DE PRAEPOSITIONIBUS

ZOSIMI

QUAESTIONES

SCRIPSIT

K. JAAKKOLA.

DE PRAEPOSITIONIBUS

ZOSIMI

QUAESTIONES

SCRIPSIT

K. JAAKKOLA,
MAG. PHILOS.

DISSERTATIO ACADEMICA

VENIA AMPLISS. PHILOS. ORDINIS ACADEMIAE

ALEXANDREAE FINLANDIAE

P. P.

IN AUDITORIO HIST.-PHIL. DIE XXVIII MAII

MCMIII H. S. A. M.

ARCTOPOLI,
TYPIS COMMUNITATIS SATACUNDIAE
MCMIII.

Inter scriptores Græcos ætatis recentioris dignissimus, quem viri docti recordentur, est Zosimus. Hic enim vices rerum ab Augusto imperatore usque ad Allarichum Romam iterum oppugnantem sermone puro breviter et venuste denarrat et recenset, nonnullas res gravissimas aliis scriptoribus non notas describit. Quamquam omnes fere scriptores sæculi quinti, quo Zosimus viguit, magno studio antiquitatem amplectebantur, sine dubio inter eos Zosimus proxime abest a dicendi genere Atticorum.

Itaque cum per omnem linguæ Græcæ ætatem maximeque apud auctores recentiores praepositiones et significatione et frequentia et iteratione varie usurpentur, has quæstiones de præpositionibus Zosimi scribere conatus sum, ut pateat, quas partes quemque locum his in rebus Zosimus teneat. Qua re quandam lucem ad explicandam grammaticam historico-syntactitam forsitan proferri posse spero.

Rem ita institui, ut omnium præpositionum cum casibus coniunctarum omnes significationes perscrutarer et usus frequentiam numeris additis denotarem. Deinde de quibus egi, uno conspectu comprehendi et illustravi.

Maximas gratias et palam hoc loco agere et semper habere debeo professori I. A. Heikel, viro doctissimo, pro illa singulari benevolentia, quam mihi in his quæstionibus scribendis præstitit et quod me consiliis et opera liberalissime adiuvit.

Editiones, quibus usus sum, hæ sunt: Zosimi comitis et exadvocati fisci Historia Nova, edidit Ludovicus Mendelssohn Lipsiæ in ædibus B. G. Teubneri MDCCCLXXXVII. — Editio gravioris corruptionis omni suspicione carens, quam dilucide lateque præfatus est, e qua verba allata a me notantur.

Zosimi Historiae Graece et Latine Recensuit, Notis criticis et commentario historico illustravit Io. Frid. Reitemeier. Ad calcem subiectæ sunt animadversiones nonnullæ C. G. Heynii. Lipsiæ apud Weidmanni Heredes et Reichium MDCCLXXXIV.

ΖΩΣΙΜΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΙΣΚΟΣΥΝΗΓΟΡΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ ΝΕΑ. Zosimi Comitis ex advocato fisci Historia Nova Ex recensione Friderici Sylburgii, cum Latina interpretatione Ioannis Levnclavii, et notis variorum Accurante Christophoro Cellario, editio tertia. Ienæ sumtu Io. Felic. Bielckii. MDCCXXVIIII. — Idem liber, editio Oxoniensis. MDCLXXIX.

Geschichte des Zosimus. I & II B. Aus dem Griechischen zum Erstenmale übersezt und mit Anmerkungen begleitet von Seybold und Heyler. Frankfurt am Main in der J. Chr. Hermannschen Buchhandlung 1802, 1804.

In usum meum converti quæ disseruerunt:

A) *B. Delbrück:* Die Grundlagen der Griechischen Syntax. Halle 1879.

K. W. Krüger: Griechische Sprachlehre.[6] Leipzig u. Würzburg 1891.

R. Kühner: Ausführliche Grammatik der Griechischen Sprache. II Th. §§ 511—626. Hannover 1835.

J. N. Madvig: Syntax der Griechischen Sprache.[2] Braunschweig 1884.

F. Vigerus: De præcipuis Græcæ dictionis idiotismis liber.[3] Lipsiæ MDCCCXXII. Cap. IX.

G. B. Winer: Grammatik des neutestamentlichen Sprachidioms.[5] Leipzig 1844.

B) *A. R. Alvin:* De usu præpositionis παρά apud Thucydidem. Upsaliæ 1873.

F. Birklein: Entwickelungsgeschichte d. Substantivierten Infinitivs. Würzburg 1888.

C. Bossler: De præpositionum usu apud Pindarum. Darmstadii MDCCCLXII.

Brandt: De præpositionum apud Sophoclem usu (Particul. I). Grimma 1878.

P. Debbert: De præpositionum Περί et Ἀμφί usu Thucydideo. Regimonti Pr. MDCCCLXXX.

J. Golisch: De praepositionum usu Thucydideo. P. II, III, V, VI. Schweidnitz 1861, 1865, 1877, 1883.

Z. Grundström: De usu præpositionis ΠΡΟΣ apud Thucydidem. Upsaliæ MDCCCLXXIII.

E. Hagfors: De praepositionum in Aristotelis Politicis et in Atheniensium Politia usu. Helsingforsiæ 1892.

A. Juillard: Emploi et signification de la préposition Kata dans Thucydide. Saint-Imier 1894.

F. Krapp: Der Substantivierte Infinitiv abhängig von Präpositionen und Präpositionsadverbien in der historischen Gräcität. Heidelberg 1892.

F. Krebs: Die Präpositionen bei Polybius. Würzburg 1882.

F. Krebs: Die Präpositionsadverbien in der späteren historischen Gräcität. 1 T. München 1884.

F. Krumbholz: De præpositionum usu Appianeo. Ienæ 1885.

W. Kühne: Die Präpositionen bei Herodot. Teil I. Rostock 1883.

C. Kuemmell: De præpositionis ΕΠΙ cum casibus coniunctae usu Thucydideo. Bonnae 1875.

J. P. Lagergren: De usu praepositionis ΕΠΙ apud Thucydidem. Upsaliae MDCCCLXXII.

E. Lalin: De praepositionum usu apud Aeschylum. Upsaliae MDCCCLXXXV.

Th. Lina: De praepositionum usu Platonico quaestiones selectae. Marpurgi MDCCCLXXXIX.

C. A. Lundberg: De ratione Herodotea praepositionibus utendi a scriptoribus Atticis diversa. Upsaliae MDCCCLXIX.

L. Lutz: Die Präpositionen bei den attischen Rednern. Neustadt a. d. H. 1887.

Tycho Mommsen: Beiträge zu der Lehre von den Griechischen Präpositionen. Frankfurt a. M. 1886, 1887. Berlin 1895.

R. Mänss: Die Präpositionen bei Sophokles. I u. II Teil. Neuhaldensleben 1883, 1884.

C. Przybilla: De praepositionum κατά et ἀνά usu Lucianeo. Part. I. Regimonti Pr. MDCCCLXXXIII.

F. H. Rau: De praepositionis ΠΑΡΑ usu. Lipsiae MDCCCLXX.

E. Reitz: De praepositionis ΥΠΕΡ apud Pausaniam Periegetam usu locali. Friburgi Br. MDCCCLXXXXI.

A. Rueger: Präpositionen bei Iohannes Antiochenus. I Teil. Münnerstadt 1896.

U. Schaarschmidt: De ΕΠΙ praepositionis apud Pausaniam Periegetam vi et usu. Lipsiae MDCCCLXXIII.

I. Schumacher: De praepositionum cum tribus casibus coniunctarum usu Euripideo. Part. I. Bonnae MDCCCLXXXIV.

E. Seidel: De usu praepositionum Plotiniano quaestiones. Nissae MDCCCLXXXVI.

J. A. Simon: Xenophon-Studien. Vierter Teil: Die Präpositionen σύν und μετά c. gen. Leipzig 1889.

R. Thomaschewski: De praepositionis κατά vi et usu. Regimonti Pr. MDCCCLVII.

G. Tröger: Der Sprachgebrauch in der pseudolonginianischen Schrift περὶ ὕψους und deren Stellung zum Atticismus. I. T. Burghausen 1899.

F. Westphal: Die Präpositionen bei Xenophon. Freienwalde a. Oder 1888. 1891.

F. Wrede: De origine praepositionis ΕΙΣ et varia apud Graecos scriptura. Monasterii MDCCCLXVIII.

Index rerum.

Cap. I. Triptota.

1. Ἐπί. Pagg.

A. Cum Dativo . . . . 1.
B. Cum Genitivo . . . . 7.
Γ. Cum Accusativo . . . . 10.

2. Ὑπό.

A. Cum Dativo . . . . 15.
B. Cum Genitivo . . . . 16.
Γ. Cum Accusativo . . . . 19.

3. Παρά.

A. Cum Dativo . . . . 20.
B. Cum Genitivo . . . . 22.
Γ. Cum Accusativo . . . . 28.

4. Πρός.

A. Cum Dativo . . . . 30.
B. Cum Genitivo . . . . 32.
Γ. Cum Accusativo . . . . 33.

Cap. II. Diptota.

5. Περί.

A. Cum Genitivo . . . . 43.
B. Cum Accusativo . . . . 45.

6. Κατά.

A. Cum Genitivo . . . . 49.
B. Cum Accusativo . . . . 52.

7. Διά.

A. Cum Genitivo . . . . 59.
B. Cum Accusativo . . . . 63.

8. Ὑπέρ.

A. Cum Genitivo . . . . 65.
B. Cum Accusativo . . . . 67.

9. Μετά.

A. Cum Genitivo . . . . 68.

B. Cum Accusativo . . . . 72.

Cap. III. Monoptota.

A. Cum Dativo.

10. Σύν . . . . 74.

11. Ἅμα . . . . 78.

12. Ἐν . . . . 85.

B. Cum Genitivo.

13. Ἐκ, ἐξ . . . . 93.

14. Ἀπό . . . . 102.

15. Πρό . . . . 108.

16. Ἀντί . . . . 109.

Γ. Cum Accusativo.

17. Ἀμφί . . . . 110.

18. Ἀνά . . . . 111.

19. Εἰς . . . . 111.

20. Ὡς . . . . 125.

Conspectus. 126.

CAP. I. TRIPTOTA.

1. Ἐπί.

A. Cum Dativo (232).

1. α) Locali sensu idem valet atque Latinorum in c. Abl., germanice „auf“[1]): II. 15. 4 ὥστε εἰς τὸν ποταμὸν τοὺς ἐπὶ ταύτῃ (γεφύρᾳ) ἑστῶτας πεσεῖν; I. 23. 2 τῆς ἐπὶ (τῇ) τοῦ Ταναΐδος ὄχθῃ[2]) φυλακῆς εἴχετο; — V. 9. 1 ἀλλᾶντας ὠνίους ἐπ᾽ ἀγορᾷ προτιθείς, simil. VI. 11. 1. — Huc referendum est V. 3. 4 χορεύειν — ὡς ἐπὶ βασιλικοῖς ἐκέλευε γάμοις, sed ad temporalem vim accedit.[3])

β) Sensus localis non iam purus inest in locutione ἔχειν ἐλπίδας ἐπί —:[4]) V. 24. 8 τῇ πόλει; IV. 54. 4 αὐτῷ; I. 11. 2 τῇ βασιλείᾳ.

2. Ex hoc usu dilatato profecta videtur esse significatio, qua quid alicui infestum notatur ἐπί c. Dat., ex verbis aut substantivis pendet, = contra, „gegen“: III. 1. 1 ταῦτα ἐπὶ Γάλλῳ πεπραχώς, simil. IV. 30. 5; V. 8. 3 καὶ ἐπὶ Τιμασίῳ — ἐπιβουλὴν ἵστησιν; II. 10. 3 τὰ ἐπὶ τῷ Καίσαρι Σεβήρῳ γενόμενα.[5])

---

[1]) Cfr simil. apud Thucyd. (Kuemmell 19, 20).

[2]) Pausan. Perieget. ἐπὶ ὀχθῇ (sic!) am Ufer ἐπὶ τῇ ὀχθῇ auf dem Ufer (Schaarschmidt 13).

[3]) Euripid. Troi. 319 ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς ἀναφλέγω — φῶς. — Cfr Isocr. XII. 264 θορυβεῖν, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπὶ τοῖς χαριέντως διειλεγμένοις, ubi „der räumliche u. d. zeitliche Gesichtspunkt liegen vereint zu grunde“ (Lutz 114, 115).

[4]) Cfr ἐπὶ τοῖς τείχεσι τὰς ἐλπίδας ἔχειν Lycurg. (Lutz 105).

[5]) Cfr Thucyd. ἀφέντες τὴν γενομένην ἐπὶ τῷ Μήδῳ ξυμμαχίαν, I. 102. 4 = „gegen“ (Kuemmell 28); ἐπ᾽ αὐτῇ φυλακὴν καταλι-

Haud procul ab hac significatione est ea, quae inest in locutionibus νόμον ἐπί τινι — θεῖναι[1]) V. 18. 1, κρατεῖν et παῦσαι V. 46. 4; per ἐπί enim exponitur ad quid aut quem lex attineat.

3. α) A substantivis (verbalibus) pendens notionem fere Genitivi habet: II. 47. 2 τὸν ἐπὶ τοῖς πρέσβεσι πατοῦντι θεσμόν; I. 56. 1 αἰτούντων τε συγγνώμην ἐπὶ τοῖς προλαβοῦσιν; similia sunt IV. 37. 1; IV. 58. 6; V. 51. 1; — I. 6. 3 ὡς ἂν μηδὲ ἐπ᾽ ἐκμελέσι καὶ ἀλλοκότοις πράξεσιν αὐτῶν καταλείποιτο μνήμη[2]); V. 3. 4 τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ πρᾶξιν ἐθεάσατο; — IV. 41. 1 οὐ φέροντες τὴν ἐπὶ τοῖς δημοσίοις φόροις — προσθήκην, ubi vis quaedam addendi intelligi potest; VI. 7. 5 ταῖς δὲ ἐπὶ τοῖς μάντεσιν ἐλπίσιν ἑαυτὸν ἐκδούς; — I. 18. 2 ἠλάττωσε πολὺ τῷ βασιλεῖ τὴν ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τῆς ἡγεμονίας πεποίθησιν; — I. 5 3 οἱ σφῆλαι τὴν ἐπ᾽ αὐτοῖς αἰσχυνθήσονται ψῆφον;

β) qua de re agatur, indicat: I. 5. 2 κύβον ἀναρρίψαντες ἐπὶ ταῖς πάντων ἀνθρώπων ἐλπίσιν (cfr IV. 55. 2 ἀναρρῖψαι τὸν ὑπὲρ πάντων τῶν πραγμάτων κύβον); ὅρκους ἐπὶ τούτῳ διδόναι III. 4. 7 et λαβεῖν II. 28. 2. Huc referenda sunt: I. 17. 2 διαβόητος ἐπὶ παιδεύσει, ubi ἐπί c. Dat. latine etiam nudo Ablativo aut propter c. Acc. declarari potest; similia II. 14. 2; IV. 14. 2; V. 2. 2; — V. 9. 1 ἐπὶ πονηρίᾳ διεβεβόητο; — I. 9. 1 ἐπὶ νόμων γνώσει τε καὶ εἰσηγήσει — νομοθέτας ὑπερβαλόμενον; — IV. 15. 1 πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνήρητο Μάξιμος; — II. 29. 1 ἀληθῆ προεῖπον ἐπὶ πᾶσι τοῖς καθωρθωμένοις αὐτῷ.

πόντες; 4. 133. 2 = contra (Lagergren 23). — Herodot. μαθὼν τὸ γενόμενον ἐπ᾽ ἑωυτῷ, IV. 80. (Lundberg 34). — Aeschyl. Choeph. 991 ἐπ᾽ ἀνδρὶ τοῦτ᾽ ἐμήσατο στύγος (Lalin 47); similiter: apud Sophocl.. (Mänss II. 21, 22); N. T. Luc. 12. 52, 53. Hæc igitur significatio non est solum „poetisch und ionisch", ut ait Madvig 77.

[1]) Cfr eandem locutionem apud Andoc. et Demosth., (Lutz 112), Thucyd. (Lagergren 24).

[2]) Cfr Polyb. ἡ ἐπ᾽ ἀγαθῷ μνήμη (Krebs 88); Demosth. XVIII. 284 μηνυτὴς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσι γεγονώς (Lutz 111).

4. In notione penes quem cum εἶναι et γενέσθαι usurpatum invenitur: I. 1. 2; IV. 33. 3; V. 19. 2.[1])

5. Rarus est usus, quo negotium vel munus per ἐπί c. Dat. ex participio τεταγμένος[2]) pendens indicatur: IV. 22. 4 ἐπὶ τῷ κοιτῶνι; V. 1. 4 ἐ. τῇ βασιλικῇ θεραπείᾳ; V. 19. 2 ἐ. φυλακῇ; III. 18. 2 ἐφ' ᾧ (sc. ἔργῳ).

6. Finalis significatio ad indicandum quem ad finem, quo consilio cum nonnullis verbis mittendi, eligendi, parandi, eundi similiaque reperitur:

πέμπειν et compos. IV. 6. 4 ἐπὶ συλλήψει; IV. 32. 2 τοὺς γραμματηφόρους ἐπὶ τούτοις, cfr simil. διαπλεῖν IV. 34. 3;

σταλέσθαι II. 48. 5 ἐπὶ πρεσβείᾳ; IV. 39. 1 ἐπὶ προδοσίᾳ, cfr simil. IV. 38. 2;

αἱρεῖσθαι V. 20. 1 στρατηγὸν ἐπὶ τῷ πολέμῳ;[3]) cfr V. 29. 7;

συνειλεγμένοι II. 42. 4 ἐπὶ ταύτῃ τῇ πράξει;

διδόναι et compos. II. 12. 3 ἐπὶ πράξεσιν ἀπίστοις; II. 28. 2 ἐπὶ θανάτῳ;[4]) similia sunt: V. 18. 7; IV. 52. 4 τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δίκην?) προσέταττον;

καταλειφθέντες III. 20. 5 ἐπὶ κατασκοπῇ;

πράττων II. 16. 1 ἐπὶ βλάβῃ ad detrimentum;

περιποιοῦντες V. 19. 4 ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ;

παράγειν III. 3. 5 et πωλεῖσθαι IV. 9. 3 ἐπ' ἐξαγωγῇ;[5])

ἔρχεσθαι et compos. V. 44. 2 ἐφ' οἷς; I. 69. 1 ἐπὶ τῇ τῶν λῃστῶν καταλήψει;

συνεῖναι IV. 52. 4 ἐπὶ τῇ Πρόκλου κρίσει; cfr IV. 25. 2 οἱ ἐπὶ τῇ φυλακῇ τῶν πόλεων, II. 45. 2 ἐπὶ φυλακῇ τῶν — ἐθνῶν;

---

[1]) Cfr Vigerum 616; similia apud Thucyd. (Lagergren 18); Oratores Attic. (Lutz 115); Sophocl. (Mänss II. 22); Euripid. (Schumacher 44); semel Pindar. Pyth. VIII. 76 οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται (Bossler 54).

[2]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 116).

[3]) Cfr Thucyd. μὴ ἰέναι ἐπὶ πολέμῳ (Kuemmell 27).

[4]) Simil. apud Antiph. et Isocr. (Lutz 109).

[5]) Cfr quæ de hac locutione senserint L., R., M., S. & H.

φυλακὴν γίνεσθαι I. 29. 3 ἐπ' ἀσφαλείᾳ. Praeterea locutio ἐπὶ τούτῳ hoc sensu apparet adiuncta verbis: ἀποδέχεσθαι I. 70. 4; κατασκευάζειν IV. 42. 6, II. 44. 3; ὀρύττειν II. 2. 4; χωρεῖν V. 13. 3 atque supra nominatis πέμπειν IV. 42. 3; σταλέσθαι I. 36. 2; V. 7. 4. — Adde: I. 69. 4 ἐπὶ τῇ — χρείᾳ κοινὰς εἶναι πεποίηκεν; II. 12. 3 ἡ ἐπὶ τούτῳ πρεσβεία.

7. Causali sensu ἐπί c. Dat. adiungitur verbis, quae affectum quendam exprimunt, ut indicetur causa, cur, propter quid aliquid fiat:[1])

ἀγανακτεῖν (particip.) I. 70. 2; IV. 17. 2 (cfr I. 18. 1 δια τὴν ὕβριν);

ἀγωνιᾶν I. 21. 1;

ἀπορεῖν (particip.) I. 12. 2; II. 2. 1; II. 11; V. 21. 4; V. 34. 1; V. 49. 2;

ἄχθεσθαι I. 55. 2; III. 3. 5; V. 13. 2; V. 15. 2; VI. 5. 2;

βαρυνόμενος I. 14. 1; I. 72; V. 21. 4;

~~γεμεσᾶν V. 11. 4; V. 7. 3;~~

δεδιώς I. 31. 3; I. 70. 2; II. 43. 3;

δυσανασχετῶν II. 10. 4; III. 9. 3; III. 20. 3; V. 21. 2; V. 9. 3;

δυσαρεστήσας V. 31. 4;[2]) (cfr I. 21. 1 εἰ τῇ αὐτοῦ δυσαρεστοῖεν ἀρχῇ);

δυσχεραίνειν I. 11. 2; I. 73. 1; II. 29. 2; III. 9. 5; V. 2. 4; V. 11. 2; V. 13. 1; V. 16. 5; V. 20. 2; V. 25. 1; VI. 7. 4 (cfr cum mero Dat. III. 16. 1);

ἐκπλαγέντες VI. 8. 2 (cfr IV. 43. 2 πρὸς τὴν ἀκοὴν ἐκπλαγείς);

εὐφραινόμενοι VI. 7. 4;

ἡσθείς V. 7. 5;

κατεδύοντο[3]) μὲν ἐπὶ τῇ — ἀγνοίᾳ V. 40. 3 „puduit eos ignorantiae“.

καταπλαγείς II. 24. 1;

---

[1]) Apud Thucyd. causali intellectu exempla complura legimus, sed duo solum ἐπί c. Dat. verbis affectuum adiuncta occurrunt (Kuemmell 26, 27).

[2]) Neologismus Polybii (Krebs 87).

[3]) Cfr simil. apud Demosth. XXI. 199 (Lutz 108).

κινηθείς II. 12. 2;
μεγαλαυχούμενος II. 46. 1;
μέμφεσθαι I. 66. 2; V. 2. 3;
νεμεσᾶν V. 11. 4; VI. 7. 3;
ὀδυνᾶσθαι II. 14. 1;
ὀρρωδεῖν (particip.) I. 22. 1; II. 47. 1;
παιωνίζων III. 4. 2;
παροξυνθέντες I. 68. 2;
περιυβρισθείς VI. 1. 1;
/ προσκυνήσας II. 2. 2 ἐπὶ τῇ συντυχίᾳ;
σχετλιάζειν (particip.) I. 56. 3; IV. 52. 1; V. 35. 6;
ταράττεσθαι et compos. I. 14. 1; I. 21. 1; I. 38. 1; II. 3. 2; IV. 33. 1; IV. 49. 2; V. 23. 4;
φρονεῖν I. 25. 1; IV. 50. 1; V. 21. 5; V. 26. 5; cfr I. 49. 1; III. 18. 6;
χαινεῖν (particip.) II. 22. 6;
χαιρεῖν II. 17. 1; cfr V. 2. 1;
ὡράζεσθαι IV. 38. 5; IV. 51. 1.

In quibusdam locutionibus accusandi et arcessendi ἐπί c. Dat. causam rei indicat: II. 33. 4 εἰς τὸ δίκας ὑπέχειν — ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν; I. 56. 3 ἐφ' οἷς κατηγορεῖτο; V. 44. 2 ἤχθησαν εἰς κρίσιν ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συκοφαντίᾳ; I. 8. 2 τῶν ἐπὶ τοῖς ἀτόποις εὐθυνομένων, V. 2. 2 καὶ ἐπὶ τοῖς οὐ κατὰ (τὸ) δέον πραττομένοις εὐθύνειν; — ἁλίσκεσθαι ἐπί[1]) — III. 23. 4; IV. 2. 4; V. 9. 1.

Addendi sunt etiam loci, in quibus ἐπί c. Dat. causali sensu e substantivis aut locutionibus, quae substantivo et verbo constant, pendet: ἀθυμίας ἐχούσης I. 54. 1; ἀμηχανία εἶχεν III. 1. 2; θρίαμβον ἐκτελῶν IV. 33. 1; εἰς μετάμελον ἐλθών V. 50. 2; εἰς ὀργὴν ἀναστάς III. 18. 1; τὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ παιᾶνα III. 25. 7;[2]) πληγή (vulnus amoris) IV. 44. 3; φθόνῳ βληθείς III. 5. 3. — Locutio ἐπὶ τούτοις IV. 26. 8 huc est referenda.

8. Condicionalis vis indicat qua quid condicione fiat: V. 48. 3 καὶ ἐπὶ φορητοῖς καὶ μετρίοις

---

[1]) Cfr etiam Isocr. et Demosth. (Lutz 112).

[2]) Cfr N. T. Phil. 3. 9 δικαιοσύνη ἐπὶ τῇ πίστει.

(συνθήκαις) ποιήσασθαι τὰς σπονδάς; similia sunt V. 36. 1, 2; V. 50. 2; VI. 6. 1 οὐ τυχὼν ἐφ' οἷς ᾔτει τῆς εἰρήνης, similia I. 67. 3; III. 31. 2; IV. 44. 4; VI. 1. 2; — V. 42. 2; — V. 34. 6 οὐκ ἐφάνη στρατιώταις ἐπὶ χρήμασιν ἄρχοντας ἐπιστήσας; simil. V. 36. 1.

Locutio ἐφ' ᾧ cum infinitivo aoristi, semel (II. 20. 1) cum inf. praesentis, coniuncta est:[1]) III. 7. 7 ἐφιλοτιμήσατο τὴν εἰρήνην ἐφ' ᾧ μηδέποτε κατὰ Ῥωμαίων χεῖρας ἆραι; cetera sunt V. 42. 1; II. 20. 1; I. 68. 3 ἐφ' ᾧτε καί; — IV. 20. 6 διαβάντων μὲν ἐφ' ᾧτε — παραπέμψαι ut deducerent; similiter V. 31. 1 μετάπεμπτος γίνεται ἐφ' ᾧ — ἐπαχθῆναι ut —.

9. Temporali significatione locutiones ἐπὶ τούτῳ et ἐπὶ τούτοις usurpantur, plurime verbis intransitivis adiunctae: α) = latinum post, ἐ. τούτῳ neutr. singularis: I. 53. 2; II. 47. 2; IV. 14. 1; V. 43. 1; — ἐ. τούτοις neutr. pluralis: II. 17. 2; II. 55. 1; IV. 32. 1; IV. 42. 5; V. 3. 1; V. 5. 5; V. 22. 3; V. 43. 2; VI. 4. 2; VI. 12. 1; — ἐ. τούτῳ mascul. singularis: III. 22. 4; IV. 57. 2; IV. 15. 1, ubi cum μετὰ τοῦτον variatur, cfr simil. II. 4. 3; — ἐ. τούτοις mascul. pluralis: II. 4. 3; IV. 33. 3; IV. 38. 5; V. 32. 6; VI. 3. 1; — ἐ. ταύτῃ femin. singularis: V. 6. 4 ἡ Κόρινθος — ἡλίσκετο — — καὶ ἐπὶ ταύτῃ τὸ Ἄργος; V. 37. 2 παρατρέχει καὶ τὰς — πόλεις — — (φημὶ δὴ Κονκορδίαν καὶ Ἄλτινον καὶ ἐπὶ ταύτῃ Κρεμῶνα),[2]) β) = praeter

---

[1]) Apud Thucyd. hæc locutio semper coniungitur cum futuro indicativi (Lagergren 19). — Polybius cum futuro indicativi et infinitivo præsentis et aoristi coniungit (Krebs 89). — Aristot. Ath. Polit. cum indicativo futuri (Hagfors 90). — Cfr N. T. II. Cor. 5. 4 στενάζομεν βαρούμενοι ἐφ' ᾧ οὐ θέλομεν ἐκδύσασθαι; — Rom. 5. 12 ἐφ' ᾧ πάντες ἥμαρτον „på grund af —" (Godet — Neander).

[2]) Simili vi in versu II. 6. 9 ἐπὶ ταῖς (Μοίραις). Ceterum annotandi sunt versus a poëtarum scriptis sumti: II. 6. 13 ἐπὶ νυκτί ex oraculo quodam (cfr Il. 8. 529); III. 9. 6 μοίρῃ βαίνῃ ἐπὶ πέντε εἰκοστῇ, quos etiam Ammianus habet; IV. 57. 4 ἐπ' ἤματι δακρύσας (cfr Il. 19. 229), in quibus per ἐπί c. Dat. indicatur, quo certo temporis spatio quid factum sit. — Cfr fere similem usum Euripideum (Schumacher 45). — Itaque Zosimus inter eos scriptores non numerandus est, de quibus Krebs (Polyb. 86) dicit:

ἐπὶ τούτοις neutr. pluralis: I. 61. 3; III. 21. 3; III. 32. 2; IV. 13. 4; V. 33. 2; V. 50. 3; semel mascul. pluralis V. 18. 8, quae omnia notionem quandam addendi in ἐπὶ τ. inclusam esse ostendunt.[1])

Quae in ἐπὶ τούτοις addendi vis invenitur, ea etiam in his esse videtur: III. 31. 1 συνεδόκει δὲ Ῥωμαίους ἐκστῆναι τοῖς Πέρσαις — — καὶ Ζαλημῶν τε πρὸς τούτοις καὶ ἐπὶ πᾶσιν τῶν περὶ αὐτὰ φρουρίων, quo loco ἐπὶ et πρὸς fere eodem sensu usurpata sunt; — V. 17. 1 λόχους ἄλλους ἐπ' ἄλλοις ἔπεμπε στρατοπέδοις; — II. 4. 1 ἔτει — ἐπὶ τριακοσίοις πεντακοσιοστῷ καὶ δευτέρῳ, cfr Mend.

B. Cum Genitivo (82).

Huius praepositionis cum Genitivo coniunctae usus admodum restrictus est.[2])

1. Locali sensu eandem vim habet quam latinum super c. Acc. vel in c. Abl., germanice „auf", pendens ex verbis morandi et agendi:

αἰωρεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ὕδατος I. 52. 2;

αὐλίζεσθαι ἐπὶ τῶν τόπων III. 19. 4;

διαιτώμενοί καὶ καθεύδοντες ἐπὶ τῶν ἵππων IV. 20. 4;

διατρίβων ἐπὶ τῆς Μαρκιανουπόλεως IV. 10. 3;

εἶναι: ὁ λόφος ἐφ' οὗπερ ἡ πόλις II. 18. 2; ἐπί δὲ τῆς ᾐόνος πηγή III. 15. 3; — figurate ἐπ' ἀσφαλοῦς III. 14. 1. Locutio οἱ ἐπί τινος de fortuita coniunctione agi indicat: οἱ ἐπὶ τοῦ τειχοῦς II. 21. 2, II. 50. 1; οἱ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως III. 18. 2; οἱ et τὰ ἐπ' ἀγορᾶς IV. 30. 4, 3; οἱ ἐπὶ τῶν νέων στρατιῶται III. 25. 3; οἱ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων μαχόμενοι II. 49. 4. Eodem modo locutio ἐφ' ἑαυτῶν huc referenda est: εἰ μὲν οὖν ἐφ' ἑαυτῶν

„in der späteren Prosa gebräuchlich ist die Construction von ἐπί c. Dat. zur Bezeichnung des Zeitraumes, in welchem etwas geschieht."

[1]) Cfr Ath. Polit. I. 4 (Hagfors 89).

[2]) Discrepat igitur a Thucydide (Kuemmell 6) et Polybio (Krebs 6), congruit Appiano (Krumbholz 5).

διετέλεσαν ὄντες I. 3. 1; ἐφ' ἑαυτῶν ἐγένετο τὰ στρατόπεδα IV. 58. 4, auf sich selbst gestützt, secum.[1])

ἱστάναι: ἐπὶ βάσεων λιθίνων V. 24. 7; ἐπὶ τῶν στοῶν II. 31. 1; ἐπὶ τοῦ χώματος II. 25. 1; simil. III. 18. 2; — huc referendum: οὐκ ἐφ' ἑνὸς μόνον ἵστατο πηγνύμενα (τ. βέλη) σώματος III. 21. 2 (cfr γέφυραν ἐπὶ τοῦ Θύμβριδος ἐπήγνυτο II. 15. 3); — figurate τῶν δὲ πραγμάτων ἐπὶ λεπτοτάτης ἑστώτων ἐλπίδος IV. 24. 3;

καθήμενος: ἐπὶ τοῦ θρόνου IV. 53. 2; ἐπὶ βήματος II. 5. 1;

κεῖσθαι: ἐπὶ λόφου (πόλις) II. 18. 2; II. 30. 2; V. 15. 5; (φρούριον) III. 21. 3; περικείμενον ἐπὶ τοῦ τραχήλου κόσμον V. 38. 3;

μένειν: ἐπὶ τῆς χέρσου V. 21. 3; — ἐπ' οἴκου V. 46. 3;

αἴρειν: ἐπί τινος ἀσπίδος μετέωρον ἄραντες III. 9. 2;

θερμῆναι: τὸ ὕδωρ ἐπὶ βώμου, ἐ. τ. ἐσχάρας II. 1. 3; II. 2. 2;

μετιέναι: ἐπ' ἀγορᾶς — αἰσχρότατα IV. 28. 4; (cfr τοῖς ἁπανταχοῦ γῆς μετιοῦσι τὰς ἐμπορίας II. 38. 2); — addendum est I. 58. 1 πῦρ ἐπὶ τοῦ ἀέρος λαμπάδος ἢ σφαίρας φαίνεται δίκην;

ποιεῖν: ταῦτα — ἐπὶ τοῦ πεδίου II. 2. 3; τὰς ἀναπαύσεις ἐπ' αὐτῶν (τ. ἁμαξῶν) IV. 25. 3, ubi simil. c. φέρεσθαι;

τεταγμένος ἐπὶ τῶν πεζῶν IV. 27. 2; τῶν ὀρυγμάτων III. 22. 1, qua locutione munus vel officium exponitur, cfr simil. c. Dat.

Incertus est locus II. 18. 5 πόλις — τὸ Σίρμιον, ὃ παραρρέει ποταμὸς ἐπὶ θατέρας L. et. R., θάτερα, M., Σάος, εἰς τὸν Ἴστρον ἐμβάλλων, illud mihi rectius quam hoc videtur, nam sensus est: Sirmium in opposita parte flumen adluit, in altera mons iacet.

His in exemplis ἐπί respondet Germanorum „an“: αἱ ἐπὶ τοῦ Ἴστρου πόλεις IV. 20. 6; τὸ τοὺς πολεμίους

[1]) Cfr varias interpretationes Livii et Vigeri, Vigerus 613—614; Thucydidem (Lagergren 9, 10).

ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν ὄχθης ὁρᾶσθαι — τὴν διάβασιν εἴργοντας III. 16. 2.

Adiunctum verbis, quæ motum significant, notione in c. Acc., „nach“: ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου[1]) I. 31. 3, I. 33. 3: ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει IV. 21. 1; cfr: οὐκ ἔτι πρὸς τὸν — σωφρονισμὸν χωρεῖν ἀλλ' ἐπὶ τῆς Ῥαβέννης ἀναχωρεῖν V. 33. 2; ἐπὶ βήματός τινος — ἀνέβησαν II. 44. 3, simil. — καθίσας III. 4. 6; (cfr νεὼς ἐπιβάς III. 13. 1, IV. 5. 2, IV. 43. 1 et τῶν πλοίων ἐπιβαίνειν III. 25. 1;) ἐπὶ ποταμοῦ γεφύρας ἐγένετο V. 11. 5; ἐπὶ τῆς ἀντικρὺ ὄχθης πλῆθος — συνδραμόν III. 25. 1; — ἔπεμπεν ἐπ' οἴκου IV. 57. 1; ἐπὶ τῆς γῆς ἀφείς IV. 53. 2; ἐπί τινος ἀναβιβάσας λόφου IV. 25. 2. Huc referendum est II. 38. 3 πατέρες ἐπὶ πορνείου — θυγατέρας ἐστήσαντο.

2. Verbis perspiciendi et demonstrandi adiunctum ἐπί c. Genit indicat quasi argumentum, ex quo quid demonstratur, perspicitur[2]): V. 7. 4 ὅσα ἐπὶ Ῥουφίνου διενοεῖτο, ἐξεῖπε, de Rufino. Huc referenda est locutio ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ubi ἐπί = „durch“: I. 1. 2 διασαφῆσαι; II. 5. 5 ἀληθῆ ταῦτα εἶναι πιστεύσωμεν; III. 9. 1 εὗρον ἀληθές; III. 32. 6 δειχθήσεται. — Ex hoc argumento declarari potest etiam locutio adverbialis ἐπ' ἀδείας, secure, „mit Sicherheit“, quæ sexies reperitur simplex: I. 52. 2; II. 22. 7; II. 25. 1; III. 12. 5; III. 30. 5; IV. 4. 1; bis ἐπὶ πολλῆς ἀδείας III. 3. 1 et III. 26. 1; semel ἐπὶ πάσης ἀδείας V. 12. 1 (cfr III. 2. 3 μετὰ πάσης ἀδείας).

---

[1]) Apud Thucyd. sexagies et septies (Kuemmell 14). — Ut apud Thucyd. et Polyb. ita etiam apud Zosimum hæc verba et intransitiva et transitiva sunt (Kuemmell 15, Krebs 79).

[2]) Cfr. Aristot.: τοῦτο ἐπὶ πολλῶν ἄν τις ἴδοι, (Hagfors 85). Similiter Polyb., „namentlich bei Verben des Sprechens, des Zeigens“ (Krebs 81). — Thucydidis exempla eiusmodi sunt, ut simul cum auctore vel causa etiam de tempore sit cogitandum, ἐπί = unter, durch (Kuemmell 17). — N. T. Gal. 3. 16 οὐ λέγει — ὡς ἐπὶ πολλῶν ἀλλ' ὡς ἐφ' ἑνός.

3. Temporali notione significat: α) tempus, quo quid evenerit: IV. 2. 2 ἦν ἔτυχεν ἐπὶ τῶν Ἰουλιανοῦ χρόνων — ποιησάμενος; IV. 33. 4 ἐπὶ τῆς τούτου βασιλείας τοσαύτην ἐπίδοσιν ἔσχεν; IV. 1. 2 ἐπὶ τῆς Ἰουλιανοῦ — τελευτῆς; IV. 41. 1 ἐφ' ἑκάστης cottidie; V. 50 3 οὔτε τὰς ἐπαρχίας — ἐπὶ τοῦ παρόντος[1]) λαβεῖν. β) cuius aetate vel sub quo quid factum sit, ἐπί c. Genit. personarum coniunctum est: III. 8. 1 καὶ νῦν ἐφ' ἡμῶν[2]) ἔτι δοκεῖ περισώζεσθαι; IV. 4. 1 Πέρσαι τε διὰ τῶν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ σπονδῶν ἐπαρθέντες sub Ioviano[3]); IV. 33. 4 ὅ τι πρὸς αἰσχρότητα — συντελεῖ, ἠσκήθη τε ἐπὶ τούτου (Θεοδοσίου): IV. 45. 1 ἐπὶ Οὐάλεντος ἐγκεχειρισμένος ἀρχάς; V, 10. 5 ἐκ δὲ τῶν — — χρόνων καὶ ἐπὶ Θεοδοσίου τιμῶν μεγίστων ἐπιβάς; V. 36. 1 Ἀλλάριχος — τῶν ἐπὶ Στελίχωνος σπονδῶν μεμνημένος; — I. 16. 1 Γορδιανῷ — — ἐφ' οὗ (ἀφ' οὗ L.) τῆς — κατηφείας ὁ Ῥωμαίων ἀνίετο δῆμος.

Γ. Cum Accusativo (307).

1. Zosimus hac utitur præpositione cum Accusativo ad significandum et locum, in quem directus est motus, et eum finem, ad quem assequendum motus fit.

Locali sensu pendet e verbis et locutionibus, quæ motum significant, et coniunctum est nominibus terrarum, montium, fluminum, oppidorum, hominum, pronominibus, iisque appellativis, quæ ad res bellicas pertinent.

Significatione latina super c. Acc., germanica „auf" his invenitur locis: III. 34. 2 σωρόν τε λίθων μέγιστον ἐπ' αὐτὸν ἀνεγεῖραι; — II. 18. 4 εἶδον ἐπὶ τὸν ἵππον ἀναπηδῶντα τὸν Δ.; IV. 48. 3 simil. cum μεταβαίνειν; V.

---

[1]) Cfr Thucyd. II. 54. 3 ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος λοιμὸν εἰρῆσθαι „för det närvarande" (suetice, J. O. Höijer); vide notam superiorem.

[2]) ἐφ' ἡμῖν R., et L. ed. 1679; ἐφ' ὑμῖν L. ed. 1729.

[3]) Coram Ioviano (ut nonnulli voluerunt, conferentes N. T. I Tim. 6. 13, II Cor. 7. 14) verti non potest, nam indutiæ factæ sunt per duos legatos Ioviani, qui ipse tum non aderat, cfr III. 31.

6. 3 ἀναβάς[1]) ἐπὶ τὸν κοχλίαν, cfr II. 5. 4 εἰς τὸ Καπιτώλιον ἀναβάντες et I. 42. 1 ἐπὶ Μαρκιανούπολιν ἀναβάντες M:polim delati.

Quam locupletissime in notione in, ad, versus, c. Acc. invenitur, sæpe hostili consilio, contra, his verbis et locutionibus adiunctum:

ἄγειν et compos. I. 10. 2; I. 15. 2; III. 29. 1; IV. 17. 2; V. 14. 3; VI. 2. 1;

ἀπαίρειν IV. 43. 1; ἀναζευγνύς I. 63. 2;

βαδίζειν III. 12. 2;[2])

βαίνειν I. 34. 2;

διαβαίνειν I. 2. 2; I. 4. 3; II. 19. 1; III. 6. 3; IV. 17. 1; IV. 20. 3, 5; IV. 34. 3;

διαβιβάσας I. 28. 2;

δραμεῖν et compos. II. 53. 1; IV. 5. 2; IV. 49. 2; V. 19. 3, 7; adde: ἐπὶ τὴν ἔξω Θρᾴκην ἀπέτρεχε V. 21. 4; cfr IV. 31. 3;

ἐκδημῆσαι V. 13. 3;

ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς ἐπὶ τὸν Ἴστρον II. 46. 1 (cfr ἐκδίδωσι (ἐνδίδωσι L.) εἰς III. 24. 2;

ἐλαύνειν I. 28. 2; I. 29. 1; I. 38. 2; I. 52. 1; I. 59. I. 65. 1; I. 67. 1; II. 14. 1; II. 15. 1; III. 11. 3; III. 22. 5; IV. 45. 4; V. 49. 1; VI. 1. 1;

ἐλθεῖν et compos. I. 35. 1; II. 5. 4; II. 10. 2; III. 13. 1; I. 4. 2; II. 22. 5;

ἐξορμήσας: ἐπὶ τὸν πόλεμον, II. 44. 1, ad bellum (gerendum), quæ voces coniunctæ sunt etiam cum verbis: ἐξιέναι IV. 24. 1; ἠπείγετο IV. 11. 4; παρεσκευάζετο II. 22. 1; III. 4. 1; III. 11. 3, 5;

ἰέναι et compos. I. 69. 2; II. 10. 2; II. 17. 3; II. 18. 3, 5; III. 11. 1; III. 12. 2; III. 26. 2; IV. 5. 2; IV. 13. 2; IV. 21. 1; IV. 30. 5; V. 6. 3; V. 9. 6; V. 34. 2; V. 42. 3;

---

1) Cfr eundem us. Lysiæ (Lutz 117); ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα, N. T. Gal. 2. 1.

2) Cfr Aristot. βαδίζειν πρός — (Hagfors 116).

— IV. 30. 3 τῶν μὲν ἐπ' ἐκεῖνα τῶν δὲ ἐπὶ τάδε κατὰ τὸ βασιλέως σύνθημα προϊόντων;[1])

ἵεσθαι II. 16. 4; V. 2. 3;

καλεῖν I. 65. 1; III. 11. 2;

ὀκεῖλαι ἐπὶ τὴν χέρσον II. 2. 2;

ὁρμᾶν I. 15. 1; I. 35. 2; I. 66. 2; III. 6. 2; III. 9. 2; VI. 13. 1; — V. 37. 1. Localis significatio non plane perspicua est in locutione ἐφ' ὅπερ: ὥρμητο IV. 13. 1, et: ἂν ὁρμήσωσι IV. 26. 5; cfr συνέθεον ἐφ' ὅπερ ἐδόκει I. 54. 1 et V. 35. 6;

παλινδρομεῖν IV. 33. 2;

παραγενέσθαι II. 10. 3;

πέμπειν et compos. VI. 7. 5; VI. 4. 1; IV. 20. 6;

περαιωθῆναι III. 14. 3; V. 18. 7, 9;

πλεῖν et compos. I. 42. 1, cfr I. 43. 1; II. 12. 1, 2; II. 26. 1; II. 30. 1; V. 7. 3; V. 37. 5; — IV. 16. 3; — V. 13. 4;

στέλλεσθαι I. 4. 1; I. 73. 2; — I. 61. 1; IV. 13. 1; — V. 14. 2;

τρέπεσθαι I. 49. 1; III. 2. 2; ἀνατρέπ. IV. 9. 4;

φεύγειν IV. 35. 5; V. 13. 4; συμφεύγ. III. 18. 2; IV. 58. 6;

χωρεῖν I. 35. 1; III. 2. 2; III. 3. 1; IV. 4. 3; IV. 35. 6; IV. 42. 2; IV. 48. 2; V. 5. 8; V. 15. 4; V. 18. 1; V. 34. 1; ἀναχωρεῖν V. 32. 5; I. 51. 2 (cfr cum εἰς II. 12. 1).

In nonnullis locutionibus ἐπί c. Acc. hoc sensu e substantivis pendet[2]) ἡ ἄνοδος I. 52. 2 (cfr ibidem τὴν πρὸς τὸ ἄναντες ἄνοδον); ἡ εἴσοδος V. 21. 1; ἡ πάροδος I. 40. 1; V. 5. 6; VI. 2. 5; VI. 5. 1; ἡ ὁδός I. 4. 1; I. 60. 1; III. 21. 5; V. 50. 1; VI. 2. 6; ἡ (sc. ὁδός) V. 15. 4; ὁδὸς ἀνάγει II. 18. 2; ὁδὸς φεροῦσα I. 14. 2; IV. 42. 5; cfr V. 45. 5; στοὰ — κατάγουσα III. 11. 3; ἡ διάβασις II. 12. 2;

---

[1]) Cfr ἐπέκεινα: V. 40. 3 ἐχρῆτο ῥήμασιν ἐπέκεινα πάσης ἀλαζονείας βαρβαρικῆς, ubi præpositionis vice fungitur; III. 3. 3 πάσης ὑπερβολῆς ἐπέκεινα τὸ τρόπαιον ἔστησεν, quod postpositionem habet; II. 20. 1 τὸν μὲν Κωνσταντῖνον ἄρχειν Ἰλλυριῶν καὶ τῶν ἐπέκεινα πάντων ἔθνων in quo adverbium est, ut etiam in II. 30. 3; VI 2. 6.

[2]) Cfr similem usum Thucydideum (Lagergren 30, 32). — Apud Polybium „hie und da ist ἐπί von einem Substantiv regiert" (Krebs 92).

II. 25. 2; II. 34. 1; IV. 31. 3; V. 29. 1; τῆς ἐλάσεως εἴχετο V. 6. 3; ἡ ὁρμή V. 5. 1; V. 19. 3; V. 30. 3; πόρον παρασκευάζων III. 24. 2; τῆς ἐπὶ τὸ πρόσω πορείας: ἔχεσθαι III. 11. 2; III. 17. 2; III. 23. 1; III. 36. 3; IV. 30. 5; — ἀνεῖχε IV. 10. 1; ἀποκλεῖσαι V. 36. 2; similia sunt: II. 8. 3; III. 14. 1; — III. 30. 2 εἴχετο τῆς ἐπὶ τάδε πορείας;[1]) I. 40. 1 τῆς ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ὁδοιπορίας εἴχετο; IV. 50. 1 ἡ τοῦ βίου ῥοπὴ — ἐφ' ἑκάτερα[1]).

Cum hoc usu arte coniuncta est significatio per: V. 32. 5 ἐπὶ τῆν πόλιν ἅπασαν οἱ στρατιῶται διασπαρέντες.

Ad spatium mensurae designandum[2]) apparet IV. 39. 1 ἐπὶ σταδίους εἴκοσι τὴν ᾐόνα κατέλαβε.

E locali abiit usus figuratus, qui his locis reperitur: V. 45. 5 ἐπὶ τὸν κολοφῶνα τῶν κακῶν ὁ δαίμων τοὺς πράττοντας ἤγαγεν; III. 32. 1 ἐπὶ τοὺς ἀνωτάτω μοι χρόνους ἀναδραμεῖν; IV. 49. 1 ἀναχωρήσαντες δὲ ἐπὶ τὴν εὐωχίαν; II. 9. 3 ὥρμησαν δὲ ἐπὶ τὴν πρᾶξιν; II. 47. 3 πάντες ἐπὶ τὸ κοινῇ λυσιτελοῦν ὥρμησαν; IV. 2. 4 παρῆσαν ἐπὶ τὰς ἀρχάς; I. 8. 2 τρέπεται — ἐπὶ τὴν τῶν ἐκμελῶς πεπραγμένων διόρθωσιν, (cfr simil. IV. 55 3; IV. 33. 2 ἐπὶ τὴν — ἐφέροντο πεῖραν; IV. 13. 3 ἐπὶ τὰ χείρονα σαλευόμενος; IV. 29. 1 ἐπὶ τὸ χεῖρον[3]) ἐναλλαγή; — adverbialiter usurpata: II. 55. 2: ἐπὶ μεῖζον ἐλθεῖν; IV. 53. 1 ἐπὶ μέγα προῆλθε δυνάμεως; IV. 38. 2 συμπαρατείνας ἐπὶ μήκιστον τὰ στρατόπεδα; IV. 28. 2 μηκύνειν ἐπὶ πλέον τὸν λόγον; quibus annumeranda est locutio ἐπὶ τοσοῦτον[4]) = tantum ad spatium, tantum, usque: III. 29, 2 ὁ στρατὸς ἐ. τ. ἐκράτησεν[5]) ὥστε —; IV. 54. 1 παιδείᾳ προήκων ἐ. τ. ὥστε —; V. 20. 2 καὶ ἐ. τ. ταῖς γυμνασίαις ἐπέρρωσεν ὥστε —; sine ὥστε: IV. 39. 1 τοῖς ἐναντίοις ἐ. τ. τὴν διάβασιν ἀποκλείων.

---

[1]) Cfr Polyb. „Phrasen, in denen ἐπί erstarrt ist" (Krebs 92).

[2]) Semel apud Thucyd. (Lagergren 34).

[3]) Cfr similem usum Ioh. Antioch. (Rueger 15).

[4]) Etiam apud Aristot. (Hagfors 92).

[5]) Similia apud Thucydidem (Lagergren 33).

2. Accusativis personarum ἐπί præpositum, e verbis motum significantibus pendens, indicat actionem (inimicam) in homines directam: I. 50. 1 στρατείαν ἐπὶ Παλμυρηνοὺς ἄγειν; II. 21. 1 ἦγεν ἐπ' αὐτοὺς τὰ στρατόπεδα; — figurate: III. 36. 2 ἤνεγκαν δὲ τὴν ψῆφον ἐπὶ Βαλεντινιανόν; — IV. 10. 1 ἐφ' οὓς δύναμιν ἐκπέμψας; IV. 20. 2 ἔστελλεν ἐπ' αὐτοὺς δύναμιν; — διαβαίνειν: II. 46. 1 ἐ. Ἰλλυριούς, V. 29. 4 ἐ. τὸ Νωρικὸν ἔθνος; ἐλαύνειν: II. 45. 1 ἐ. Μαγνέντιον, ἐ. Παίονας; IV. 8. 1 ἐ. ἀλλήλους; — δραμόντες ἐ. βασιλέα: IV. 21. 1; IV. 58. 6; ἰέναι I. 18. 2 ἐ. Πέρσας, προιέναι I. 4. 1 ἐ. αὐτὸν Δαρεῖον; ὁρμᾶν: I. 36. 2 ἐ. Σαπώρην, I. 23. 3 ἐ. αὐτούς, IV. 25. 3 ἐ. τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας; ἐξορμᾶν ἐ. Κελτοὺς καὶ Γαλάτας II. 17. 2; πλεῖν ὡς ἐ. Κελτοὺς καὶ Γαλάτας V. 37. 5; διαπλέειν ἐ. αὐτούς III. 25. 1; — στρατεύειν ἐ. Κάρπους I. 20. 1; συσταφέντων δ'ἅμα πολλῶν ἐ. αὐτόν III. 26. 5; — χωρεῖν: II. 45. 2 ἐ. Μαγνέντιον, IV. 24. 4 ἐ. Γαλάτας, VI. 10. 2 ἐ. Λίγυας; ἀναχωρεῖν II. 17. 3 ἐ. Κελτούς; — τὴν εἰσβολὴν ἐ. Πέρσας ἐποιήσατο III. 13. 3; — ἀνεκόπτετο τῆς ἐ. Πέρσας ἐλάσεως IV. 10. 1.

3. Aut fere aut plane finalis significationis sunt exempla, in quibus verbis movendi adiunctum apparet ἐπὶ τὸ c. Infinitivo: II. 48. 1 ὥρμησαν ἐπὶ τὸ περαιωθῆναι τὸν Σάον; IV. 58. 4 τῶν δὲ ἐπὶ τὸ ἑστιᾶσθαι τραπέντων; IV. 2. 3 ἐτράπησαν ἐπὶ τὸ διανεῖμαι τὰ ἔθνη; III. 25. 1 ὁ βασιλεὺς — ἐπὶ τὸ διαπλέειν ἠρεθίζετο.[1])

Quem ad finem quid fiat etiam his exemplis significatur: IV. 5. 2 τοῖς ἐπὶ ζήτησιν ἀφικνουμένοις; III. 27. 4 ἐπὶ πρεσβείαν ἀπεσταλμένος; IV. 46. 1 ἐπὶ τὴν τούτων ἔστελλε θήραν; II. 19 1 πέμπει — ἐπὶ τὴν δίωξιν; V. 34. 5 ἤγετο Στελίχων ἐπὶ τὸν θάνατον; III. 22. 7 ἐφ' ἁρπαγὴν ἐχώρει, similia: IV. 39. 4, V. 5. 6; — V. 23. 5 δοθέντος δὲ αὐτοῖς ἐπὶ τοῦτο συνθήματος

---

[1]) Cfr Krapp 95.

ἐχώρουν; — III. 16. 2 τοῖς ἀπολυθεῖσιν (ἀπολειφθεῖσιν) ἐπὶ κατασκοπήν; — II. 14. 3 τῶν στρατιωτῶν ἐγκλινάντων ἐπὶ στρατιωτικὸν τάγμα cum deflexissent ut legionem conformarent, cfr IV. 59. 1 συνενεχθῆναι τοῖς ἐπὶ τὴν τῶν θεῶν ἀποκλίνασι καταφρόνησιν.[1])

4. Significatio non trita his reperitur locis: II. 5. 3 ἐπὶ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ τριῶν παρασκευασθέντων βωμῶν ἄρνας θύει, ubi ἐπί c. Acc. pro ἐπί c. Genit. (cfr III. 16. 2) vel παρά c. Acc. (cfr II. 5. 2) positum est. Eodem sensu a substantivo pendens: III. 12. 4 τοῖς ἐπὶ τὸν Τίγρητα χωρίοις (cfr περί c. Acc. I. 20. 1, I. 23. 1, I. 30. 2, IV. 48. 1).

5. Temporali sensu raro[2]) usurpatur, ἐπί c. Acc. temporis durationem, „per" „während", „auf" significat: I. 41 ἐπὶ χρόνον συχνὸν ἔξω τῆς Γαλλιηνοῦ καταστήσας ἑαυτὸν ἐξουσίας, simil. II. 18. 3; I. 71. 1 πόλεμον — ἐπὶ χρόνον βραχὺν ἀραμένης; II. 4. 2 ἐπὶ χρόνον τῆς θυσίας ἀμελεθείσης; IV. 58. 3 ὥστε νύκτα εἶναι μᾶλλον ἐπὶ πλείονα νομίζεσθαι χρόνον; II. 41 ἐπὶ μὲν τριετῆ χρόνον τὴν ἔχθραν ἔμεινεν ἐπικρύπτων; — IV. 35. 5 ἀκροβολισμοὶ μὲν ἐπὶ πέντε μόνας ἡμέρας ἐγίνοντο.

Adverbialiter posita sunt: ἐπὶ πολύ diu III. 23. 4, IV. 34. 5, IV. 56. 3; — ἐπὶ πλέον diutius; II. 46. 1; — ἐπὶ βραχύ paullum.

2. Ὑπό.

A. Cum Dativo (23).

Ὑπό cum Dativo non ita sæpe usurpatur, cuius munere ὑπό cum Accusativo plurime fungitur.[3])

---

[1]) De II. 14. 3 et IV. 59. 1 edit. variis modis sentiunt.

[2]) Cfr Thucyd. (Kuemmell 43).

[3]) Eodem modo etiam Polyb. (cfr Krebs 47). — Apud Xenophontem parvus est numerus locorum, in quibus ὑπό c. Dat. positum est (Westphal 14). — Non copiosus est hic usus apud Orat. Attic. (Lutz 179). — In N. T. ὑπό c. Dat. non reperitur (Winer 471).

1. Localis significatio pura nusquam invenitur.[1]) Translate positum significat rationem obedientiae aut demissionis, qua quis vel quid in ditione alicuius est aut ponitur, pendet ex verbis γίνεσθαι, εἶναι, ἔχειν, ποιεῖσθαι, στρατεύεσθαι, τεταγμένος: I. 45. 1 τῆς Αἰγύπτου — τοίνυν ὑπὸ Παλμυρηνοῖς γενομένης; V. 45. 2 ὑπὸ ταῖς τῶν πολεμίων γενέσθαι χερσί; similia sunt: II. 14. 3; IV. 4. 1; V. 11. 4; II. 21. 1 τὴν οὖσαν ὑπ' αὐτῷ — χώραν; IV. 3. 1 τὰς ἐν αὐτῇ πόλεις ἔχειν[2]) ὑφ' ἑαυτῷ; III. 32. 5 ὑφ' ἑαυτοῖς τὰ χωρία ταῦτα ποιήσασθαι; IV. 47. 2 τῶν δὲ ὑπὸ Μαξίμῳ στρατευομένων; II. 50. 3 τοὺς ὑπ' αὐτοῖς τεταγμένους ὁπλίτας ἑλόμενοι; similia sunt: III. 11. 4; III. 16. 2, 3; III. 19. 1; III. 21. 5; IV. 42. 1; V. 13. 3; V. 18. 10; cfr IV. 57. 2 βαρβάρους ὑπὸ Γαΐνῃ[3]) ἔταξε.

Eodem sensu cum substantivo coniunctum: III. 7. 1 πρὸς τοὺς ὑπὸ Ῥωμαίοις Κελτοὺς μεταστῆναι; V. 17. 2 τὴν ὑπὸ Λέοντι — κατεδαπάνησαν δύναμιν.

2. Translati usus exemplum uno loco fere causalem significationem habet: II. 2. 1 ἐκτενόντων δὲ αὐτῶν (τ. τέκνων) ὑπὸ καύματι[4]) ex æstu M., sub æstu Sylb., prae æstu Vig. 671.

B. Cum Genitivo (82).

1. Locali sensu semel reperitur: II. 3. 2 τὸν βωμὸν ὑπὸ γῆς[5]) ἵδρυσαν sub terra. — Cum locali usu cohæ-

[1]) Cfr Herodot. (Lundberg 37).

[2]) Similiter in oraculo quodam a Zosimo relato II. 6. 37 v. αἰὲν ὑπὸ σκήπτροισιν ὑπαυχένιον ζυγὸν ἕξει.

[3]) „Mirum ni Γαΐνῃ ἔ, scripsit" hiatus evitandi causa (M. 213 et XXIX); sed cfr Λιβύῃ ἐν VI. 7. 6, ταύτῃ ἑστῶτας II. 15. 4; Γαΐνην equidem primitus fuisse puto, sed non ob hiatum evitandum, verum propter sensum loci, cfr etiam IV. 58. 2 Γαΐνην ἔταξε σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἔθνεσιν ἐπελθεῖν.

[4]) Cfr Xenoph. Anab. I. 7. 6 διὰ καῦμα οὐ δύνανται οἰκεῖν.

[5]) Hoc sensu etiam Polybius illud unum ὑπὸ (τῆς) γῆς ter habet (Krebs 47); raro Xenophon (Westphal 15); cfr Lutz 178 „ξίφος

ret IV. 4. 3 ὑπὸ τίνος τε εἴη λαβὼν ὡμολόγει a quo[1]), quod exemplum est unicum, in quo ὑπό c. Genit. verbo transitivo activæ formæ adiunctum est.[2])

2. Plurimis locis ex passivis formis verborum transitivorum pendet ὑπό c. Genitivo personarum, nonnumquam animalium et rerum; quibus omnibus in exemplis actionem his verbis significatam profectam esse ab iis, quibus ὑπό præpositum est, notat. Verba sunt:

α) efficiendi: II. 2. 2 ὑπ' αὐτοῦ πεποιημένης ἐσχάρας; III. 23. 2 ταῦτα ὑπὸ Ῥωμαίων ᾠκοδομῆσθαι; IV. 53. 1 ὑπὸ Γρατιανοῦ τεταγμένος; II. 39. 2 Καῖσαρ ὑπὸ Κωνσταντίνου κατασταθείς, simil. II. 20. 1; V. 19. 5 δέει τοῦ τινὸς ἀντιστάσεως ὑπ' αὐτῶν πειραθῆναι; — IV. 20. 3 ἐκ τῆς ὑπὸ Ταναΐδος καταφερομένης ἰλύος; IV. 31. 3 ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὁδηγούμενοι.

β) premendi: III. 30. 4 ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐνοχλούμενοι, similiter II. 34. 2; IV. 24. 4; — I. 57. 3; III. 13. 4 ὑπὸ δὲ ἀδελφοῦ ἀδικηθείς; V. 29. 2 ὑπὸ τοῦ Αἰήτου διωκομένους; reliqua verba cum ὑπό c. Genitivo personarum sunt: II. 48. 1 ὠθεῖσθαι; I. 38. 1 ἐπάγεσθαι; II. 16. 3 συμπατεῖσθαι; I. 23. 3, II 49. 4 ἀκοντίζεσθαι et compos.; III. 6. 2 ἀπελαύνεσθαι (prtcp); IV. 44. 4 συνελαυνόμενος ὑπὸ τῆς γυναικός, similiter I. 7. 2 cum ἐπαρθείς (cfr usum, cum non de persona agitur: IV. 13. 4 τούτοις ἐπαρθεὶς τοῖς ἄθλοις; I. 42. 1 ἐκ τῶν προλαβουσῶν ἐπαρθέντες ἐφόδων); II. 49. 3 ἀποκροῦσθαι; III. 27. 3 τραπῆναι; III. 6. 2 κωλύεσθαι; V. 45. 6 κυκλοῦσθαι. — Verba, quibus ὑπό cum Genitivo rerum adiunctum est, in his exemplis reperiuntur: III. 12. 3 φρούριον κυκλούμενον ὑπὸ τοῦ ποτα-

ἔχων ὑπὸ μάλης, Lys., das einzige lokale Beispiel für ὑπό c. gen. bei den attischen Rednern."

[1]) Causalis enim notio quam ob rem (L.) hoc loco defendi non potest, cfr de re Procopiana Zosimi IV. 4,

[2]) Observandus tamen est versus II. 37. 11 ἦν λύκος αἰνόλυκος πτήξει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης ab oraculo sumptus, in quo figurato usu etiam ᾗ = ubi, fuisse potest, (M. 94), sub necessitate trepidat; cfr Od. XIX, 156.

μοῦ; III. 30. 3 ὑπὸ τῆς τῶν ἐλεφάντων ἀλκῆς ἐβιάζοντο; IV. 44. 4 ὑπὸ τῆς χρείας ἀναγκαζόμενος; III. 31. 2 μήτε αὐτοῖς ὑπὸ Περσικῆς ἐπιβουλευομένοις ἐνέδρας. Iterationis evitandæ causa ὑπό c. Genit. et merus Dativus idem valent: III. 30. 5 ὑπό τε τῶν περιεστώτων κακῶν καὶ προσέτι ἐνδείᾳ τροφῆς πιεζόμενοι.

γ) perdendi: I. 6. 4 ἀναιρεθεὶς ὑπο Στεφάνου, similiter I. 7. 1; I. 41; I. 50. 4; I. 53. 3; II. 16. 3; — III. 30. 3 κατασφαγῆναι; IV. 22. 3 διαφθαρῆναι; III. 27. 1 καταπρησθείς; IV. 33. 2 πεπορθημένος, cui confine est: I. 26. 1 ἀπόρθητον ὑπὸ τούτων καταλειφθῆναι; — IV. 1. 1 ὑποψία εἰσῄει ὡς ἔκ τινος γοητείας ὑπὸ τῶν φιλῶν αὐτῷ σκευωρηθείσης[1]) νοσοίη.

δ) capiendi: λαμβάνεσθαι et compos. I. 39. 1 εἰλημμένην ὑπὸ Σαπώρου; II. 42. 5 καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ Γαΐσωνος, similia sunt III. 25. 6; IV. 25. 2; IV. 41. 2; — V. 23. 4 ἀπείληπτο δὲ ἡ — ἐκκλησία ὑπὸ τῶν μοναχῶν; — semel ex substantivo pendet[2]) IV. 58. 6 τῆς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συλλήψεως προτιμήσας.

Unum est exemplum medialis verbi passive usurpati: II. 46. 3 δεδέχθαι γὰρ ὑπ' ἐκείνου.[3])

ε) habendi: ἔχεσθαι et eius compos. II. 26. 2; III. 6. 1, 2 (bis); III. 14. 4; IV. 24. 4; — III. 14. 2 φρούριον ὑπὸ πλείστων οἰκούμενον; — hic locum habeat V. 8. 2 πόλιν — ὑπὸ Χριστιανῶν τιμωμένην οἰκοδομήμασιν.

ζ) mittendi: πέμπεσθαι et compos. IV. 49. 3; V. 45. 5; VI. 5. 2; σταλείς: V. 45. 2, 5; VI. 9. 3; — huc referendum: IV. 8. 4 στολὴν ὑπὸ Προκοπίου δεδομένην αὐτῷ.

η) videndi: III. 14. 3 ὑπὸ τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ ὀφθέντες.

θ) suadendi: I. 47 Κυντίλλου — ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων συμβουλευθέντος.

---

[1]) Cfr Passow: σκευωρέομαι (med.) act. σκευωρέω raro aut numquam usurpatur; apud Zosimum II. 42. 2 τὴν ἐπιβουλὴν σκευωροῦσι; II. 12. 3 τὸ σκευωρηθὲν leguntur.

[2]) Sæpius apud Xenoph. (Westphal 15) et Polyb. (Krebs 47).

[3]) Cfr Il. XIX. 290 δέχεταί κακὸν ἐκ κακοῦ malum malo excipitur.

Quædam sunt exempla, quæ notionem non dissimilem ei, de qua supra disseruimus, præbent, ubi ὑπό cum nomine auctorem, a quo quid oritur, indicans ex verbo intransitivo pendet: V. 9. 4 πάσχειν ὑπὸ —; IV. 58. 6 φιλανθρωπίας τυχεῖν ὑπὸ —; IV. 40. 1 ἐκστάντες ὑπὸ βασιλέως βάρβαροι; — III. 32. 2 τῆς ὑπ' αὐτοῦ γενομένης εἰρήνης; IV. 50. 1 τοῖς δὲ ὑπὸ τῶν — βαρβάρων εἰς αὐτὸν — γεγονόσι — πολέμοις.

3. Causali sensu nonnullis locis reperitur ὑπό c. Genit. usurpatum ad indagandum qua re iuvante, quam ob rem quid fiat:[1]) IV. 17. 2 καὶ ὑπὸ τῆς ἄγαν ὀργῆς παραφορᾶς οὐ πόρρω γενόμενος; V. 30. 4 ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀγχινοίας φαίνεται τὰ τῆς βασιλικῆς ὁδοῦ τεκμαιρόμενος; IV. 29. 1 τὰς δὲ πόλεις ἐπελελοίπει τὰ χρήματα τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιτεθέντων εἰσφόρων, τὰ δὲ εἰς τὴν τῶν ἀρχόντων ἐκενοῦτο πλεονεξίαν; — I. 36. 1 οὐδενὶ τὴν — ἄμυναν ὑπὸ ἀπιστίας ἐθάρρει καταπιστεῦσαι; III. 26. 5 ὑπὸ προθυμίας ἐπιπεσὼν γυμνός; — IV. 13. 4 ὑπό τε τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας ἀγύρταις — ἐντυγχάνων.

Γ. Cum Accusativo (41).

1. Locali sensu quater apparet et significat locum, sub quo quid fit, est: II. 3. 1 θυσίαν ὑπὸ γὴν αὐτοῖς ποιῆσαι; II. 18. 2 τὴν φάλαγγα εἰς μῆκος ἐκτείνων ὑπὸ τὸν λόφον, „unten an“; — III. 21. 4 τὴν ὑπὸ τὰ τείχη γὴν ὀρύττειν; III. 20. 5 ἐν τοῖς ὑπὸ τὸ ἄλσος ἕλεσιν ἦσαν.

2. Ditionis vel obedientiae notione ὑπό c. Acc. coniunctum est cum eisdem verbis, e quibus ὑπό c. Dat. pendet (cfr p. 16) I. 68. 2 ζῶντες ὑπὸ τοὺς Ῥωμαίους γεγόνασιν, similiter III. 32. 1, 5; — V. 34. 4 ὑπὸ τὴν τῶν στρατιωτῶν ἣν φυλακήν; IV. 25. 1 ταῖς ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν οὔσαις πόλεσιν ἐνοχλεῖν; — II. 7. 1 πᾶσαν οἰκουμένην ὑφ' ἑαυτοὺς ἔχοντες; — I. 1. 1 μέρος τῆς Ἰταλίας ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι, cui similia sunt, adiuncta verbo movendi: καταστῆσαι: I. 1. 1 ὑφ' ἑαυ-

[1]) Cfr usum Xenoph. (Westphal 15, 16).

τοὺς, et V. 18. 1 ὑπὸ φυλακὴν; — IV. 31 1 ὑπὸ Ῥωμαίους στρατεύεσθαι, similiter IV. 14. 1; — III. 2. 3 τοῖς ὑπ' αὐτὸν τεταγμένοις,[1]) similiter V. 18. 4; V. 34. 1; III. 29. 2; IV. 34. 2.

Eadem vi ὑπό c. Acc. reperitur in quibusdam locutionibus, ubi præpositio cum nomine suo e substantivo articulo prædito pendet atque fere pro attributo haberi potest: οἱ ὑπ' αὐτὸν: κατάσκοποι III. 14. 3; στρατιῶται IV. 46. 2; βάρβαροι V. 19. 1; Παίονες IV. 42. 5; οἱ ὑφ' ἑαυτὸν στρατιῶται I. 28. 1; αἱ ὑπὸ Ῥωμαίους πόλεις II. 5. 5; IV. 12. 1; ἡ ὑπὸ Ῥωμαίους: γῆ IV. 20. 7; ἀρχή I. 37. 3; ἡ ὑπὸ Καρχηδόνα Λιβύη II. 39. 2; II. 41; V. 11. 2; — τὰ ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνη I. 14. 1; IV. 12. 1; χωρία IV. 23. 6; τὰ ὑπὸ τὴν Ῥωμαίων βασιλείαν χωρία IV. 9. 1; τὰ ὑπ' αὐτὸν ἔθνη II. 42. 1; III. 3. 1; IV. 58. 2.

3. Temporalis significationis tria sunt exempla: IV. 38. 1 ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἔθνος — ὑπὲρ τὸν Ἴστρον ἐφάνη; IV. 41. 1 ὑπὸ τὴν Θεοδοσίου βασιλείαν οὕτω διεφθαρμένων, simil. V. 3. 6, quibus summatim significatur tempus,[2]) sub quod quid factum est.

3. Παρά.

A. Cum Dativo (30).

Usus Zosimi, cum Atticorum scriptorum usu comparatus, rarior est; παρά cum Dativis personarum[3]) verbis quiescendi vel manendi adiunctum est.

1. Proprie significat homines, apud quos quid manet, fit, positum est: II. 49. 2 Φιλίππου παρ' ἐκείνῳ μεμενηκότος, simil. III. 4. 4; VI. 12. 3; V. 41. 7

[1]) „Eine beliebte Wendung bei Polybius ist τάττεσθαι ὑπό τινα (41 mal),“ (Krebs 49). Cfr etiam Joh. Antioch (Rueger 14).

[2]) Cfr Lutz 180, Krebs 49.

[3]) Apud Xenophontem fere sine exceptione solum de personis per παρά c. Dat. (et Genit.) agitur (Westphal 10); eodem modo apud Orat. Atticos (Lutz 145) et Arist. Polit. et Ath. Polit., (Hagfors 97, 98).

ὅσα ἦν ἀρετῆς παρὰ Ῥωμαίοις; V. 3. 2 εἶχε παρ' ἑαυτῷ παρθένον κάλλει λάμπουσαν, similia II. 42. 1; II. 47. 2; VI. 12. 3; — V. 3. 5 ἀποδόντες τῇ παρὰ τῷ Προμώτου παιδὶ τρεφομένῃ παρθένῳ; IV. 8. 4 εὑρὼν δὲ βασιλικήν τινα παρὰ Μαρκέλλῳ στολὴν; — I. 12. 2 ταῦτά τε παρὰ τῇ μητρὶ θησαυρίζειν; I. 36. 2 παρὰ Πέρσαις τὸν βίον ἀπέλιπεν; — IV. 48. 5 καταλύσας παρ' αὐτῇ.[1])

Nonnumquam παρά c. Dat. in hoc usu ponitur de hominibus, apud quos quis dignitatem vel gradum honoris habet: II. 48. 5 τὰ πρῶτα παρὰ βασιλεῖ φέροντες; — IV. 36. 2 τὴν πρώτην παρ' αὐτοῖς ἱερατικὴν ἔχοντας τάξιν; II. 46. 3 μεγίστην παρὰ Μαγνεντίῳ δύναμιν ἔχοντα; III. 31. 1 τῶν ἐν δυνάμει παρ' αὐτοῖς ὄντων; II. 55. 3 ἀνὴρ δύνασθαι[2]) παρὰ τῷ βασιλεῖ — ἐπιθυμῶν.

2. Auctor vel agens, qui dicitur, per παρά c. Dat. significatur: V. 1. 1 δίκαι δὲ πᾶσαι παρ' αὐτοῖς κατ' ἐξουσίαν ἐκρίνοντο apud eos i. e. ab illis;[3]) — eiusdem sensus est III. 32. 3 Κράσσος ἁλούς τε — καὶ παρὰ Πέρσαις ἀποθανών a Persis interfectus.[4])

3. Eodem sensu quo latinum coram usurpatur: III. 23. 4 ὡς ἐλοιδορεῖτο παρὰ πλείστοις Ὁρμίσδην προδότην ἀποκαλῶν; V. 2. 1 Ῥουφῖνος — ἐπαίνους αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ διεξιών,

4. Significat homines, apud quos quid valet aut quibus quid probatur, latinum apud, germanum in den Augen von —: III. 9. 5 ὡς — ἀχαρίστου παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀποίσεται δόξαν; V. 19. 5 ἔδοξε δὲ παρὰ τοῖς σφόδρα Χριστιανίζουσι μέγα μύσος τετολμῆσθαι;

---

[1]) Cfr N. T. Luc. 19. 7 παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.

[2]) Cfr simil. apud Aeschyl. (Lalin 27).

[3]) Artissimis finibus usus praepositionis παρά c. Dat. e passivis pendentis circumscriptus est neque reperitur nisi apud perpauca verba iudicandi et dicendi (Rau); sed apud Polybium fere tertia pars exemplorum, in quibus παρά c. Dat. coniunctum est, passivis adiuncta est (Krebs 53).

[4]) Cfr Demosth. ἀποθανεῖν παρά τινι „von jemand zum Tode verurteilt werden" (Lutz 147).

V. 27. 3 τὰ δὲ περὶ τῆς ἀναρρήσεως λεγόμενα παρὰ πᾶσιν ἐκράτει; IV. 53. 3 φανερὰ δὲ παρὰ πᾶσι τὰ τῆς — ἐγίνετο δυσμενείας (cfr III. 9. 5 ἅπασι φανερὰ γέγονεν ἡ δυσμένεια).

5. Nonnumquam eam vim παρά c. Dat. habet, ut Latinorum pronomine possessivo aut Genitivo exprimi possit: III. 4. 6 ἐκ τῶν ὄντων παρ' αὐτοῖς γραμμάτων ἀνεζήτουν τὰ τούτων ὀνόματα, ex libellis suis (cfr 1); V. 36. 1 δοῦναι δὲ καὶ αὐτὸς τῶν παρ' αὐτῷ τινὰς εὖ γεγονότας nonnullos ex suis nobiles; — III. 15. 5 ὁ γὰρ σουρήνας, ἀρχῆς δὲ τοῦτο παρὰ Πέρσαις ὄνομα hoc est nomen magistratus Persarum. — Possessorem indicat: V. 1. 1 ἡ δὲ πᾶσα δύναμις ἦν — παρὰ Ῥουφίνῳ penes Rufinum.

B. Cum Genitivo (120).

Παρά solum Genitivis personarum præpositum est.

1. Locali notione propria ex verbo veniendi[1]) pendens semel invenitur VI. 1. 1 παρὰ Κωνσταντίνου — ἀφίκετο πρὸς Ὀνώριον κατὰ πρεσβείαν a Constantino venit. Uno loco ex παραγενέσθαι pendens hoc sensu usurpatur III. 4. 6 παρὰ μὲν τῶν βαρβάρων — κατὰ τὸ συγκείμενον παραγενέσθαι τοὺς αἰχμαλώτους ἐκέλευε (ubi παρά c. Genit. etiam auctorem indicare potest, cfr p. 24). Hac vi παρά c. Genit. adiungitur substantivo[2]) IV. 55. 3 ἀπηγγέλλετο πρεσβεία παρὰ Εὐγενίου.

A locali usu profectus est etiam is usus, in quo παρά c. Genit. cum verbis accipiendi et cupiendi coniungitur, ut significet homines, a quibus quis quid accipit, acceptum habet, postulat. Verba, e quibus παρά pendet, sunt:

ἀκούειν et μανθάνειν et compos., quæ ad animum translata, accipiendi notionem habent:[3]) V. 47. 2 παρὰ

---

[1]) Sæpissime apud verba veniendi παρά adhibetur, qui usus per omnia tempora græcæ linguæ mansit (Rau 16).

[2]) Cfr Rau 18: Nonnullis locis, quamquam rarissime, verbum veniendi supplendum est.

[3]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 143, 144); Rau 23; Sophocl. (Männs II. 12).

τῶν στρατιωτῶν ἤκουεν; III. 9. 4 ταῦτα ἀκηκοὼς παρὰ τῶν πρέσβεων; — IV. 31. 3 παρὰ τῶν αὐτομόλων μαθόντες; IV. 7. 4 καὶ παρὰ τούτων ὅσα Προκόπιος ἐβουλεύετο προμανθάνων;

δέχεσθαι[1]) et compos. IV. 45. 3 παρὰ Μαξίμου περὶ προδοσίας ἐδέξαντο λόγους; I. 6. 2 παρὰ τούτου διαδεξάμενος τὴν ἀρχήν; I. 31. 2 παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεχόμενοι τὴν ἀρχήν: — IV. 40. 6 τὰς παρὰ τοῦ βασιλεύοντος ἀμοιβὰς προσεδέχετο;

εὑρέσθαι[2]) I. 55. 1 παρὰ Περσῶν βοήθειαν;

ἔχειν[3]) V. 19. 6 τὰς μὲν πόλεις ἑώρα — — τὴν παρὰ τῶν ἀρχόντων καὶ οἰκητόρων ἐχούσας φυλακήν;

λαμβάνειν[4]) I. 32. 2 πλοῖα παρὰ τῶν Βοσπορανῶν λαβόντες; V. 25. 4 μέρος δὲ ὧν εἰλήφει παρὰ τῶν Ἰσαύρων; V. 13. 2 παρὰ βασιλέως τὴν τούτων λαβὼν ἐπιμέλειαν; simil. IV. 22. 2; — I. 65. 1 παρὰ — τῶν ἀνελόντων — δίκην ἔγνω λαβεῖν; II. 28. 2 τῆς — γαμετῆς ὅρκους — παρὰ Κωνσταντίνου λαβούσης;

τυγχάνειν[5]) II. 39. 2 τῆς — παρ' αὐτοῦ Κωνσταντίνου τυχόντες ἀξίας; similia sunt II. 40. 2; VI. 2. 5;

πάσχειν IV. 21. 2 παρὰ τίνος ταῦτα πάθοι; V. 11. 3 ὅσα παρὰ τἀδελφοῦ πέπονθεν;

αἰτεῖν[6]) IV. 48. 3 παρὰ τῶν ἀγροίκων αἰτῶν; — cfr III. 8. 4 πεμφθῆναι παρὰ τοῦ Καίσαρος — ᾔτει. IV. 10. 2 ἀφεθῆναι παρὰ — τοῦ βασιλέως ἀπῄτει.

---

[1]) Herodotus præ ceteris hoc verbum usurpavit (Rau 20). — Mentionem facere debemus etiam de II. 6. 16 ab oraculo quodam sumpto: Ἥρης δεξάσθω νηὸς παρὰ σεῦ.

[2]) Sæpius Attici scriptores usurparunt inde a Xenophonte (Rau 20, Westphal 8). Cfr II Tim. 1. 18 εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου.

[3]) Quod verbum sententia et propria et translata haud raro dictum est (Rau 23).

[4]) Longe maxime frequentatum est λαμβάνειν eiusque composita, quod verbum inde ab Herodoto tam sæpe adhibitum est, ut instar omnium verborum ex quibus παρά c. Genit. suspensum est, existimari possit (Rau 18).

[5]) Sæpissime apud Orat. Attic τινὸς τυχεῖν παρά — (Lutz 143).

[6]) E verbis cupiendi, poscendi αἰτεῖν, αἰτεῖσθαι et composita frequentata sunt inde a Sophocle, dicit Rau, 19, sed de Sophocle tacet Männs II. 12.

2. Auctorem, a quo quid oritur, emanat, significat: γίνεσθαι[1]) cum παρά coniunctum IV. 41. 2 τοῖς παρ' αὐτῶν γεγενημένοις ὁ βασιλεὺς κινηθείς; III. 1. 2 ὃς παρὰ Διοκλητιανοῦ Καῖσαρ ἔτυχε γεγονώς; I. 29. 3 cum fictione personæ: παρὰ πάσης φυλακὴ τῆς Ἑλλάδος — ἐγίνετο. Eodem sensu atque γίνεσθαι c. παρά usurpatur II. 10. 2 λόχος ἐγκαταστὰς αὐτόθι παρὰ Μαξεντίου; II. 19. 2 Καίσαρα παρ' αὐτοῦ καταστάντα, simil. III. 30. 2; denique I. 60. 1 ἀποπειρῶνται Μαρκελλίνου τοῦ καθεσταμένου παρὰ βασιλέως ὑπάρχου, cfr 3.

Hoc sensu παρά c. Genit. ex substantivo, articulo prædito, his locis pendet, παρά cum nomine Genitivi meri vice fungitur[2]) II. 30. 1 οὐκ ἐνεγκὼν δὲ τὰς παρὰ πάντων ὡς εἰπεῖν βλασφημίας; III. 11. 1 σὺν τῷ παρὰ Κελτῶν στρατοπέδῳ — — παρῄει; V. 26. 1 τὸ παρὰ Στελίχωνος ἀνέμενε σύνθημα.

3. Plurima sunt exempla, in quibus παρά c. Genitivo ex formis passivis verborum transitivorum pendet[3]) haud aliter quam ὑπό c. Genitivo. Neque tamen sensus semper plane idem est; quamquam enim etiam παρά c. Genitivo agens est, qui vocatur, et indi-

---

[1]) Sæpissime cum παρά coniunctum auctorem significat (Rau 25, cfr Hagfors 95).

[2]) Est hic usus ad eum comparatus, ex quo a verbo aliquo praepositio suspensa est, multo rarior et a scriptoribus, qui Atticis priores sunt, paucissimis locis exceptis, alienus. In poëtarum carminibus pauca exempla inveniuntur, sed apud prosæ orationis scriptores inde ab Herodoto et Thucydide increbuit, et paullatim græcæ linguæ puritate atque elegantia labente tantopere invalescere cœpit ut genitivi meri vice fungeretur, quod apud Polybium scriptoresque recentiores sæpius factum est; cfr Rau 28; Lutz 145, Krebs 52. — Apud Zosimum perpauca sunt exempla.

[3]) Iam vetustiore ætate præpositio παρά cum Genitivo passivis coniungebatur ad significandum hominem, a cuius animo aut vi condicio passiva proficiscebatur, sed numquam nisi apud recentissimos scriptores significationem præpositionis ὑπό habet, et omnino id, quod ab aliquo exit, non quod per aliquem fit, indicat; apud Atticos παρά nisi cum passivis verborum dandi et loquendi coniuncta non reperitur; Polybio hic usus copiosissimus est; in N. T. nonnumquam invenitur (cfr Rau 26, Krebs 51, Winer 438).

cat auctorem, a quo id exit, efficitur, quod verbo significatur, sæpe accedit, quod aliquid boni auctor efficere intelligitur. Verba significationem habent:

α) efficiendi: IV. 40. 5 θεωροῦντες τὰ πραττόμενα παρὰ τοῦ σφῶν στρατηγοῦντος; — IV. 36. 3 ἱερατικὴ στολὴ παρὰ τῶν ποντιφίκων αὐτῷ προσεφέρετο; — III. 24. 2 (τὴν διώρυχα) ἔλεγον οἱ τῇδε παρὰ Τραϊανοῦ διωρύχθαι; — I. 62. 3 Αὐρηλιανὸς — μὲν οὖν ἐτάφη μεγαλοπρεπῶς αὐτόθι παρὰ τοῦ στρατοπέδου; — V. 26. 5 Στελίχων — μετὰ τοῦ στρατοπέδου παρὰ πάντων ὡς εἰπεῖν στεφανούμενος ἐπανῄει; — II. 9. 3 εἰς τὸν βασίλειον θρόνον παρὰ τούτων ἀνεβιβάσθη Iulianus a prætorianis in regium solium nec invitus nec per vim ductus est.

β) premendi: V. 36. 1 Ἀλλάριχος δὲ οὐδὲ παρὰ τούτων (τ. βαρβάρων) ἐρεθιζόμενος ᾑρεῖτο τὸν πόλεμον, quamquam barbari societatis faciendæ causa ad Allarichum venerunt, tamen ne per illos quidem incitatus est; — III. 6. 3 ἀνάγκῃ δὲ τῇ παρὰ Κουάδων ἐλαύνεσθαι cum Salii in regionem romanam a Quadis pellerentur, et ipsi et Iulianus id libentissime tulerunt; — III. 20. 5 τὸ παρὰ τοῦ βασιλέως πολιορκούμενον; — V. 16. 4 τὸν ἐπαχθέντα παρὰ Οὐαλεντίνου κίνδυνον αὐτῷ, simil. V. 43. 1; — adde III. 18. 3 εἰ μετρίον τι παρὰ τοῦ βασιλέως αὐτοῖς ὑπαρχθείη (ὑπαχθείη Reitemeier).

γ) perdendi: ἀναιρεῖσθαι παρά τινος I. 33. 2; I. 64. 4; V. 47. 2, quibus locis ii, de quibus per παρά agitur, interemtionem ex sententia scriptoris e re paravisse exponuntur; eodem modo I. 7. 3 καὶ παρ' αὐτῶν διεφθάρη; — V. 9. 7 φήμη — ᾔει παρὰ Συαγρίου τοῦ παιδὸς ἡρπάσθαι Τιμάσιον filius S. patrem T. eripuit ab illis, qui eum in exsilium deducerent; — III. 23. 2 φεύγοντα παρὰ τῶν στρατιωτῶν τὰ θηρία κατετοξεύετο.

δ) capiendi: III. 7. 6 τοῦ βασιλέως παῖδα παρὰ Χαριέττωνος εἰλημμένον Ch. filium regis barbarorum ceperat isque obses pacis apud Iulianum habebatur; — IV. 19. 1 παρὰ τοῦ πατρὸς ἀπολελειμμένος filiolus a patre in Galliam relictus, quod ipsi patri adversus barbaros ire necesse erat; I. 36. 2 ἄφνω συλλαμβάνεται

παρὰ τῶν πολεμίων Valerianus a Persis comprehensus vitam servavit. — Mediale passivum semel reperitur IV 20. 5 τὰς χεῖρας ἀνατείναντες ἱκετεύειν δεχθῆναι παρὰ βασιλέως.[1])

ε) habendi, custodiendi: I. 44. 2 τὴν Αἴγυπτον ἔγνω παρὰ Παλμυρηνῶν ἐχομένην; I. 13. 3 τῆς δὲ βασιλείας ἤδη βεβαίως παρὰ Μαξιμίνου κατεχομένης, similia sunt I. 39. 1; V. 34. 2; V. 43. 2; — ter reperitur φυλάττεσθαι παρά — II. 20. 2; V. 5. 8[2]); V. 23. 1; — οἰκεῖσθαι παρά — IV. 25. 1; IV. 48. 3.

ζ) dandi: III. 3. 2 οἱ δὲ (στρατιῶται) παρὰ Κωνσταντίου δοθέντες, similia IV. 40. 8; V. 17. 2; — II. 53. 1; V. 34. 4; — etiam cum fictione personæ V. 41. 4 ἐδόκει δοθῆναι παρὰ τῆς πόλεως; V. 21. 4 τῷ δεδομένῳ παρὰ τῆς τύχης ἀρκούμενος προτερήματι, simil. IV. 54. 2; — δωρεῖσθαι παρά — III. 11. 2; IV. 40. 7; IV. 54. 2; — huc pertinent IV. 26. 5 ὡς μὴ παρ' αὐτοῦ (Θεοδοσίου), παρὰ Οὐάλεντος δὲ ταύτην ἐπιτραπεὶς τὴν φροντίδα, simil. IV. 26. 6; V. 4. 3; — IV. 2. 3 ὅσοι παρὰ Ἰουλιανοῦ διοικήσεις ἐθνῶν ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι.

η) mittendi: II. 52. 2 βέλει μὲν παρὰ Μενελάου πεμφθέντι βληθείς; I. 34. 3 τῷ πεμφθέντι παρὰ βασι-

---

1) V. 19. 4 βάρβαροι <παρὰ> τῶν ἔνδον ἀπειλημμένοι intercepti ab urbanis barbari (L.) Mendelssohn se cum Sylburgio παρὰ addidisse dicit; cum vero Sylburgii coniectura est: „Ante τῶν ἔνδον desideratur ὑπὸ, παρὰ vel similis præpositio“ (Reitem. 438) et cum ὑπό et παρά c. Gen. apud Zosimum plane non idem valent, hoc loco ὑπὸ addendum est, cfr V. 23. 1 et totam coniurationem Gainæ V. 19.

In III. 19. 2 (Persæ, Romanos adgressi, vexillo militari potiti sunt, sed Iulianus irruptione facta eos terga dare coëgit et) τὸ σημεῖον ἀναλαβὼν τὸ παρὰ τῶν πολεμίων ἀφαιρεθὲν ἐπῆλθε τῇ πόλει sensus est: recepto signo, quod milites Iuliani ab hostibus rursus abstulerant, Iulianus ad urbem accessit; non, ut L. et S. & H.: quod hostes abstulerant.

2) Cfr V. 5. 8 ubi Mendelssohn scribit: ῥᾷστα τὴν πόλιν οἰόμενος ἑλεῖν διὰ τὸ μέγεθος παρὰ τῶν ἔνδον φυλαχθῆναι οὐ δυναμένην Allarichus se capere ratus est Athenas, quæ propter amplitudinem ab incolis custodiri non possent, L. et R. autem præpositionem παρὰ non habent: quæ propter amplitudinem interiorem custodiri non possent.

λέως ἡγεμόνι[1]); similia sunt I. 31. 2; II. 54. 2; V. 44. 1; VI. 8. 3; VI. 10. 2; — cfr III. 8. 4; — IV. 10. 2; — IV. 38. 3 οἱ ἐσταλμένοι παρὰ τοῦ στρατηγοῦ.

ϑ) videndi: I. 70. 4 ὡς ἂν μὴ παρὰ τῶν ἐναντίων ὁρῷτο; III. 16. 3 ὡς ἂν μὴ ὀφθείη παρὰ τῶν Περσῶν.

ι) reverendi: IV. 40. 5 παρὰ Χριστιανῶν τιμωμένον οἰκοδόμημα; V. 21. 5 τοῖς παρ' αὐτοῦ τιμωμένοις θεοῖς ταύτην (τ. νίκην) ἀνατιθείς. — Hac vi quædam reperiuntur locutiones, in quibus παρά c. Gen. verbo et nomini apposito adiunctum apparet: IV. 40. 6 Θεοδόσιος δὲ ὁ βασιλεὺς — ἀγανακτήσας ὅτι βάρβαροι τοσαύτης ἠξιωμένοι παρ' αὐτοῦ τιμῆς ἀνῃρέθησαν, simile I. 39. 1; — V. 17. 3 ἠπείλει — ποιήσειν, εἰ μὴ τὰ σπουδαζόμενα τῷ πολεμίῳ τῆς παρὰ βασιλέως ἀξιωθείη προνοίας ni princeps hostis postulata respicere dignatus esset (L.); V. 7. 5 τῆς προσηκούσης ἠξιώθησαν παρὰ τοῦ βασιλέως φιλοφροσύνης; I. 5. 4 οἵ τε γὰρ κόλακες παρὰ τούτου δωρεῶν καὶ τιμῶν ἀξιούμενοι; IV. 40. 2 οὗτοι καὶ σιτήσεων — καὶ ἄλλων παρὰ βασιλέως ἠξιωμένοι δωρεῶν.

κ) loquendi, sentiendi, declarandi, eligendi: II. 47. 1 ταῦτα ῥηθέντα παρὰ Φιλίππου; III. 4. 6 τοὺς παρὰ τῶν οἰκείων πολιτῶν καὶ κωμητῶν ὀνομασθέντας εὑρόντες; — IV. 41. 1 οὐ φέροντες τὴν — παρὰ τῶν πρακτόρων ἐπινοουμένην προσθήκην; — singulare est V. 18. 8 Ἰωάννης — τὰ ἀπόρρητα πάντα παρὰ βασιλέως τεθαρρημένος; — II. 5. 5 χρησμόν, ἤδη πρὸ ἡμῶν παρ' ἑτέρων ἀνενηνεγμένον; — I. 28. 2 αἱρεῖται παρὰ τῶν τῇδε στρατιωτῶν αὐτοκράτωρ, simil. V. 30. 4; — IV. 41. 3 Ἱλάριος — ἄρχειν παρὰ βασιλέως ἐτάττετο Παλαιστίνης, simil. V. 34. 4; II. 19. 3; — II. 5. 5 κατὰ τὸν ὑφηγημένον παρὰ τοῦ θείου τρόπον ἐπράττετο.

Hoc loco simul mentio fiat de πέρα[2]) III. 15. 6 διῶρυξ — πέρα τοῦ συνήθους ῥυεῖσα ultra (Kühner

---

[1]) Cfr Xenoph. Anab. II. 1. 17.

[2]) Cfr Krebs Präp. 44, ubi declarat παρά inde a temporibus primorum imperatorum Rom. auctoritati voculae eiusdem generis πέρα cedere incepisse.

I. 411), „præter morem“ (L.); V. 24. 2 πέρα τῆς φύσεως αὐθαδιζομένη „supra sexum adrogans“; cfr. πέραν τοῦ Ὀρόντου, Ἴστρου, I. 50. 3; V. 22. 1, trans.

Γ. Cum Accusativo (48).

1. Locali notione ex verbis movendi et quiescendi et, verbo omisso, ex substantivis pendens usurpatur ad designandum locum, in cuius vicinitatem vel usque ad quem quis venit, iuxta quem quid fit, aut propter quem quid est, germanice „neben“, „an“: IV. 38. 1 παρ' αὐτὴν ἐληλύθασι τοῦ Ἴστρου τὴν ὄχθην; II. 22. 3 προελθὼν παρὰ τὴν ἠόνα τοῦ Ἕβρου — ἐστρατοπέδευεν; — V. 21. 1 ἐξέτασσε τοὺς βαρβάρους παρὰ πᾶσαν τὴν Θρᾳκίαν ὀφρύν; — II. 5. 2 καθιεροῦτο τὰ τελούμενα παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Θύμβριδος; — I. 68. 2 τῶν γὰρ στρατοπέδων ὄντων παρ' ἑκάτερα ποταμοῦ αιγυος; — — II. 33. 1 τῶν παρὰ τὸν Φᾶσιν φρουρίων; IV. 10. 1 διένειμε ταῖς παρὰ τὸν Ἴστρον αὐτοῦ πόλεσιν.[1])

2. Significatione comparativa, a locali ducta, cum præpositione παρά c. nomine aliquid iuxta quid poni indicatur, aliquid cum aliqua re comparari notatur; παρά idem valet quod latinum prae, germanicum „im Vergleich zu“, fennicum „suhteen“: III.

---

[1]) Huc referenda sunt quidam loci ab oraculis sumpti: II. 6. 12 ταῦροι δὲ Διὸς παρὰ βωμὸν ἀγέσθων; — II. 6. 24 γνὺξ παρὰ βωμὸν ἀοίδιμον ἑδριόωσαι; II. 6. 5 ῥέζειν ἐν πεδίῳ παρὰ Θύβριδος ἄπλετον ὕδωρ; — II. 37. 20 τρηχὺ παρ' ἠπείρου πλευρὰς ἐπιναισεται ἕλκος, qui versus variis modis scriptus et interpretatus est: παρ' ἠπείρου πλευραῖς ἐπαΐσσεται R., ad latera hulcus crescet (L.), an des festen Landes Seiten (S. & H.), Mendelssohn παρὰ πλευρὰς scribit (cfr Polybii παρὰ πλευρὰν Krebs 55) atque e codice quodam msc profert: ἐπιναισεται (quod verbum lexicon Passowii non habet), unde ἐπανίσταται coniecit aut rarius aliquod verbum latere putabat. Leunclavii codicis ἐπινείσεται quod M. putat nullo modo ferri posse quamquam usu vetus et rarum, ut sæpe in oraculis (cfr Cicero De divinatione II. 56), tamen hoc loco aptum et significationi consentaneum esse videtur.

3. 5 μόνοι σχεδὸν παρὰ πάντας τοὺς ἄλλους ἠρίστευσαν; IV. 16. 2 (Οὐαλεντινιανὸς) — ἕτερός τις ἦν παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδευθέντα τρόπον αὐτῷ; IV. 17. 1 Μεροβαύδην δὲ στρατιωτικῶν ἔργων ἐμπειρίαν ἔχειν παρὰ τοὺς ἄλλους δοκοῦντα.

Locutio παρὰ πολύ[1]) ad indicandum gradum superiorem aut inferiorem comparationis usurpatur eadem vi, qua latinum longe vel multo I. 44. 1 περιῆσαν; II. 26. 3 et IV. 24. 2 κρατεῖν; IV. 30. 1 ἐλαττωθέν.

Comparativa est notio in hoc quoque exemplo V. 18. 6 ὁ δὲ Γαΐνης αὐτὸν ᾔτει τὸν βασιλέα πρὸς ἑαυτὸν ἥκειν, οὐ γὰρ ἂν ἑτέρῳ παρὰ τοῦτόν τινι διαλέξασθαι, παρά idem est atque praeter „ausser".

3. Ex significatione loci præter quem quid movetur, translatus est usus, quo indicatur res, praeter quam actio aliqua quasi directa est, qua neglecta, contra quam actio fit[2]); παρά cum his voculis coniunctum est παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα III. 22. 5; IV. 25. 4; IV. 43. 1; IV. 58. 1; V. 23. 2; V. 26. 5; I. 28. 2; παρ' ἐλπίδα[3]) VI. 13. 1; — παρὰ τὸ προσδοκώμενον V. 3. 1; παρὰ τὸ καθῆκον I. 7. 2; II. 33. 4; IV. 10. 4; παρὰ τὸ προσῆκον V. 2. 3; παρὰ τὰ συντεθειμένα IV. 30. 2; — παρὰ νόμον V. 18. 1; παρὰ τὴν στρατιωτικὴν ἐπιστήμην II. 32. 2; παρὰ τὴν αὐτοῦ προαίρεσίν τε καὶ γνώμην III. 9. 3; — παρὰ τὸ εἰωθός IV. 17. 2; huius sensus sunt etiam V. 28. 2 καὶ τὸ παρ' ἡλικίαν εἰς μῖξιν ἐκδοῦναι φύσεως ἀδικίαν καὶ οὐδὲν ἕτερον εἶναι; I. 64. 3 στρατιωτῶν καὶ παρὰ δύναμιν ἐπεξελθόντων ultra vires.

4. Locutio παρὰ βραχύ, quæ tribus locis invenitur, translato sensu adhibetur ad significandam alteram rem paullum ab altera differre vel abesse, quæ

[1]) Longe lateque apud Polybium usurpata (Krebs 56); Thucydides eam semper cum verbo comparativo coniungit (Alvin 13); semel apud Isocrat. (Lutz 154).

[2]) Haec „significatio ethica" apud Polybium late vagari potest, (Krebs 57); multis locis apud Orat. Atticos invenitur (Lutz 152); apud Xenophont. (Westphal 11); Aristot. (Hagfors 99), Aeschyl. (Lalin 26), Sophocl. (Mänss II. 14), Ioh. Antioch. (Rueger 11) etiam reperitur.

[3]) Cfr N. T. Rom 4. 18 παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν.

locutio fere ad temporalem notionem spectat et idem valet quod latinum propemodum, paene, germanicum „beinahe"[1]) I. 43. 1 παρὰ βραχὺ τοῦ ταύτας (τ. πόλεις) ἑλεῖν ἐλθόντες; IV. 12. 2 νόσος — αὐτὸν παρὰ βραχὺ τοῦ βίου μετέστησεν; VI. 4. 3 παρὰ βραχὺ καταστήσαντες αὐτὸν εἰς μέγιστον κίνδυνον.

5. Usus temporalis indicat tempus, per quod quid fit I. 33. 1 γαλήνης παρὰ πάντα σχεδὸν τὸν καιρὸν γενομένης; II. 47. 2 καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἣν εἶχε γνώμην ἐκφῆναι; IV. 45. 2 οἳ καὶ παρὰ τὴν βασιλέως ἀποδημίαν τὰ τῶν ὑπηκόων ἄριστα δυνήσονται διαθεῖναι.

Temporalis sensus sunt etiam hæ locutiones I. 21. 3 ὁ παρὰ πόδας κίνδυνος, II. 33. 4 ἡ παρὰ πόδας κόλασις, periculum, castigatio ante pedes i. e. praesens[2]); — III. 29. 1 πλήττεται ξίφει παρ' αὐτὴν τῆς μάχης τὴν ἀκμήν in ipso ardore prœlii (L.).

4. Πρός.

Zosimus eodem modo, quo multi alii scriptores πρός præpositione utitur cum Dativo non ita sæpe, cum Genitivo rarissime, cum Accusativo copiosissime.[3])

A. Cum Dativo (32).

1. Proprie sigficat locum (maxime aquæ aut urbi confinem), prope vel apud quem quid iacet,

[1]) Apud Polybium eodem sensu: παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν, e quibus, cum verbo (sæpissime ἐλθεῖν) coniunctis infinitivus c. Genitivo articuli pendet (Krebs 56); cfr simil. Lutz 153; apud Thycyd. παρ' ὀλίγον (Alvin 13); apud Aristot. παρὰ μικρόν (Hagfors 99). — Hic moneatur παραχρῆμα ut apud multos alios etiam apud Zosimum esse adverbium, cfr I. 41. 1; III. 8. 4; IV. 36. 3; IV. 48. 7; V. 11. 2.

[2]) Eodem modo apud Polybium (Krebs 55).

[3]) Neque hæc res solum apud Polybium notatu digna est, ut dicit Krebs 113, nam frequentia præpositionis πρός c. Dat., Gen., Acc. usurpatæ hæc est: apud Thucydidem 68—21—692 (Grundström, Golisch); Orat. Attic. % 2,2—1—14,2 (Lutz 98); Plotin. 47—9—1243

situm est, fit; præpositio cum casu ex verbis aut substantivis pendet II. 26. 1 ἄκρον πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου κείμενον; similia sunt I. 34. 2, 3; III. 3. 3; VI. 2. 2; II. 18. 3 τοῦ δὲ Κωνσταντίνου πρὸς τῷ ὄρει τὸν στράτον τάξαντος; — III. 5. 2 τοῦ Ῥήνου πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τῆς Γερμανίας ἐπὶ τὸ πέλαγος ἐκδιδόντος; — III. 3. 1 μέχρι σχεδὸν τῶν πρὸς θαλάττῃ πόλεων διεξελθόντες; I. 44. 2 Πρόβου δὲ τὸ πρὸς τῇ Βαβυλῶνι καταλαβόντος ὄρος; II. 24. 2 Λικιννίου στόλον πρὸς τῇ τῆς Ἀσίας εὑρὼν ἠόνι; II. 15. 3 ἀπὸ τῆς ὄχθης τῆς πρὸς τῇ πόλει.

2. Addendi vi significat res aut homines, quibus vel quorum ad numerum aliquid additur II. 7. 2 διέδραμεν εἷς ἐνιαυτὸς πρὸς τοῖς ἑκατόν; V. 34. 6 τρεῖς δὲ πρὸς τοῖς εἴκοσιν ἐνιαυτοὺς ἐστρατηγηκώς; — II. 15. 2 ὥστε εἶναι τὸ στράτευμα ἱππέων δὲ μυρίων πρὸς τοῖς ἑξακισχιλίοις.[1]) — III. 30. 3 ἐπελαυνόντων δὲ αὐτοῖς τῶν Περ-

(Seidel 9); N. T. rarum—semel—sæpius (Winer pag. 471, 448, 481); Polyb. 210—3—3258 (Krebs 6); Appianus habet 14—102—468 (Krumbholz 5); Ioh. Antioch. 22—47—231 (Rueger 5).

[1]) Cfr Krebs 116: „Eigentümlichkeit der nachclassischen Gräcität in der häufigen Verwendung der Präposition πρός zur Bildung von Zahlbegriffen. Die Anfänge dieses Gebrauches gehen auf die Dichter, speciell Pindar zurück (vgl. Bossler, de præpositionum usu apud Pindarum. Darmstadt 1862); stärker tritt derselbe bei den Tragikern hervor. In der späteren Sprache kehrt dieser usus wieder, während er aber bei Polybius in mässiger Ausdehnung erscheint, greift er bei den folgenden immer weiter um sich. Die meisten Grammatiken schweigen entweder darüber oder besprechen die Sache nur im Vorübergehen und ungenau.“ Sed apud Pindarum hic usus non invenitur neque Bossler usquam in libro suo illum perhibet. Aeschyli exemplum est hoc unum: Prom. 774 τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς (Lalin 38), Sophoclis solum hoc: Thrach. 45 δέκα μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντε (Mänss II. 17). Immo vero dici potest hic usus a rerum scriptoribus profectus esse, cfr Thucyd. VIII. 108. 2 πληρώσας ναῦς ἐννέα πρὸς αἷς εἶχεν; VI. 104. 1 πρὸς ταῖς σφετέραις δέκα — δύο καὶ — τρεῖς προσπληρώσαντες. Apud Thucydidem „unum singulare exemplum“ (Kuemmell 29) est præpositionis ἐπί ita usurpatæ: IV. 118. 12 ἄρχειν δὲ τήνδε ἡμέραν τετράδα ἐπὶ δέκα (Dativ.) τοῦ — μηνός; hic usus (ἐπί c. Dat.) tritus est apud Appianum, qui πρός c. Dat. hac in significatione non habet (Krumbholz 54, 58). Zosimus tria solum huius usus exempla πρός c. Dat. habet.

σῶν πρὸς τῇ ἵππῳ καὶ τοὺς ἐλέφαντας. — Singulare addendi sensus exemplum reperitur II. 33. 1—3 ἐνὶ τὴν Αἴγυπτον πρὸς τῇ Πενταπόλει — καὶ προσέτι γε Κίλικας παρέδωκεν — — ἑτέρῳ δὲ — Ἠπείρους καὶ πρὸς ταύταις — Παίονας καὶ ἐπὶ τούτοις τὴν Μυσίαν — — τῷ δὲ τετάρτῳ — καὶ Ἴβηρας πρὸς τῇ Βρεττανίκῃ νήσῳ.

Notio addendi quasi in contrariam nonnumquam transit, qua de causa significatio tamquam prætereundi existit = praeter, „ausser“ I. 52. 4 ἦσαν δὲ πρὸς τούτοις (τ. ἔθνεσι) οἱ τοῦ βασιλικοῦ τέλους — — οἱ δὲ ἀπὸ Παλαιστίνης πρὸς τῇ ἄλλῃ ὁπλίσει κορύνας καὶ ῥόπαλα ἐπεφέροντο; locutio πρὸς τούτοις sexies de hominibus, maxime gentibus, bis de rebus, semel de tempore usurpatum occurrit I. 29. 2; I. 52. 4; II. 15. 2; II. 39. 2; III. 31. 1; IV. 5. 5; — III. 13. 2; V. 40. 3; — II. 54. 1; — V. 41. 4 δοθῆναι πεντακισχιλίας μὲν χρυσοῦ λίτρας τρισμυρίας τε πρὸς ταύταις ἀργύρου præterea; — I. 33. 1 πόλει πολυανθρώπῳ καὶ πρὸς τοῖς ἔθασι στρατιώταις μυρίων ἑτέρων δύναμιν προσλαβούσῃ; III. 9. 4 ὡς προσήκει Ἰουλιανὸν ἀποθέσθαι πρὸς τῇ βασιλείᾳ καὶ τὸ τοῦ Καίσαρος σχῆμα.

B. Cum Genitivo (3).

E dicendi genere pæne evanuit.

1. Translato sensu esse ab aliquo, a parte alicuius, „auf Seitem“, „zum Vorteile des —“, „zu gunsten“,[1]) invenitur II. 16. 1 θέσφατον εὑρὼν σημαῖνον — πρὸς ἑαυτοῦ[2]) τὸ λόγιον ἐλάμβανεν de semet ipso id oraculum accipiebat (L.), „deutete auf sich“.

Quod dicit Krebs (117): „In diesen Verbindungen hat πρός vor ἐπί deshalb den Vorzug weil durch den Gebrauch von πρός der Hiatus verschwindet,“ facile videtur minime ad Zosimum pertinere. Atque cum addat Krebs (ex Kühner 1. 403) Polybium usurpare λείπειν c. Gen. pro δεῖν in numeralibus, in quibus 8 et 9 cum numeris denariis coniungitur, non alienum mihi videtur monere Zosimum ad eundem finem adhibere ἐλλείπειν, e. g. IV. 17. 2. 1. 17. 2.

[1]) Cfr Krüger 330, Madvig 82.

[2]) Cfr Thucyd. VII. 36. 3 ἐνόμισαν — τὴν ναυμαχίαν πρὸς ἑαυτῶν ἔσεσθαι; Polyb. οὐ πρὸς αὑτοῦ νομίσας τὰ συμβαίνοντα εἶναι (Krebs 113).

2. Duobus locis cum passivis participii perfecti coniunctum apparet ad indicandun hominem, quo auctore quid (male) factum est[1]) II. 45. 1 μόνοι γὰρ ἔτυχον — ἐκ τοῦ Κωνσταντίου γένους περιλειφθέντες, τῶν ἄλλων πρὸς αὐτοῦ πάντων ἀνῃρημένων; V. 11. 4—5 Στελίχων — ἐγένετο — εἵπετο καὶ ὁ Μασκέλδηλος, σύνθημα πρὸς τούτου δεδόμενον αὐτοῖς οἱ δορυφόροι πληροῦντες.

Γ. Cum Accusativo (372).

1. Locali notione propria et translata præpositio πρός c. Acc. indicat ad vel in quem locum, ad quem hominem, ad quam rem, ad quem finem motus fiat. Adiungitur verbis:

α) veniendi et eundi:

ἀφικνεῖσθαι II. 19. 1 πρὸς τὸ πεδίον;

ἐλθεῖν III. 26. 1 πρός τι χωρίον;

ἀναδραμεῖν IV. 40. 3 πρὸς τὸ τεῖχος;

ἀποδρᾶναι II. 42. 5 πρός τινα πολίχνην;

ἀναχωρεῖν I. 65. 2 πρός τι τῶν ὑπερῴων; I. 32. 1 πρὸς τὰ μεσόγεια καὶ ὀχυρώτατα;

ἀποχωρῆσαι III. 26. 4 πρὸς τὴν ὄχθην;

χωρεῖν VI. 7. 3 πρὸς τὰ βασίλεια;

ἀνάβασιν ποιεῖσθαι I. 52. 1 πρὸς ὄρθιον;

ἀνάγεσθαι II. 30. 3 πρὸς τὸν Εὔξεινον Πόντον; V. 29. 2 πρὸς ἀντίον τὸν ῥοῦν;

ὁδὸς ἦν III. 17. 3 πρὸς ἣν (τ. ἀκρόπολιν);

ἐπανιέναι II. 21. 3 πρὸς τὰ βασίλεια;

συμφυγεῖν II. 21. 3 πρός τινα λόφον; — eodem sensu de coeli regionibus usurpatur III. 17. 4, 5 καὶ τὰ μὲν πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως καὶ μεσημβρίαν περιφερής τις — διέξοδος εἶχε, τοῦ δὲ πρὸς ἄρκτον μέρους παρασπασάμενοι; — τὰ δὲ πρὸς ἔξω τάφρῳ — ἐναπείληπτο; II. 8. 1 τὰ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον παραδόντες; II. 22. 7

[1]) Cfr Appianum (Krumbholz 55), Pindarum (Bossler 61), Sophoclem (Mänss II. 14); apud Thucydidem hic usus non invenitur (Golisch VI. 15); passim apud Atticos, e. g. Xenoph. Anab. I. 9. 20 ὁμολογεῖται πρὸς πάντων.

τοῦ ἡλίου πρὸς δύσιν ὄντος; — adde III. 21. 3 χῶμα — πρὸς ὕψος ἀνιστάμενον.

De hominibus usurpatum legitur:

αὐτομολῆσαι II. 27. 1 πρὸς βασισέα; simil. IV. 25. 2;

ἀφικνεῖσθαι II. 10. 4 πρὸς Διοκλητιανόν; similia II. 27. 4; VI. 1. 1;

ἐλθεῖν III. 13. 4 πρὸς Κωνσταντῖνον;

ἐπανελθεῖν V. 22. 2 πρὸς Ῥωμαίους; similia sunt I. 17. 1; V. 37. 5; VI. 5. 1;

ἥκειν V. 18. 6 ᾔτει πρὸς ἑαυτόν;

δραμεῖν, δραμεῖσθαι VI. 13. 2 πρὸς Ὁνώριον; IV. 53. 4 πρὸς αὐτόν;

ἐκδημῆσαι VI. 1. 2 πρὸς Κωνσταντῖνον;

ἐκπλεῦσαι VI. 8. 3 πρὸς Θεοδόσιον;

ἐξορμῆσαι II. 8. 2 πρὸς τὸν πατέρα;

ἐλᾶσαι IV. 48. 7 πρὸς τὸ στρατόπεδον;

ἰέναι II. 46. 7 πρὸς Μαγνέντιον, similia sunt II. 49. 2; V. 21. 5;

μετιέναι V. 1. 2 κτήματα πρὸς τούτους;

μεταστῆναι III. 7. 1 πρὸς τοὺς Κελτούς, cfr I. 71. 5;

μεταχωρεῖν IV. 8. 2 πρὸς Οὐάλεντα;

καταλῦσαι IV. 5. 3 πρός τινα τῶν γνωρίμων.

Eodem sensu de rebus:

ἀφικνεῖσθαι III. 22. 2 ἤδη πρὸς τέλος τοῦ ἔργου;

ἐλθών, παρελθών IV. 12. 2 πρὸς ἥβην τελείαν, I. 29. 2 πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἀρχήν;

παραγίνεσθαι VI. 8. 2 πρὸς συμμαχίαν;

προϊέναι VI. 13. 1 ἡ τύχη πρὸς τὰ συμβησόμενα — ὁδῷ προϊοῦσα;

ὁρμᾶν I. 62. 2 πρὸς τὴν κατὰ τοῦ βασιλέως σφαγήν; V. 19. 6 πρὸς τὸ πολεμεῖν;

τραπῆναι II. 29. 4 πρὸς τὸ καταλύειν, simile I. 20. 2 (cfr I. 18. 3 εἰς ἐπιθυμίαν ἐτράπη); III. 3. 4 πρὸς φυγήν;

στῆναι IV. 11. 2 πρὸς μάχην σταδίαν;

ἀνιστῆναι I. 18. 3 πρὸς στάσιν, simil. V. 25. 4 (cfr V. 47. 1 εἰς στάσιν ἀναστάντες);

ἐπείγεσθαι IV. 57. 3 αὐτῷ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐπειγομένῳ; — adverbialiter III. 4. 3 οἱ δὲ βάρβαροι πρὸς ἔσχατον ἐληλακότες κινδύνου, similiter III. 15. 5.

β) mittendi et ducendi:

πέμπειν V. 5. 5 λάθρᾳ πρὸς Ἀντίοχον;

ἐκπέμπειν V. 17. 5 πρὸς βασιλέα; similia sunt V. 29. 5; V. 48. 1; VI. 9. 1;

στέλλειν II. 44. 2 πρὸς Βετρανίωνα στείλαντος; similia sunt II. 48. 5; IV. 7. 2, 3; IV. 10. 2; IV. 17. 2; IV. 37. 1; V. 7. 3; V. 40. 1; V. 42. 1; V. 43. 1; V. 45, 2;

ἀποστέλλειν III. 27. 4 ἐπὶ πρεσβείαν πρὸς τὸν βασιλέα ἀπεσταλμένος;

ἐπικηρυκεύεσθαι I. 23. 2 πρὸς τοὺς βαρβάρους; similiter I. 41. 1;

διαπρεσβεύεσθαι V. 16. 5 πρὸς τὸν Γαΐνην;

πρεσβείᾳ χρῆσθαι IV. 43. 2 πρὸς Θεοδόσιον;

γράμμασι χρῆσθαι V. 48. 4 πρὸς αὐτόν; simil. IV. 53. 4; VI. 10. 2; cfr γράμματα στείλας πρὸς Γρατιανόν IV. 32. 1, et γράμματα δοὺς πρός τινα V. 31. 6; V. 48. 3; cfr II. 27. 3 τῷ — πρὸς βοήθειαν χρήσασθαι, cui similia sunt II. 42. 2; III. 12. 3;

ἕλκειν IV. 4. 1 πρὸς ἑαυτοὺς τὸν βασιλέα;

ἄγειν I. 55. 3 τὴν Ζηνοβίαν πρὸς τὸν Αὐρηλιανόν; cum ἄγειν et ἄγεσθαι de rebus usurpatur IV. 24. 1 adverbii vice: πρὸς τὸ χεῖρον ἦγεν ἡ τύχη τὰ πράγματα; — II. 50. 1 τοῦτο πρὸς ἔργον οὐκ ἤχθη; V. 35. 3 πόλλων πρὸς δίκην ἀχθέντων; similiter locutio πρὸς τοῦτο coniunctum cum compositis ἀνάγ., ἐξάγ., συνάγ. reperitur V. 14. 2; V. 47. 1; I. 3. 2; V. 35. 6 (cfr eandem locutionem cum πέμπειν III. 16. 3, et στέλλειν IV. 37. 2); — I. 17. 2 πρὸς γάμον ἄγεται. — De rebus etiam his verbis agitur:

διδόναι V. 28. 1 τὴν ἀδελφὴν ᾔτει δοθῆναι πρὸς γάμον, (cfr IV. 44. 3 ᾔτει τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον et V. 4. 1 ἐκδίδωσι πρὸς γάμον τὴν — θυγατέρα); — V. 17. 2 δεδομένοι Λέοντι πρὸς βοήθειαν; IV. 40. 8 δεδο-

μένα πρὸς κόσμον; — II. 42. 1 τὴν ὥραν ἐπιδιδοῦσιν αὐτῷ πρὸς διαφθοράν; — V. 17. 5 τὸν — Εὐτρόπιον ἐκδοθῆναί οἱ πρὸς τὸ πράττειν εἰς αὐτὸν ὅ τι βούλοιτο „um mit ihm zu machen“;

φέρειν V. 6. 5 τὰ πρὸς κοινὸν ὄλεθρον φέροντα, simil. V. 41. 7; IV. 20. 6; ὅσα πρὸς κοινὸν ὄφελος ἔφερον; V. 21. 3; σχεδίας πρὸς τὸ τῷ ῥεύματι δοκοῦν φερόμενας „nach der Willkühr des Stroms“;

μεταφέρειν = vertere IV. 36. 1 εἰ πρὸς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἡ προσηγορία μετενεχθείη „si vox Græcam in linguam transferatur“;

ἐκποδὼν ποιήσασθαι IV. 34. 3 πρὸς τὸ μηδένα κατὰ νώτου ἔχειν;

συνελαύνειν V. 18. 2 πρὸς τὴν ἀναίρεσιν;

αἴρειν: V. 18. 3 πρὸς ὕψος τοσοῦτον.

γ) movendi, πρὸς = ad, maxime cum Acc. nominum, quæ affectum animi significant, coniungitur: II. 51. 2 πρὸς μείζονα λύσσαν ἐπαρθέντες; V. 3. 3 πρὸς μείζονα τὸν Ἀρκάδιον ἐγείρας ἐπιθυμίαν, cfr. V. 50. 3 πρὸς πόλεμον ἐγειρόμενος; IV. 14. 2 πρὸς δὲ ὀργὴν ἄμετρον ὁ βασιλεὺς ἀναστάς (cfr III. 18. 1 εἰς ὀργὴν); VI. 9. 2 κινηθέντος δὲ πρὸς ὀργὴν Ἀττάλου (cfr IV. 35. 3 εἰς πραγμάτων ἐκίνησε τοὺς στρατιώτας ἐπιθυμίαν); I. 22. 1 πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων συνωθοῦσι κηδεμονίαν; I. 13. 1 μᾶλλον πρὸς ἀπόστασιν ἐξηρέθιστο; — I. 61. 1 πρὸς ἀπόστασιν ἰδόντας παραστησάμενος; IV. 23. 2 ὁ δὲ πρὸς τὸ ἐκδεδιῃτημένον καὶ παντάπασιν ἔκμελες τῶν ταξιάρχων ἀφορῶν; IV. 48. 4 τῆς πρεσβύτιδος καὶ πρὸς τοῦτο ἐνδούσης, similiter V. 18. 7; V. 28. 1.

δ) parandi:

παρασκευάζεσθαι I. 14. 1 πρὸς τὴν τοῦ τυράννου καθαίρεσιν, ad deiiciendum tyrannum, cfr V. 17. 5; IV. 6. 4 πρὸς ἐπίθεσιν; III. 9. 5, IV. 3. 4 πρὸς πόλεμον; II. 19. 2, V. 20. 2 πρὸς μάχην; III. 8. 4 πρὸς ἐκδημίαν; IV. 39. 1 πρὸς τὰ τοῖς βαρβάροις σκεφθέντα;

ἀρκεῖν viginti quinque locis, plurime de rebus usurpatum, maxime finali vi reperitur, e. g.: I. 11. 3 αὐτῷ πρὸς βοήθειαν; II. 28 1 αὐτῷ πρὸς μάχην; III. 20. 5

πρὸς σωτηρίαν; IV. 33. 4 πρὸς ἠθῶν καὶ βίου διαφθοράν; V. 32. 6 τούτῳ — πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ θανάτου; IV. 31. 4 ὀλίγοι δὲ πρὸς πολλῷ πλείονας (cfr IV. 34. 1 ἄνδρα τοῖς πράγμασι κατ' οὐδὲν ἀρκέσαι δυνάμενον);

ἀσκεῖν IV. 23. 4 πρὸς πᾶσαν πολεμικὴν ἐπιστήμην ἀσκήσας;

θαρρεῖν III. 6. 4 πρὸς μὲν πόλεμον οὐδένα θαρροῦντας;

συντελεῖν II. 1. 1 συντελεῖ δὲ πρὸς — νόσων ἀκέσεις, similia III. 23. 4; IV. 33. 4;

καλεῖν I. 66. 2 πρὸς ἑαυτὸν; II. 42. 3 πρὸς ἑστίασιν; III. 1. 3 πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἀρχήν, cfr IV. 56. 2;

οἰκονομεῖν V. 31. 3 πρὸς ἀσφάλειαν τῆς βασιλείας οἰκονομῆσαι;

βούλεσθαι V. 50. 3 οὔτε τὰς — ἐπαρχίας ἔτι πρὸς οἴκησιν, ad constituendas sedes;

ἀπολείπειν III. 35. 2 πρὸς φυλακὴν ἀπολελειμμένοι;

εὐτρεπίζειν I. 33. 2 δένδρα πρὸς τοῦτο εὐτρεπισθέντα;

συνεργεῖν V. 8. 1 πρὸς πάντα Στελίχωνι συνεργήσας τὰ κατὰ τούτου βεβουλευμένα;

συλλέγειν IV. 10. 3 ἐπιέναι τοῖς — ὁρίοις — καὶ πρὸς αὐτὸ ἤδη συνειλεγμένους ἅπαντας „hanc ob causam" (L.);

συνδεῖν III. 18. 3 ξύλα μέγιστα τέσσαρα πρὸς ἄλληλα συνδήσας inter se;

γυμνάζειν IV. 23. 3 πρὸς τὸ φεύγειν γεγυμνασμένοι (cfr IV. 23. 2 καὶ ὡς εἰς φυγὴν εἰσὶ γεγυμνασμένοι). — Huc denique pertinet II. 20. 2 πρὸς πίστιν βεβαιοτέραν τοῦ ταῖς συνθήκαις ἐμμεῖναι Κωνσταντῖνος μὲν καθίστησι Καίσαρα Κρίσπον „um dessen Beobachtung noch mer zu befestigen."

ε) bellandi, qua notione πρός actionem hostiliter susceptam indicat idemque valet ac contra, adversus:

πολεμεῖν I. 5. 2 πρὸς τοὺς — βασιλεῖς καὶ πρὸς Ἀντίοχον — καὶ πρὸς τοὺς — δυνάστας πολεμήσαντες;

πόλεμον ἄρασθαι πρός τινα I. 18. 1; II. 36. 2; VI. 4. 3;

πόλεμον ἀγωνίσασθαι, διαγωνίσασθαι πρός τινα I. 3. 2; IV. 21. 1; II. 44. 1; cfr hæc verba sine πόλεμον II. 19. 3; I. 43. 2; — IV. 7. 2 ἀγωνιστέον πρός τινα; — I. 67. 3 μάχας ἠγωνίσατο πρὸς Λογγιώνας;

πόλεμον ἔχειν πρός τινα II. 44. 1; cfr VI. 5. 2 ἀντισχὼν πρὸς (τοὺς βαρβάρους);

ὁ πρός τινα πόλεμος I. 4. 2; I. 5. 1; I. 40. 1 (bis); II. 14. 1; II. 22. 1; II. 43. 1; II. 45. 2; III. 3. 1, 5; IV. 16. 1; IV. 17. 1; VI. 13. 2;

ἡ πρός τινα μάχη III. 3. 3; III. 33. 4; IV. 9. 4; IV. 13. 2; V. 15. 5; cfr I. 68. 1 δευτέρα γέγονεν αὐτῷ μάχη πρὸς Φράγγους, simile est VI. 3. 2; cfr I. 4. 3 τὴν μάχην — πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος;

ἀντιτάττεσθαι πρὸς Ῥωμαϊκὸν στρατόπεδον I. 69. 1; — διαπαλαῖσαι πρὸς πάντα κίνδυνον I. 70. 1, quo loco de rebus usurpatum invenitur.

Unum est exemplum singulare huius notionis I. 3. 1 γέγονεν χώρα Φιλίππῳ τὴν βασιλείαν, ἣν διεδέξατο πρὸς οὐδένα τῶν πλησιοχώρων ἀξιόμαχον οὖσαν, — — αὐξῆσαι „nulli vicinorum par viribus“ L. (cfr. IV. 7. 1 ἀξιόμαχος τοῖς βασιλεῦσι).

Locutio πρὸς ἀλλήλους, inter se, huc referenda est I. 5. 1 τοῖς — συνέχεσι πολέμοις; I. 18. 1 πόλεμοι συνέστησαν; IV. 24. 4 ὑποψία; V. 31. 1 στασιασάντες; V. 20. 4 πολεμήσαντες. — Eadem significatione locutio πρὸς ἑαυτοὺς cum verbis et huius et alius notionis coniungitur: I. 45. 2 διαστάντων πρὸς ἑαυτοὺς πεζῶν καὶ ἱππέων; IV. 22. 4 τῶν βασιλέων διὰ νεότητα φρονεῖν ταὐτὰ πρὸς ἑαυτοὺς οὐκ ἀνεχομένων „inter se concordes esse“, de suis commodis consentire cum non possent; IV. 19. 2 διελομένων δὲ πρὸς ἑαυτοὺς τὴν βασιλείαν; — III. 18. 5 μέρος (τοῦ σίτου) καὶ αὐτοὶ πρὸς ἑαυτοὺς διενείμαντο; — I. 2. 1 ἐλλόγιμον οὐδὲν οἱ Ἕλληνες φαίνονται πεπραχότες οὔτε πρὸς ἑαυτοὺς οὔτε πρὸς ἕτερον.[1])

---

[1]) Cfr Vigerum 664: Notandum — verbum ποιεῖν eleganter hac in acceptione adhiberi ad significandum quicquid utile vel efficax sit adversus aliud. — R. 5 interpres latinus: adversus,

ζ) ἔχειν cum adverbio aut inimicæ aut amicæ notionis, πρός idem est est quod contra, erga, in (aliquem): a) prioris generis exempla sunt I. 9. 2 δυσμενῶς πρὸς τὸν ἀδελφὸν, similiter VI. 13. 2; — IV. 2. 1 ἀπεχθῶς πρὸς τοὺς — γνωρίμους, simil. V. 10. 2; — V. 4. 3 ἐγκότως πρὸς Ῥουφῖνον; — I. 38. 1 ἀλλοτρίως πρὸς τὸν βασιλέα, similia sunt I. 54. 1; IV. 55. 1; V. 12. 1; V. 26. 2; V. 30. 4; — IV. 14. 2 ὑπόπτως πρὸς ἅπαντας, IV. 5. 1; II. 15. 1; — IV. 5. 3 ὑγιῶς πρὸς τοὺς κρατοῦντας οὐκ ἔχων (cfr I. 13. 1 ἐχόντων δὲ αὐτῷ τῶν πραγμάτων οὐκ ὑγιῶς); addendum est V. 18. 3 τὸ μῖσος ὃ πρὸς αὐτὸν οἱ πολεμοῦντες ἔλεγον ἔχειν; eodem sensu διακεῖσθαι πρός τινα I. 13. 1 ἀλλοτρίως, III. 1. 2 ὑπόπτως. Adiunctum substantivo II. 17. 2 ἡ πρὸς Μαξέντιον δυσμένεια, similia III. 9. 5; IV. 53. 3; — II. 53. 2 τὸ μῖσος πρὸς αὐτόν, cfr V. 18. 3; cum fictione personæ IV. 41. 3 τὸ πρὸς τὴν πόλιν ἔχθος; — b) posterioris hæc sunt exempla III. 5. 3 εὐμενῶς πρὸς αὐτόν; II. 41 φιλίως πρὸς αὐτόν; — V. 14. 2 οἰκείως πρὸς Εὐτρόπιον, similiter IV. 54. 1; I. 19. 2 (superl.); — IV. 1. 2 ἐπιτηδείως πρὸς αὐτὸν; — eodem sensu pendet ex substantivis necessitatis, amoris, cet. II. 40. 3 ἡ πρὸς αὐτὸν οἰκειότης; III. 35. 2 ἡ πρὸς Ἰουλιανὸν συγγένεια, τὸ πρὸς τὸν βασιλέα κῆδος; V. 4. 2 ἡ πρὸς τὸν βασιλέα κηδεία; — I. 12. 1 ἡ πρὸς Ἀλέξανδρον εὔνοια; simil. II. 11; I. 31. 2; ἡ πρὸς Ῥωμαίους φιλία; II. 13 ἡ πρὸς τὸ θεῖον εὐσέβεια.

2. Cum de rebus agitur, πρός præpositione significatur aliquid ad aliquam rem attinere, rem ad alteram referri aut cum altera comparari, πρός germanice „zu“, „in Bezug auf“, in Betreff“ III. 9. 5 ὀκνηρῶς ἔχοντι πρὸς ἐμφύλιον πόλεμον; IV. 16. 5 τῶν στρατιωτῶν ἐκμελῶς πρὸς τὸ φυλάττειν — ἐχόντων.

Ex hoc usu explicanda sunt II. 10. 7 ὡς ἔχων δὲ πρὸς ταῦτα πειθήνιον; I. 52. 2 καὶ πρὸς τὸ παράγγελμα εἶχε προθύμους, ad.

Etiam cum nonnullis verbis πρός c. Acc. coniunctum in hoc sensu reperitur:

ὀκνεῖν, ἀποκνεῖν IV. 44. 1 πρὸς τὸν πόλεμον, similia sunt II. 12. 3; VI. 6. 2; — V. 40. 1 πρὸς τὸ πολεμεῖν, simil. II. 16. 3;[1])

ἀσκεῖσθαι I. 33. 3 διαφθείραντες — πᾶν ὅ τι πρὸς κάλλος ἢ μέγεθος ἤσκητο;

ἐλλείπειν IV. 45. 3 πρὸς τὴν ἔξοδον οὐδὲν ἐλλείπειν ἐδόκει;

μέλλειν V. 20. 2 ὁ Γαΐνης μέλλειν ἐδόκει πρὸς τὸν πόλεμον; — ex hoc usu declaratur V. 7. 1 Ῥουφῖνος — — οὐδὲν ἐμποδὼν ᾤετο φανήσεσθαι πρὸς τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν „nihil impedimento sibi futurum in eiusmodi conatu existimabat" L. — Huc est referendum I. 50. 3 ἰδοῦσιν αὐτοὺς — πρὸς δίωξιν ἀπειπόντας.

3. Verbis affectuum adiunctum πρός c. Acc. causalem sensum indicat eodem modo, quo ἐπί c. Dat. I. 68. 3 πρὸς ὃ βασιλεὺς ἀγανακτήσας; II. 1. 1 ἠπόρει πρὸς τὸ — σημαινόμενον (cfr III. 5. 1 ἠπόρει περὶ τὸ πρακτέον); IV. 53. 2 πρὸς ταῦτα δυσανασχετῶν; II. 42. 2 πρὸς ἃ δυσχεραίνοντες, similia sunt IV. 26. 4; V. 23. 5; — I. 2. 3 ἐκπεπληγμένη[2]) δὲ καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἀκοήν, similiter IV. 43. 2; — II. 22. 6 ἄλλους πρὸς τὸ αἰφνίδιον καταπεπληγμένους ἑστάναι; — III. 3. 2 καὶ πρὸς τὴν ἀκοὴν τοῦ τῶν βαρβάρων ὀνόματος πτώσσουσιν; — I. 40. 1 συνταραχθεὶς δὲ πρὸς τοῦτο.

4. Cum verbis dicendi et substantivis verbalibus coniunctum non ita sæpe usurpatur ad significandum apud quem, ad quem, cui quid dicatur, nuntietur, cet. germanice „zu", „vor": V. 46. 1 Ὀλύμπιον δὲ οἱ περὶ τὴν αὐλὴν εὐνοῦχοι πρὸς τὸν βασιλέα διαβαλόντες ὡς αἴτιον, cfr IV. 23. 5 διαβολαὶ πρὸς τὸν βασιλέα, quod Leunclavius vertit: „erga principem", sensus tamen idem esse potest atque in superiore exemplo; IV. 53. 1 καὶ τοσοῦτος ἦν ὥστε καὶ πρὸς τὸν βασιλέα παρρησιάζεσθαι; — III. 9. 4 εἰς τοσοῦτον ὀργῆς ἠνέχθη, ὥστε πρὸς τοὺς πρέσβεις εἰπεῖν; II. 46. 3 ὁ δὲ πρὸς μὲν τὸ στρατόπεδον ἔλεγεν — — πρὸς δὲ Μαγνέν-

[1]) Cfr Krapp 99.

[2]) Cfr eundem usum apud Plotinum (Seidel 41).

τιον —; VI. 9. 1 καὶ πρὸς μὲν τὴν γερουσίαν παραιτεῖται πληρῶσαι τὴν πρεσβείαν, ἀφεὶς πρὸς αὐτὴν ἀπρεπῆ τινὰ ῥήματα; — V. 7. 3 πρὸς τὸν βασιλέα ποιεῖται λόγους (cfr VI. 2. 4 τοῦ στρατηγοῦ λόγους τῷ Σάρῳ πρόσαγοντος); III. 31. 1 λόγων περὶ τούτου γενομένων πρὸς ἀλλήλους; I. 70. 3 ὅσα πέπραχέν τε καὶ ἔπαθεν πρὸς τούτους ἐκφήνας; II. 2. 3 ἀφηγήσαντο πρὸς τὸν πατέρα τὸ ὄναρ; — V. 23. 2 ἐν ταῖς πρὸς τὸ πλῆθος ὁμιλίαις; V. 41. 1 τῇ πρὸς τὸ θεῖον εὐχῇ; — VI. 10. 1 οἱ πρὸς Ἄτταλον ὅρκοι; V. 51. 1 πρὸς τὸν θεὸν δεδομένος ὅρκος. — Huc referenda est locutio τὰ πρὸς Πέρσας IV. 21. 1.

5. Ad significandos homines, quibuscum de constituenda pace, fide, societate, similibusque conficitur[1]), πρός fere idem est atque latinum cum: IV. 3. 1 ἐδόκει τῷ Οὐαλεντινιανῷ διελομένῳ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀρχήν ad fratrem, cum fratre; — V. 29. 6, V. 51. 1 εἰρήνην πρὸς Ἀλλάριχον ποιεῖσθαι; similiter usurpatur εἰρήνην πρός τινα V. 30. 1 καταπραξάμενος; I. 25. 1, III. 32. 4 τίθεσθαι; V. 44. 1 βεβαιοῦσθαι; III. 33. 1, VI. 12. 3 γίνεσθαι; V. 49. 2, VI. 13. 1 ἔσεσθαι; — I. 30. 3, V. 18. 4 σπονδὰς ποιεῖσθαι πρός τινα, similiter συνθήκας V. 26. 2, et ὁμαιχμίαν V. 42. 1; — V. 22. 3 σπονδὰς τίθεσθαι πρός τινα, similiter φιλίαν I. 19. 1; — V. 14. 3, 5 συνεκεῖτο πρὸς Τριβίγιλδον αὐτῷ et πρὸς αὐτὸν Τριβιγίλδῳ. Huius sensus est etiam V. 28. 2 τοῦ γάμου τοῦ πρὸς Μαρίαν Ὀνωρίῳ συνισταμένου.

6. Ex adiectivis pendens significat aliquem vel aliquid ad aliquid aptum, paratum, idoneum, cet. esse aut non esse:

ἀξιόχρεως II. 9. 1 πρὸς βασιλείαν; I. 3. 2 πρὸς τοῦτο;

ἁρμόδιος IV. 45. 1 πρὸς τοῦτο; IV. 54. 2 πρὸς ἀγαθὴν βασιλείαν (cfr V. 5. 3 ἁρμόδιον οἷς ἐβούλετο εὑρών); — ἀναρμόδιος I. 29. 1 πρὸς βασιλείαν;

---

[1]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 165).

ἕτοιμος I. 14. 2 πρὸς τὴν ἐπανάστασιν; II. 18. 4 πρὸς δρασμόν; IV. 1. 1 πρὸς ὀργήν; V. 13. 2 πρὸς πᾶσαν ἀπόνοιαν; V. 40. 1 πρὸς εἰρήνην; V. 45. 2 πρὸς πάντα κίνδυνον; VI. 8. 2 πρὸς φυγήν;

ἐπιτήδειος II. 12. 3 καιρὸς πρὸς ἀπόστασιν; III. 13. 3 ξύλα πρὸς μηχανάς; III. 18. 6 (ὅπλα) πρὸς πόλεμον; III. 21. 3 ὕδωρ, πρὸς πότον; III. 36. 2 παῖδα — πρὸς τοσαύτης ἀρχῆς ὄγκον; V. 21. 2 ξύλα πρὸς ὑποδοχὴν ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων;

εὐτρεπής III. 9. 1 πρὸς ἐκδημίαν; III. 22. 2 πρὸς τὸ ἀναδῦναι; IV. 39. 5 πρὸς τὸν εἰρημένον πόλεμον; V. 24. 8 πρὸς ἀνανέωσιν;

ἀπαράσκευος III. 17. 2 πρὸς τοῦτο;

πονηρότερος V. 5. 1 ἄνδρας εὗρε πρὸς ταῦτα;

ἀναγκαῖος V. 23. 4 (μοναχοὶ) συστήματα δὲ πολυάνθρωπα κατὰ πόλεις πληροῦσιν ἀνθρώπων ἀγάμων, οὔτε πρὸς πόλεμον οὔτε πρὸς ἄλλην τινὰ χρείαν ἀναγκαίων[1]) τῇ πολιτείᾳ;

ἄπορος IV. 44. 2 Ἰουστῖνα — οὔτε πρὸς τὴν τοῦ συμφέροντος εὕρεσιν ἄπορος „nec inops consilii ad inveniendum id, quod expediret“ L.

7. Adverbialiter sumi potest πρός c. Acc. his locis V. 21. 2 πρὸς πᾶσαν ἀκρίβειαν peraccurate; V. 45. 3 πρὸς ἀκρίβειαν; I. 51. 1 ἄνδρα — ἐμφέρειάν — πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἰδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν εὑρών; IV. 10. 2 πρὸς οὐδὲν — ὑπήκουε; — II. 36. 2 πρὸς τὸ δοκοῦν λυσιτελεῖν ἑρμηνεύοντα τὸ λόγιον, licenter, „qui suis ex commodis interpretaretur“ L.; IV. 8. 3 τοῦ στρατηγοῦ τὸ πρᾶγμα πρὸς τὸ τῷ βασιλεῖ λυσιτελοῦν διαθέντος cum rem ita composuisset ut imperatori expediebat L.

Locutio πρὸς τοῦτο his in exemplis fere idem valet quod latinum etiam, praeterea IV. 35. 3 ἐκίνει δὲ πρὸς τοῦτο πλέον αὐτούς; IV. 7. 1 βαρβάρων αὐτῷ πλῆθος προσετίθετο. πρὸς τοῦτο δὲ αὐτοὺς ἐπεσπάσατο — τὸ κλέος.

---

[1]) In textu: ἀναγκαίαν, sed auctor fortasse ἀναγκαίων scripsit ut malunt Sylb. et Mendelssohn.

Adverbialiter etiam temporali significatione semel usurpatur II. 42. 3 πρὸς βραχύ „perexiguum ad tempus“ (L.), nisi temporalem sensum inesse putes etiam in I. 21. 1 συλλαβέσθαι οἱ πρὸς τὰ καθεστῶτα „in der gegenwärtigen Lage“ (S. & H.).

CAP. II. DIPTOTA.

5. Περί.

Haec præpositio a Zosimo cum Dativo non est usurpata.[1]) — Anastrophe[2]) semel invenitur III. 27. 3 εἰρήνης πέρι καὶ καταλύσεως τοῦ πολέμου διαλεξόμενος, cfr tamen II. 30. 3.

A. Cum Genitivo (78).

Περί c. Genit. adhibetur, ut significet res aut homines, de quibus sermo vel cogitatio est, ad quos actio aliqua pertinet; περί idem valet quod latinum de, germanice „rücksichtlich“. Hoc sensu coniungitur cum verbis et substantivis verbalibus, quæ vim habent:

---

[1]) Cum Dativo iungitur περί persæpe ab Herodoto (Lundberg 26). Thucydides solum quindecim locis περί c. Dat. copulatum habet (Debbert 19—21), Xenophon tredecim (Westphal 13). — In maxima multitudine præpositionum apud Oratores Attic. περί c. Dat. non nisi uno loco, Isocrat. ep. IX. 10 invenitur (Lutz 99, 135). Apud Polybium et Plotinum eodem modo semel occurrit (Krebs 8, Seidel 10). — Inter 879 περί Appiani solum 31 c. Dat. reperiuntur (Krumbholz 5). — Verisimile est περί c. Dat. ab Aristotele nusquam scriptum esse (Hagfors 74). Sophocles duo huius usus exempla habet (Mänss II. 11, cfr tamen Lalin 23, qui quinque Aeschylea περί c. Dat. enumerat). Euripides novem (Schumacher 22), Pindarus septem (Bossler 47) locis, Ioh. Antiochenus et scriptores N. T:i περί c. Dat. numquam (Rueger 12, Winer 471) usurpant.

[2]) „Warum in der Prosa gerade πέρι nach dem Genitiv stehen kann, ist meines Wissens noch nicht untersucht“ (Delbrück 153).

α) dicendi:

λέγειν I. 57. 3; II. 37. 2; II. 52. 1; IV. 28. 2; V. 27. 3; V. 35. 2;

διαλέγεσθαι (particip.) I. 36. 2; II. 46. 2. III. 27. 4; III. 4. 3 (bis); III. 18. 1 περὶ τοῦ — πολεμήσειν;

κοινολογήσασθαι V. 27. 3; — κοινοῦσθαι IV. 13. 4; V. 29. 5; V. 42. 1; — διελθεῖν I. 6. 3; διεξελθεῖν V. 27. 2; — ἐπικηρυκεύεσθαι I. 48. 2;

εἰπεῖν II. 54. 2; III. 13. 1, 4; λόγον εἰπεῖν IV. 41. 3;

λόγους ποιεῖσθαι I. 20. 2; II. 48. 2; III. 31. 1; V. 48. 2; — λόγους καθιέναι V. 1. 4; λόγους προσάγειν VI. 2. 4; λόγους δέξασθαι IV. 45. 3; III. 31. 1; — εἰς λόγους ἐλθεῖν I. 36. 2; V. 40. 3; — εἰς λόγους ἀφικνεῖσθαι IV. 20. 1; — ἐς λόγους ἰέναι III. 4. 4; — λόγοι γίνονται III. 31. 1; III. 36. 1; — λόγος V. 27. 3; IV. 41. 3; — πρόρρησις ἐκ θεῶν II. 36. 1; — κήρυξ II. 44. 2.

Huc referenda sunt etiam I. 70. 5 ὅρκους ἐπαγαγὼν περὶ τοῦ μὴ ἐνδοῦναι τῇ πολιορκίᾳ; — IV. 11. 3 περὶ σπονδῶν — ἐδέοντο; — I. 11. 3 διάφορα γὰρ ἱστορήκασιν περὶ τῆς προαιρέσεως; — V. 31. 5 γράμματα περὶ τοῦ πρακτέου διδόντος.

β) cogitandi, deliberandi, consultandi:

διανοεῖσθαι I. 35. 2; V. 43. 2; — διασκοπῶν III. 26. 2; — πυνθάνεσθαι et compos. I. 57. 4; II. 16. 1; — ἀπορεῖν II. 36. 2;

βουλεύεσθαι IV. 17. 1; V. 23. 1; VI. 6. 3; — βουλή I. 54. 1; V. 33. 1; V. 29. 6 περὶ τοῦ πολεμεῖν;

γνωσθῆναι τ'αληθῆ II. 54. 2; — γνώμην ἔχειν II. 47. 1; V. 34. 1; γνώμη IV. 43. 3; IV. 55. 3;

σκέμμα II. 44. 2; — σκέψις V. 31. 3; — ἔννοια V. 1. 5; — συνθῆκαι IV. 38. 4; V. 26. 2; — ἀσφάλειαν δοθῆναι IV. 42. 3.

γ) (movendi et) affectuum: περὶ δὲ Στελίχωνος οὐδενὸς κινηθέντος V. 32. 3; — περὶ τῆς ἡγεμονίας ἀλλήλοις φιλονεικοῦντες[1]) I. 3. 1; — περὶ παίδων ἤδη καὶ γυναικῶν δεδιότες[1]) III. 4. 3; — περὶ τῆς Λιβύης καὶ Ἰταλίης γενομένης ἀμφισβητήσεως.

[1]) Cfr eundem usum apud Thucydidem (Debbert 3, 6).

Quinquies περί c. Genitivo, personarum et rerum, usurpatur in locutione τὰ περί τινος I. 4. 2; I. 64. 4; II. 49. 4; IV. 20. 6; V. 3. 2.

B. Cum Accusativo (178).

1. Locali sensu περί c. Acc. nonnullas significationis varietates præbet.

Primaria vi significat locum, circum quem quid iacet, prope quem quid fit: I. 31. 1 γένη — περὶ τὸν Ἴστρον οἰκοῦντα, simile I. 30. 2; — V. 38. 1 Ἀλλαρίχου περὶ τὴν Ῥώμην ὄντος, cfr V. 31. 4 τῶν περὶ τὴν ὁδὸν ἐσομένων δαπανημάτων „in itinere"; figurate III. 9. 5 ὄντι δὲ περὶ ταῦτα, similiter V. 41. 1, cfr III. 20. 4 περὶ τοῦτο δὲ ἔχοντος αὐτοῦ; — III. 9. 1 ἐδείπνουν περὶ τὰ αὐτόθι βασίλεια; — III. 17. 5 πύργοι δὲ εἱστήκεσαν περὶ τὴν τάφρον; — IV. 54. 3 περὶ τὸ τεῖχος παιδίας ἐνασχολουμένῳ; I. 18. 3 τοῦ βασιλέως περὶ Κάρρας καὶ Νέσσεβιν διατρίβοντος, cfr III. 15. 2 περὶ μικρὰ διατρίβειν; I. 69. 1 τούτων περὶ τὸν Ῥῆνον αὐτῷ διαπολεμηθέντων; I. 42. 1 περὶ τὸν Τύραν ποταμὸν ἀθροισθέντες; VI. 2. 5 δωρησάμενος τοῖς περὶ τὰς Ἄλπεις ἀπαντήσασιν αὐτῷ; — —, II. 33. 2 τὰς περὶ αὐτὴν νήσους (bis); I. 13. 2 ἐν τοῖς περὶ τὸν Ῥῆνον ἔθνεσι, simil. II. 53. 3; — III. 5. 2 ἐκ τῶν περὶ τὸν ποταμὸν ὑλῶν, simil. IV. 48. 1; III. 7. 4 ἐν τοῖς περὶ τοὺς ἀγροὺς δρυμοῖς; I. 57. 3 ὄρνεα δὲ διαιτώμενα τοῖς περὶ τὸ ἱερὸν τόποις, similia sunt I. 49. 1; IV. 22. 3; V. 15. 1; — I. 69. 2 εἰς τὰς περὶ τὴν πόλιν χαράδρας; II. 25. 2 εἰς τὰς περὶ τὴν Χαλκηδόνα φάραγγας; II. 35. 2 τῆς περὶ αὐτὴν (τ. πόλιν) θαλάσσης; II. 45. 3 ἐν τοῖς περὶ τὰ Ἄδρανα τέμπεσι.

Multis locis περί præpositione, ex verbis movendi et substantivis pendente, significatur locus, in cuius vicinitate quid fit: III. 10. 3 περὶ τὸ Σίρμιον ἦλθε „kam in der Gegend von S. an" (S. & H.); III. 3. 3 περὶ πόλιν Ἀργέντορα — ἐπεραιώθη; II. 45. 3 τῶν δὲ στρατοπέδων — περὶ Μοῦρσαν πόλιν ἀλλήλων ἐγγὺς γενο-

μένων; IV. 45. 3 περὶ τὰ τέλματα καὶ τὰς — λίμνας συνέφυγον; — — IV. 39. 3 τοῖς περὶ τὸν ἠόνα τοῦ ποταμοῦ πεζοῖς ἐμπεσόντες; — I. 23. 1 ἐλῄζοντο τὰ περὶ τὴν Θρᾴκην χωρία, ubi περί c. Acc. fere Genitivi vice fungitur; similia sunt I. 43. 1; II. 49. 2; V. 15. 1; — IV. 26. 5 ἐν τοῖς περὶ Μακεδονίαν ἐνδιατρίβοντι τόποις, similia II. 53. 1; IV. 24. 4; V. 23. 1; V. 42. 2; — I. 13. 1 τὰ περὶ Παιονίαν καὶ Μυσίαν στρατεύματα; III. 31. 1 τῶν περὶ αὐτὰ (χωρία) φρουρίων.

Cum Accusativis personarum περί coniunctum his locis reperitur: IV. 31. 3 ὡς περὶ τὸν βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν εἴη τὸ φαινόμενον πῦρ (significatio primaria); II. 55. 1 προσεπετίθετο δὲ καὶ τὰ περὶ τοὺς τοιούτους εἰωθότα συνίστασθαι τῶν συκοφαντίων ἐργαστήρια, „circum eiusmodi homines existere“; — I. 13. 1 τὰς περὶ αὐτὸν δυνάμεις ἀγείρας copiis suis coactis, simil. II. 18. 1; — I. 41. 1 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν βασιλέα στρατιωτῶν ἀναιρεῖται; V. 24. 2 τῶν περὶ αὐτὴν γυναικῶν; V. 34. 5 τῶν δὲ περὶ αὐτὸν βαρβάρων καὶ οἰκετῶν — ὁρμησάντων. Locutio οἱ περί τινα huc pertinet IV. 19. 2 ὡς ἐδόκει τοῖς περὶ αὐτούς. Omnibus his locis hac locutione ita utitur Zosimus, ut de comitibus hominis agatur[1]): IV. 31. 3 οἱ περὶ αὐτόν, simil. I. 64. 4; V. 25. 1 οἱ περὶ τὸν βασιλέα; I. 10. 2 οἱ περὶ τὸν[2]) Ἐμισηνὸν Ἀντωνῖνον; — III. 15. 6 οἱ περὶ τὸν[2]) Ὁρμίσδην, quo loco tamen et de Hormisda et militibus eius intellegi potest.[3]) — Huc referri potest figuratum iam in sensum transiens II. 10 3 τοὺς στρατιώτας οὐ πιστῶς περὶ αὐτὸν ἔχειν αἰσθόμενος.

2. Translati sensus sunt quædam locutiones, in quibus localis vis cerni potest, sed περί cum casu suo aut attributi loco adiunctum est substantivo, aut nominis vice usurpatur, aut idem valet quod Genitivus:

---

[1]) Cfr quæ de hac re disseruit Krebs 103.

[2]) Cfr quod dicit Eucken: in locutione οἱ περί τινα nusquam apud Aristotelem articulum nomini proprio præponi (Hagfors 77).

[3]) Cfr οἱ περὶ τὸν Παῦλον, Act. 13. 13, Paulus cum comitibus suis.

οἱ περὶ τὴν αὐλὴν στρατιῶται, milites palatini I. 7. 2; II. 9. 1, 3; — οἱ περὶ τὴν αὐλὴν εὐνοῦχοι II. 55. 2; V. 24. 1; V. 46. 1; — οἱ περὶ τὴν αὐλὴν τάξεις II. 43. 4; III. 29. 3; — τὰ περὶ τὴν αὐλὴν τάγματα II. 32. 2; — quibus confine est I. 7. 2 τοῦ περὶ τὴν φυλακὴν τῶν βασιλείων τεταγμένου στρατιωτικοῦ τὴν — ὑφαρασάντος ἐξουσίαν; I. 54. 1 τοῖς μὲν περὶ τὴν Ἔμισαν πράγμασιν ἀπογνῶναι res emisenæ; I. 39. 1 τοῖς δὲ περὶ τὴν ἑῴαν πράγμασιν οὖσιν ἐν ἀπογνώσει res orientis; — II. 31. 2 τούς τε περὶ ἑκάτερα λέοντας περιελών; — adde V. 3. 2 εἷς τῶν περὶ τὴν βασιλικὴν θεραπείαν εὐνούχων;

οἱ περὶ τὴν αὐλήν aulici V. 25. 1; V. 17. 3; IV. 35. 2; — οἱ περὶ τὰ βασίλεια IV. 12. 2; οἱ περὶ τὸν Ἴστρον IV. 16. 4; — οἱ περὶ τὸ δεῖπνον, convivæ II. 42. 4;

τὰ περί τι quattuordecim locis legitur, e quibus hos exscribimus I. 39. 2 τὰ περὶ τὴν χώραν res regionis; I. 32. 2 τὰ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὸν ταύτης οἰκισμόν; I. 20. 1 τὰ περὶ τὸν Ἴστρον; I. 30. 2 τὰ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὰ ἐν Ἰλλυριοῖς καὶ τὴν Ἑλλάδα λῄσασθαι; IV. 47. 2 τὰ περὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ Κελτούς; — τὰ περί τινα: III. 2. 2 τὰ περὶ Κουάδους καὶ Σαυρομάτας οἰκονομήσας res l. motus Quadorum; III. 10. 1 διατιθεὶς τὰ περὶ τοὺς βαρβάρους; IV. 12. 1 τὰ περὶ τοὺς Γερμανοὺς εὖ διαθέμενος; V. 18. 2 οἱ τὰ περὶ βασιλέα διατιθέντες. Huc referre placet etiam hæc quattuor τὰ περί τι, in quibus huius locutionis notio universa quod attinet ad — omnium maxime perspicua est (cfr τὰ περί τινος (p. 45) I. 4. 2 τὰ περὶ τὸν Ἀλεξανδρείας οἰκισμόν; III. 32. 3 τὰ περὶ τὸν πόλεμον; V. 3. 1 τὰ περὶ τὴν βασιλέως κηδείαν; IV. 50. 1 τὰ περὶ ταῦτα.

In aliis figurati usus exemplis περί c. Acc. usurpatur ea vi, ut significet homines aut res, ad quas pertinet actio vel affectio aliqua [germanice „hinschtlich“, „in Ansehung“]. Coniungitur cum verbis et substantivis et adiectivis, quæ negotium, curam, neglegentiam, animi affec-

tum similiaque significant: IV. 15. 2 μηδεὶς τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακότων;[1]) V. 41. 7 τῶν περὶ τὰ θεῖα καὶ τὰς πατρίους ἁγιστείας ἐσχολακότων (cfr III. 1. 3 λόγων ἀσκήσει ἐσχολακώς); IV. 28. 3 καὶ περὶ τοὺς ἀναξίους, τὰ δημόσια δαπανῶν,[2]) cum eodem verbo VI. 6. 2; V. 25. 4; — V. 46. 2 πολλὰ περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ ἄλλα καινοτομήσας; III. 1. 3 τύχῃ δεξιᾷ περὶ τὰ πράγματα χρώμενος; IV. 2. 2 διὰ τὴν τῶν Χριστιανῶν θρησκείαν περὶ τοὺς θείους θεσμοὺς ἀσεβήσαντος (αὐτοῦ), simil. I. 11. 1; — II. 49. 3 ἠπόρει περὶ τὸ πρακτέον, similiter III. 5. 1; VI. 21. 3; — V. 16. 5 ἣν εἶχε περὶ τὴν ἐπανάστασιν γνώμην; V. 33. 2 τὴν τοῦ βασιλέως περὶ αὐτὸν γνώμην; IV. 55. 3 βουλή; II. 46. 2 ἔννοια (cfr hæc verba coniuncta etiam c. περί c. Genit. p. 44); — I. 51. 1 τὸ περὶ τὴν μάχην πταῖσμα μαθόντες; — III. 9. 4; V. 15. 3 προαίρεσις; — III. 9. 7 ὅσα περὶ τοὺς βαρβάρους τῆς — ἠξιοῦτο προνοίας; I. 22. 1 πρόνοια; IV. 36. 4 τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ τῆς περὶ τὰ θεῖα τραπείς; — III. 5. 3 αἰτίαν αὐτῷ τῆς τοσαύτης εἶναι περὶ τὰ πολέμια καὶ τὴν ἄλλην διοίκησιν δόξης; — IV. 48. 1 ἀσχολία; IV. 59. 2 δαπάνη; IV. 27. 3 καπηλεία; IV. 34. 5; IV. 28. 1 πολυτέλεια; V. 18. 7; V. 20. 1 θρησκεία; II. 10. 5 ἁγιστεία; II. 46. 3 εὐεργεσία; II. 12. 1 εὔνοια; III. 16. 2 ἀγχίνοια; III. 6. 1 καρτερώτατοι — καρτερίᾳ τῇ περὶ τὰς μάχας εἶναι νομίζοντες; IV. 33. 2 φρονήσει τε καὶ ἀλκῇ διαφέροντες; III. 11. 4 φρόνησις καὶ σωφροσύνη; V. 31. 4; VI. 1. 2 φρόντις; IV. 2. 3 κηδεμονία καὶ φρόντις; V. 45. 3 φιλανθρωπία; IV. 51. 2; V. 40. 1 μελέτη; IV. 12. 1 μελέτη καὶ πεῖρα; VI. 2. 4 πεῖρα; I. 23. 1; II. 49. 1; VI. 6. 1 ἐκμέλεια; IV. 9. 4 προθυμία; V. 7. 1 ἐπιθυμία; II. 31. 2 ῥᾳθυμία; II. 42. 2 τέρψις; V. 7. 1 πάθος; IV. 43. 2 μανία; V. 17. 5 δεινότης; I. 7. 2 ἀκρίβεια; I. 21. 2 μῖσος; III. 5. 3 τὸ περὶ τοὺς πολέμους ἀνδρεῖον καὶ περὶ χρηματισμὸν ἐγκρατὲς καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς „wegen“; IV. 44. 2 τὸ περὶ τὰς ἐρωτικὰς ἐπιθυμμίας ἐπιρρεπές;

[1]) Cfr Aristot. (Hagfors 79)

[2]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 138).

IV. 47. 2 τοῦτο περὶ τοὺς εὐεργέτας καθῆκον ἔδοξεν εἶναι; V. 10. 1 αὐτὸν φανέντα περὶ Τιμάσιον τὸν εὐεργέτην καὶ περὶ αὐτὸν ὅμοιον φανήσεσθαι προσεδόκησε: II. 18. 1 Κωνσταντίνου περὶ τὰ συγκείμενα φανέντος ἀπίστου; — I. 8. 2 ἀπαραίτητος; III. 1. 3 ἀμείνων ἔσται παντὸς ἑτέρου περὶ ἡμᾶς; IV. 3. 2 ἀκριβέστατος; I. 12. 1 ἀπρόθυμος; IV. 10. 4 δίκαιος.

3. Temporali sensu ter usurpatur ad significandas incertas partes diei V. 24. 4 περὶ τὸν ὄρθρον sub primam lucem (Vig.); II. 24. 2 περὶ δὲ μέσην ἡμέραν; III. 28. 4 περὶ πλήθουσαν ἀγοράν.[1])

Adverbium περί που circiter, bis invenitur II. 30. 3 μῆκος δὲ ἔχει τὸ στενὸν — σταδίων περί που τριακοσίων; — III. 18. 4 πεντακισχίλιοι περί που τὸν ἀριθμόν.

6. Κατά.

A. Cum Genitivo (127).

1. Locali sensu motum de superiore loco deorsum factum significat, germanice:[2])

auf — herab V. 24. 7 μόλιβδος ἔρρει τηκόμενος κατὰ τῶν ἀγαλμάτων; V. 2. 4 κατὰ τοῦ τένοντος ἐνεκελεύετο παίεσθαι;

in — (herab) V. 11. 5 ὠθοῦσι κατὰ τοῦ ποταμοῦ; III. 3. 3 ἑτέρων δὲ ἁλαμένων κατὰ τοῦ Ῥήνου καὶ διαφθαρεισῶν ἐν τῷ ῥεύματι; — II. 52. 1 μὴ καθ' ἑνὸς σώματος ἀλλὰ τριῶν ἐμπηγνύναι τὰ βέλη;

an — herab I. 52. 2 οἱ μὲν κατὰ τῶν κρημνῶν[3])

[1]) Cfr Xenoph. Anab. II. 7; Vigerus: eleganter Accusativo substantivi participium additur (655).

[2]) Cfr Krüger 323; Thomaschewski 8—11.

[3]) Similiter apud Thucydidem (Iuillard 5); Lucianum (Przybilla 16); N. T. Matt. 8. 32 ὥρμησε κατὰ τοῦ κρημνοῦ.

φερόμενοι; II. 16. 4 ἐφέρετο μετὰ πλήθους ἄλλου κατὰ τοῦ ποταμοῦ.[1])

Localis et hostilis sensus confusus nonnullis locis reperitur, κατά ex verbis movendi pendens idem significat quod germanum „gegen“: V. 38. 1 τοὺς βαρβάρους κατὰ τῆς πόλεως ἀγαγοῦσα; — V. 16. 3 κατὰ στενοχωρουμένων αὐτῶν οἱ λίθοι πίπτοντες; III. 21. 1 καὶ ἐξ ὑπερδεξίου καὶ κατὰ πλήθους πεμπόμεναι (βολαί), cfr VI. 2. 3; — I. 70. 1 κατά τινος τῶν πολεμίων ἀφιέναι βέλος, simil. V. 19. 5; — V. 47. 2 ἐφέροντο δὲ καὶ οἱ λίθοι κατὰ τούτων (τ. ἀγαλμάτων), cfr III. 21. 4 ἀμυντηρίοις κατὰ τῶν βαλλομένων εἴτε βελῶν εἴτε πυρσῶν χρώμενος. — Huc referenda est locutio κατὰ νώτου[2]) II. 21. 2 κατὰ νώτου τοῖς βαρβάροις ἐπιπεσών, simil. III. 16. 2; III. 17. 1; IV. 34. 3.

2. Omnibus aliis locis, excepto V. 51. 2, κατά c. Genit. et verbis et substantivis quam plurimis coniunctum significat homines (civitatem, urbem), contra quos actio inimica aut affectio conversa est:[3])

χωρεῖν κατά τινος II. 40. 3; II. 42. 1; IV. 8. 5; IV. 45. 3; V. 15. 2; V. 42. 1; VI. 6. 1; κατὰ τῶν βαρβάρων συνέστησαν V. 19. 3; κατὰ Περσῶν ἐπὶ τὴν ἑῴαν ἐστέλλετο IV. 13. 1; τὴν διάβασιν κατὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ ποιεῖσθαι στρατεύματος IV. 38. 4; τὸν στρατηγὸν ἐκπέμπει — κατὰ Κωνσταντίνου VI. 2. 3; κατ' ἐκείνων ἐχρῶντο τοῖς ξίφεσιν IV. 30. 5 (cfr III. 21. 4); χεῖρας ἆραι III. 7. 7; πλῆθος σοβῶν V. 24. 3; εἰς πρᾶξιν κινήσειν V. 31. 6; πράττειν II. 42. 1; φονᾶν κατ'

---

[1]) Apud Herodotum κατά solum 17:s c. Genit. coniungitur atque c. Acc. eodem sensu reperitur, e. g.: I. 194 πᾶν τὸ πλοῖον τοῦτο ἀπιεῖσι κατὰ τὸν ποταμὸν φέρεσθαι (cfr Kühne 31).

[2]) Apud Herodotum ter (Kühne 31); Thucydidem octies (Thomaschewski 10), Polybium decies sexies (Krebs 130).

[3]) Cfr hunc usum apud Orat. Attic. (Lutz 69—71); Xenoph. (Westphal II. 5); Sophocl. (Mänss II. 7); Polyb. (Krebs 130—131); apud Platonem (Lina 37); apud Appianum tam singularis est, ut ex omnium generum verbis pendens in universum respondere videatur latinæ præpositioni contra vel adversus (Krumbholz 45). Quid igitur valet: „Neque apud alios scriptores frequens hoc dicendi genus est, cuius apud Thucydidem tres exstant loci!“ (Thomasch. 16.)

ἀλλήλων II. 51. 3; ἄτοπα συμφορήσας II. 49. 1; σπουδαζόμενον II. 55. 3; βουλεύεσθαι (prtcp.) III. 9. 1; IV. 52. 2; V. 8. 1; V. 32. 1; πυνθανόμενος II. 29. 4; διδάσκειν V. 35. 2; μηχανόμενον III. 9. 1; — ἐφρόνει κατὰ τῆς πολιτείας V. 14. 3; cum eodem substantivo ἡμαρτημένα V. 34. 4, cfr κατὰ συγγενοῦς αἵματος (τὸ μύσος) ἐξαμαρτών II. 55. 3; πεπλημμελημένα IV. 46. 3;

ἐπιβουλή I. 16. 2; I. 23. 2; I. 49. 2; II. 11; II. 42. 2; III. 7. 3; V. 47. 3; (non de persona) V. 23. 3; — διαβολή II. 55. 1; IV. 2. 2; — δυσμένεια V. 23. 2; — μῖσος I. 12. 2; IV. 2. 1; IV. 35. 3; V. 1. 5; V. 23. 2; — ὀργή II. 30. 2; IV. 41. 3; — ἔχθος IV. 35. 4; — ἀπάθη II. 45. 1; — κατηγορίαι IV. 1. 1; — συκοφαντία V. 9. 2; βλάσφημα ῥήματα II. 13; — ἀλαζονεία IV. 53. 4; τιμωρία V. 47. 3; τῇ κατὰ παντὸς τοῦ — γένους ἀσελγείᾳ τιμωρῆσαι IV. 43. 2; τῇ κατὰ τῶν πόλεων ἐπιθέσει τιμωρῆσαι IV. 26. 4; — ψῆφος V. 9. 4; V. 47. 2; — ἐπανάστασις IV. 40. 7; V. 25. 4; — ἔφοδος III. 6. 2; IV. 34. 5; V. 37. 1; — ἐπιφορά IV. 49. 1; — ἐκστρατεία III. 23. 4; — ὁμαιχμία IV. 37. 2; V. 50. 3; — πόλεμος II. 41; II. 44. 1; II. 46. 3; III. 4. 1; III. 11. 3; III. 23. 4; IV. 7. 4; IV. 3. 4; IV. 11. 4; IV. 30. 5; IV. 37. 3; IV. 39. 5; IV. 44. 4; V. 19. 6; V. 32. 3; V. 35. 6; V. 50. 3; VI. 9. 1; — εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ παρεσκευάζετο μάχην II. 15. 1; — προτέρημα IV. 46. 3; — νίκη I. 28. 2; I. 64. 2; I. 67. 1; — τρόπαιον II. 46. 3; III. 9. 1; IV. 50. 1; — φθόνος IV. 23. 5; IV. 51. 2; V. 10. 4; — σφαγή II. 55. 2; — ἐπικουρία IV. 42. 5; — — ἱεροσυλία κατὰ πάντων V. 24. 6; — — ἀσέβεια κατὰ τῆς τοῦ θεοῦ πίστεως V. 35. 6; ἔννοιαι κατὰ τῆς πολιτείας V. 5. 3; — ὁρμή κατὰ τῆς Ῥώμης V. 50. 2; ἐγχείρησις κατὰ τῆς πόλεως V. 6. 2; πολιορκία (κατὰ τῆς Ῥώμης) VI. 1. 1; ἀπώλεια κατὰ τῆς πόλεως II. 13; IV. 26. 8, cfr V. 5. 3 τὴν αὐτῆς (τ. Ἑλλάδος) ἀπώλειαν.

3. Semel verbo iurandi coniungitur V. 51. 2 κατὰ τῆς τοῦ βασιλέως ὠμωμόκεσαν κεφαλῆς per caput.[1])

[1]) Cfr Thomaschewski 14—15; apud Thucydidem semel (Iuillard 5); Orat. Attic. nonnumquam (Lutz 72); bis in N. T. (Winer 457).

Zosimus sine discrimine usus aut significationis scribit et ὁ κατά τινος πόλεμος et ὁ πρός τινα πόλεμος, cfr

II. 41 εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον; II. 44. 1 ἐπὶ τὸν κατὰ Μαγνεντίου πόλεμον ἐξορμήσας; III. 4. 1 ἐπὶ τὸν κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ παντὸς παρεσκευάζετο πόλεμον; simil. III. 11. 3; II. 46. 3 κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον ἄρασθαι; V. 19. 6 τὸν κατὰ τῆς πολιτείας — πόλεμον.

II. 45. 2 τὸν πρὸς Πέρσας ἐπιτρέψας πόλεμον ἐπὶ Μαγνέντιον ἐχώρει; III. 3. 1, 5 ἐπὶ τὴν ἑῴαν ἐχώρει, τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον διαθήσων — ἐν γὰρ τῷ δευτέρῳ πρός Γερμανοὺς πολέμῳ; II. 22. 1 ἐπὶ τὸν πρὸς τὸν Λικίννιον παρεσκευάζετο πόλεμον; II. 36. 2 πόλεμον ἄρασθαι πρὸς τὸν πατέρα; II. 14. 1 τοῦ πρὸς Κωνσταντῖνον πολέμου.

Observandum tamen est, si præpositio (εἰς, [ἐπί] πρός) ante ὁ — πόλεμος est, sæpius usurpari ὁ κατά τινος πόλεμος quam ὁ πρός τινα πόλεμος, cfr I. 40. 1; II. 14. 1; IV. 16. 1; VI. 13. 2 et II. 41; II. 44. 1; III. 23. 4; IV. 7. 4; V. 32. 3; VI. 9. 1.

B. Cum Accusativo (466).

Κατά c. Acc. coniunctum frequentia ac multitudine tertium locum tenet.

1. Locali notione in varias sententias accipi potest:

α) significat locum, per quem quis haeret, spatium loci, ubi quis aut quid versatur, est, in quo aliquid fit, cum verbis (non movendi) coniungitur:[1]) I. 58. 1 κατὰ τὸ ἱερὸν καὶ τοὺς πλησιάζοντας τόπους πῦρ φαίνεται; — I. 46. 1 οἱ μὲν κατὰ Θρᾴκην οἱ δὲ κατὰ Μακεδονίαν ἐφθάρησαν; — II. 22. 2 ὡρμίσθησαν δὲ αἱ νῆες ἐν τῷ Πειραιεῖ μὲν αἱ Κωνσταντίνου, κατὰ δὲ τὸν Ἑλλήσποντον ἃς Λικίννιος εἶχεν,

[1]) Cfr Vogrinz de Acc. c. præpositionibus: „oft kann man zweifeln ob Richtung angegeben werden soll oder Ausdehnung wie bei κατά und ὑπό in manchen Fällen“ (Westphal II. 5).

cfr IV. 19. 1 ὃ μὲν κατὰ τὴν ἑῴαν ἦν ὃ δὲ ἐν τοῖς ἑσπερίοις; V. 40. 3 ὅσα ἐν ἐπίπλοις εὕροι κατὰ τὴν πόλιν;[1]) IV. 25. 2 τῇ κατὰ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰς κώμας εὑρεθείσῃ τρυφῇ, cfr III. 3. 2; II. 27. 3 τῷ κατὰ τὴν τούτου (ἰχθύος) νηδὺν εὑρισκομένῳ χρήσασθαι; — V. 20. 3 καθ' ἣν (πόλιν) τῶν πλοίων τὸ εἶδος ἐναυπηγήθη; I. 28. 3 τῶν κατὰ τὴν ἑῴαν πεπραγμένων ἀνήκοος, similia III. 2. 4; VI. 5. 1; II. 2. 2; — V. 1. 3 ἡ δὲ πενία κατὰ πάντα τόπον ἐπενέμετο τὰς οἰκίας; I. 73. 2 κατὰ τὴν Νικομήδειαν τὴν ἁλουργίδα περιθέμενον; — II. 31. 2 κατὰ τὰς τῆς στοᾶς ἄκρας — ναοὺς ᾠκοδομήσατο, similiter V. 18. 7, cfr II. 30. 1; — I. 58. 1 καθ' ὃ ναὸς ἵδρυται, cum eodem verbo II. 31. 1; præterea καθ' ὅ reperitur V. 24. 7; II. 22. 4, 6; II. 2. 1, 3; I. 33. 2; — IV. 35. 3 κατὰ τὴν Βρεττανίαν συστρατευσάμενος, cfr IV. 30. 2; IV. 26. 1 ἐδεήθησαν κατὰ τὴν Θρᾴκην δέξασθαι; — II. 51. 4 ἀρετῆς ἔργα κατὰ τὴν μάχην ἐπιδειξαμένων; — κατὰ χώραν μένειν[2]) II. 18. 4; III. 11. 1; IV. 3. 4; IV. 11. 2; IV. 23. 6; V. 31. 6; διατρίβειν κατά I. 39. 2; I. 62. 1; II. 44. 4; IV. 5. 1; IV. 20. 2; IV. 25. 1; V. 17. 5; V. 34. 1; VI. 12. 2; — εἶναι κατά (τόπον, χώραν, πόλιν, κ. τ. λ.) II. 14. 3; II. 30. 4; III. 8. 1; III. 9. 7; III. 11. 1, 2; III. 15. 1; III. 18. 2; III. 22. 4, 7; III. 33. 2; IV. 2. 1; IV. 13. 2; IV. 19. 1; IV. 26. 4; IV. 35. 2, cfr V. 1. 1; V. 16. 2; V. 18. 2; V. 20. 3; V. 32. 2 (bis); V. 33. 1; V. 35. 5; V. 42. 3 (bis); V. 45. 6; VI. 7. 6;[3]) — I. 34. 2 ἡ κατὰ δυτικὰς τροπὰς διάκειται; — IV.

[1]) Cfr N. T. Act. 5. 42 ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ' οἶκον οὐκ ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι. Tit. 1. 5 ἵνα — καταστήσῃς κατὰ πόλιν πρεσβυτέρους. Thucyd. II. 4. 7 κατὰ τὴν πόλιν πλανώμενοι. — — Κατά c. Acc. coniunctum numquam idem significat atque ἐν c. Dat., κατὰ τὴν πόλιν igitur semper est durch die Stadt hin, i. e. an verschiedenen Punkten der Stadt; κατ' οἶκον numquam im Hause. Facile intelligi potest κατά nullis aliis fere nominibus adiungi nisi iis, quæ locum longe patentem significent, ἐν vero omnibus præponi posse (Thomaschewski 19, 20, 25).

[2]) Cfr Polybium (Krebs 134). Thucydid. κατὰ χώραν toujours joint à μένειν, Iuillard 10.

[3]) Etiam in versu II. 6. 33.

27. 1 τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν ἑῴαν καὶ Θρᾴκην συμπεσόντα, fere similia II. 13; V. 14. 2; — II. 11 νόσῳ κατὰ τὴν Ταρσὸν ἐτελεύτησεν; — IV. 1. 1 νόσου δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνσκεψάσης αὐτῷ, eadem locutio I. 73. 3; IV. 21. 2; IV. 42. 6; V. 31. 1; V. 32. 2, cfr III. 30. 5; — V. 21. 4 κατὰ χώραν ἀνελάμβανε τὴν δύναμιν; — IV. 33. 4 τὰ — ἤδη κατὰ πᾶσαν ἐπολιόρκει πόλιν καὶ χώραν; — V. 23. 4 συστήματα κατὰ πόλεις καὶ κώμας πληροῦσιν, cfr I. 71. 2; — V. 4. 3 δύναμιν κατὰ τὴν ἑῴαν ἔχειν, simil. II. 34. 1, cfr I. 60. 2; I. 42. 1 κατὰ πρύμναν τὸν ἄνεμον ἔχοντες; — V. 23. 2 κωμῳδεῖν — κατὰ τὰς συνόδους αὐτήν: — adde V. 38. 3 ὠνείδισεν αὐτῇ κατὰ πρόσωπον τὴν ἀσέβειαν; — III. 21. 4 κατὰ δὲ μέρος ἕτερον τὴν — γῆν ὀρύττειν —, κατὰ τὸ μέσον τοῦ τείχους; — — I. 8. 1 ταραχῆς δὲ κατὰ τὴν ἑῴαν καὶ τὴν Αἴγυπτον κινηθείσης.

β) designat locum, quo motus directus est, latine in c. Acc., ad, e verbis movendi pendet: II. 23. 1 ὅσοι κατὰ τὸ ὄρος ἢ εἰς φάραγγας ἔτυχον πεφευγότες; V. 48. 2 συνδραμῶν κατὰ ταύτην (πόλιν); III. 1. 1 κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐκ Παιονίας διέβη; V. 32. 4 ὑπαντήσαντες κατὰ τὸ Τίκηνον τῷ βασιλεῖ, simil. V. 31. 6, cfr V. 21. 3 ἐπεφέρετο τῷ κατὰ πρώτην τάξιν ἀπαντήσαντι ξύλῳ invadit ratem in prima serie (navium) occurrentem; III. 24. 1 κατὰ δὲ τὴν ἀντιπέρας ὄχθην ἐπελθόντες; — V. 21. 2 φέρεσθαι κατὰ ῥοῦν; I. 33. 3 κατ' αὐτὴν (πόλιν) ὡς εἰς ὀχυρὸν χωρίον συναλισθῆναι; III. 20. 5 εἰς Κτησιφῶντα διαφυγόντων ἢ κατὰ τὸ δασύτατον τοῦ ἄλσους ἀποκρυβέντων, cfr III. 19. 2 καθ' ἣν (πόλιν) ἀποκρύπτων τὸν λόχον τοῖς κατασκόποις ἐπῆλθεν; II. 10. 3 γενόμενος δὲ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, cum eodem verbo V. 29. 3; II. 53. 1; I. 64. 2; — I. 73. 2 Διοκλητιανὸν ἄγουσι κατὰ τὴν Ἰταλίαν; I. 21. 2 ἐκπέμπει κατὰ τὴν Παιονίαν αὐτόν, similia sunt II. 22. 1; III. 33. 1; VI. 9. 2. — Huc referendum esse videtur I. 34. 2 Ἴστρον καὶ Τομέα καὶ Ἀγχίαλον κατὰ τὸ δεξιὸν παραμείψαντες μέρος ἐπὶ τὴν Φιλεατίναν ἔβησαν λίμνην.

γ) Coniunctum cum substantivis, articulo præditis quæ terras, montes, litus, urbes, templa aliasque res, homines significant, [atque præpositum nominibus terrarum, montium, urbium, fluminis, maris, aulæ] cum suo casu plurime Genitivi aut attributi vice sumi potest: χωρία κατά II. 18. 5; IV. 33. 2; V. 21. 2; τόποι V. 17. 3; ὕλη V. 21. 2; ᾐών II. 26. 1; πεδίον II. 2. 3; Γαλατία κατὰ Φρυγίαν IV. 7. 3, similia IV. 40. 1; II. 2. 1; I. 10. 3; I. 71. 1; πόλις I. 27. 1; V. 8. 2; ἱερόν II. 5. 5; IV. 37. 3; νεώς II. 5. 1; αὐλή V. 32. 7; γέφυρα IV. 36. 2; πλοῦτος I. 56. 2; βασιλεία V. 4. 1; στρατόπεδα I. 10. 1; I. 19. 2; τάγματα I. 20. 2; IV. 34. 1; VI. 7. 2; τέλη IV. 36. 1; γερουσία IV. 26. 6; ἐκκλησίαι V. 35. 4; ἔθνη IV. 59. 4; I. 18. 1; στρατιῶται I. 37. 2; I. 66. 1; II. 51. 2. cfr III. 9. 1; πεζοί IV. 35. 1; ἐπίσκοποι V. 50. 2; συνήγοροι V. 30. 4; εὐνοῦχοι IV. 23. 5; πράγματα IV. 24. 4; V. 11. 1; II. 33. 4; περιστάσεις VI. 1. 2; δυστυχήματα V. 7. 1.

Huc referendæ sunt etiam locutiones: οἱ κατά τι[1]) (πόλιν, χώραν, κέρας) I. 64. 1; I. 70. 5; II. 49. 3; II. 53. 2; III. 3. 2; III. 30. 2; VI. 7. 4; — τὰ κατά τι[2]) (χώραν, Ῥώμην, πόλεμον κ. τ. λ.) I. 36. 1; II. 14. 4; III. 5. 3; III. 8. 3; IV. 13. 1; IV. 26. 3; IV. 42. 1; V. 16. 5; VI. 4. 1; VI. 8. 3; VI. 13. 1; — II. 17. 2; V. 45. 1; — IV. 9. 1; — IV. 57. 4; — II. 53. 2; — IV. 21. 3 (cfr IV. 57. 1 τὰ τοῦ πολέμου); — τὰ κατά τινα[2]) res alicuius (ἑαυτόν, ἐκεῖνον, Ἄτταλον κ. τ. λ.) I. 6. 3; IV. 47. 1; — II. 43. 2; III. 6. 3; IV. 23. 6; — I. 54. 1; — IV. 52. 3; — V. 4. 3; — II. 43. 1; III. 2. 2; V. 31. 3; VI. 9. 2; — V. 4. 3; — I. 4. 1.

2. Cum hoc usu cohæret is, ubi κατά nominibus personarum fere eodem sensu præponitur: II. 27. 2 τὸ κατὰ τὸν Μαρσύαν ἀκηκοὼς διήγημα; V. 27. 2 Κουαδράτῳ — ἐν τῇ κατὰ τὸν βασιλέα Μάρκον ἱστορίᾳ

---

1) Cfr Sophocl. Electr. οἱ κατ' οἶκον domestici (Mänss II. 7).

2) Locutio τὰ κατά τι l. τινα apud alios quoque scriptores adhiberi solet: Herodot. (Kühne 33); Thucydid. (Iuillard 16); Xenophont. non raro (Westphal II. 7); Orat. Attic. raro (Lutz 81); Polyb. (Krebs 144, 145, 147); (Ioh. Antiochen. (Rueger 14), cet.

τοῦτο διεξελθόντι historia Marci; IV. 15. 3 ἡ ἐκ τῆς κατὰ Θεόδωρον αἰτίας συμβᾶσα — συμφορά; — V. 20. 1 στρατηγὸν ἐπὶ τῷ κατὰ Γαΐνην αἱροῦνται πολέμῳ contra, cfr I. 32. 1 ἐν τῷ κατὰ Πιτυοῦντα πολέμῳ = ad l. adversus P. — IV. 4. 2 συμβέβηκεν ἡ κατὰ Προκόπιον ἐπανάστασις rebellio Procopii vel auctore Procopio suscitata.

Figurati usus α), β), γ) exempla sunt locutiones: κατὰ νοῦν ἔχων II. 14. 2; II. 33. 4; IV. 2. 2; IV. 54. 3; V. 2. 2; V. 11. 1; V. 14. 5; κατὰ νοῦν λαμβάνειν I. 55. 3; III. 1. 1; III. 7. 4; III. 26. 2; IV. 1. 2; IV. 48. 3; IV. 54. 2; V. 14. 3; V. 15. 5; V. 33. 2; V. 38. 2; V. 41. 2; VI. 9. 2. Huc refero V. 21. 5 κατὰ τοῦτο τοῖς ἀπὸ τοῦ πλήθους ἀκολουθῆσαι.

3. Quem ad finem, quo consilio quid fiat significatur: IV. 10. 2 κατὰ πρεσβείαν — ἐκπεπομφέναι, similiter VI. 9. 2; — VI. 1. 1 ἀφίκετο κατὰ πρεσβείαν; IV. 5. 4 κατὰ τίνα ἥκοι χρείαν, similia sunt IV. 48. 5; IV. 25. 1; — I. 34. 1 κατ' ἐμπορίαν[1]) ἐπιμιγνυμένων; II. 45. 4 ἐπιπεσόντες οἱ κατὰ ἐνέδραν τοῖς τέμπεσι προκαθίσαντες λόχοι.

4. Ad quam quasi normam, quem ad modum actio aliqua dirigatur aut aliquid fiat significatur: κατά τινας τῶν λογοποιῶν I. 47; κατὰ τὸν ποιητήν V. 32. 1;[2]) — κατὰ νόμον II. 8. 2; V. 23. 4; κατὰ τὸν — νόμον II. 27. 1; IV. 57. 4; κατὰ — νόμους IV. 30. 4; κατὰ τὸ νενομισμένον II. 7. 2; κατὰ λόγον IV. 2. 4 „ex rationis præscripto“ (L.); κατὰ νοῦν I. 23. 2; II. 51. 1; III. 17. 1; V. 17. 4; κατὰ τὸ προσταχθέν I. 52. 2; II. 4. 1; II. 23. 3; κατὰ πρόσταγμα V. 37. 4; κατὰ τὸ κελευόμενον VI. 7. 1; κατὰ κέλευσιν IV. 6. 3; κατὰ τὸ — σύνθημα IV. 30. 3; κατὰ τὴν — βούλησιν V. 35. 1; κατὰ θεσμόν II. 7. 1; IV. 3. 3; IV. 18. 3; IV. 59. 3; κατὰ τοὺς πατρίους θεσμούς IV. 29. 2; κατὰ τὸ δοκοῦν II. 33. 4; κατὰ τὴν δόξαν IV. 7. 1; κατά

---

[1]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 80).

[2]) In centum triginta huius usus exemplis Thucydid. nullum invenitur, ubi κατά cum nomine hominis vel pronomine personali coniungatur (Thomaschewski 29, 30).

γε τὴν — οἴησιν III. 19. 3; κατὰ γνώμην V. 42. 3; κατὰ προαίρεσιν V. 29. 2; VI. 1. 1, simil. I. 64. 4; κατὰ τὰ πάτρια V. 21. 5; V. 41. 1; IV. 3. 3; κατὰ τὸ πάτριον V. 41. 3; κατὰ τὸ συγκείμενον I. 19. 1; III. 4. 6; IV. 52. 4; κατὰ τὰ συγκείμενα V. 19. 2; κατὰ τὸ δέον I. 5. 3; IV. 38. 1; V. 2. 2; κατὰ τὸ εἰκός V. 39. 2; κατὰ τὸ παρεῖκον I. 34. 2; κατὰ τὸ προσῆκον[1]) IV. 13. 1; κατὰ τὸ καθῆκον II. 27. 1; κατὰ τὸ σύνηθες I. 70. 3; II. 9. 2; II. 18. 1; III. 9. 7; IV. 36. 5; V. 46. 5; VI. 5. 1; κατὰ τήν ἀξίαν[1]) I. 61. 2; IV. 42. 1; V. 19. 4; κατὰ τὰς σπονδάς III. 34. 1; κατ' ἐξουσίαν I. 24. 2; II. 29. 1; II. 33. 5; III. 27. 3: IV. 22. 3; V. 1. 1; V. 4. 3; V. 23. 3; VI. 5. 2, 3; VI. 11. 1; κατὰ δύναμιν III. 3. 4; κατὰ τὸν — τρόπον II. 5. 5; II. 30. 3; II. 34. 1; IV. 56. 2; V. 6. 3; VI. 5. 3; κατὰ τὸ — σχῆμα IV. 44. 1; IV. 48. 5; οἱ κατὰ γένους ἀγχιστείαν προσήκοντες VI. 9. 3, cfr simile III. 4. 5; κατὰ φύσιν I. 12. 2; I. 55. 2; II. 29. 1; κατὰ — τάξιν III. 12. 1, cfr V. 46. 3; V. 21. 3. — Plane modali vi *adverbialiter* usurpatur κατὰ κράτος[2]) (νικᾶν, αἱρεῖν) I. 68. 1; II. 48. 3; III. 5. 1; III. 18. 6; III. 19. 2; III. 22. 7; III. 23. 3; III. 32. 5; IV. 8. 3; V. 6. 4; V. 15. 2, 4; V. 18. 5; VI. 6. 1;[3]) κατὰ τὸ καρτερόν I. 39. 1; III. 6. 3; III. 20. 5; κατ' ἐξαίρετον IV. 2. 2; IV. 35. 3; IV. 42. 4; IV. 51. 1; κατ' ὀργήν V. 6. 1; καθ' ὅσον[4]) I. 9. 2; IV. 47. 2; V. 41. 3; κατά τι[4]) I. 72; III. 1. 3; IV. 38. 3; IV. 50. 2; V. 10. 3; V. 41. 6; κατ' οὐδέν II. 48. 5; IV. 34. 1; κατὰ μηδέν III. 9. 1; III. 31. 2; IV. 8. 5; κατ' ἀμφότερα V. 8. 13; κατὰ πολύ V. 20. 4; κατὰ τὸ πλέον II. 7. 1; II. 22. 3; III. 3. 1; V. 8. 2; κατὰ τὸ λεληθός III. 9. 1; — denique adverbium καθάπερ e. g. I. 70. 5; II. 23. 2; III. 3. 2.

5. Proxime ab hoc usu abest significatio *distri-*

[1]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 76).

[2]) Cfr eundem usum Xenoph. (Westphal II. 7); Appian. (Krumbholz 48).

[3]) Hoc loco M. habet κατὰ κράτους, quod sine dubio mendum est.

[4]) Cfr similiter apud Polyb. (Krebs 142, 143).

butiva: κατὰ μέρος I. 69. 1; IV. 38. 1; IV. 59. 3, 4; κατὰ τὸ μέρος IV. 27. 3; κατὰ τὸ πολὺ vel τι μέρος IV. 45. 3; V. 16. 3; I. 53. 1; II. 31. 1; III. 21. 3; κατὰ πόλλους λόγους[1]) III. 26. 4; κατὰ κέρατα II. 16. 2 κατὰ πῆχυν IV. 41. 1; καθ' ἕνα III. 4. 6; III. 7. 3; κατὰ δεκάδα τὸν αἰτιώτατον ἕνα θανάτῳ ζημιωθῆναι V. 31. 2; κατ' ὀλίγους I. 33. 2; III. 7. 4; III. 27. 1; IV. 22. 2. Locutiones separativae notionis hic subaudiuntur καθ' ἑαυτά seorsum II. 35. 2; VI. 5. 2; καθ' ἑαυτόν secum II. 47. 2; IV. 18. 3; V. 36. 2; V. 49. 1. — His confine haberi potest III. 9. 1 (Ἰουλιανός) — κατὰ μηδέν τε τῶν καθ' ἕκαστον ἐν τῷ μάχεσθαι διαλλάττων (στρατιωτῶν).

6. Temporali sensu usurpatur ad significandum tempus, quo quid acciderit[2]): κατὰ τὰς ἐφόδους III. 7. 6; κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν ἔτυχε τεθνεώς IV. 45. 1; καθ' ἅπαντας τοὺς πολέμους IV. 7. 1; κατὰ τὰς περιστάσεις V. 40. 4; κατὰ — τὸν χρόνον, τοὺς χρόνους I. 42. 1; I. 49. 2; I. 69. 1; II. 7. 2; II. 38. 2; IV. 12. 2; VI. 6. 1; II. 4. 2; III. 8. 1; IV. 9. 1; V. 2. 1; V. 22. 1; V. 24. 5; V. 35. 4; VI. 2. 3; κατὰ καιρόν, τὸν καιρόν, τοὺς — καιρούς II. 54. 2; IV. 38. 4; IV. 55. 3; III. 2. 4; — κατὰ τὸ ἐχόμενον ἔτος ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἑορτῆς I. 58. 3; οἱ κατ' ἐκεῖνον τὸν ἐνιαυτὸν ὕπατοι III. 10. 4; κατ' — ἡμέραν, καθ' ἑκάστην IV. 58. 3; III. 5. 4; III. 7. 3; κατὰ — τὴν νύκτα II. 18. 4; II. 19. 2; κατὰ — τὴν ὥραν II. 5. 1, 4; καταλαβούσης ἑορτῆς καθ' ἣν II. 29. 5;

[1]) Cfr interpretationem huius voculi a Schweighäusero factam (Krebs 137).

[2]) Cfr Thomaschewski 27: sola significatio, quam κατά notione temporali præditum obtinet, est im Verlauf, während, quam omnes Thucydidis aliorumque scriptorum loci ostendunt, quam unam ex notione locali repetere licet. Iuillard autem (κατά dans Thucydide p. 18, 19) duorum generum hanc significationem esse ostendit: l'époque pendant laquelle et vers ou à laquelle une action a lieu, quod mihi rectum videtur. Nam e. g. I. 42. 1 κατὰ τοῦτον δὴ τὸν χρόνον Σκυθῶν οἱ περιλειφθέντες — — ἀπεκρούσθησαν et hoc tempore et circiter hoc tempus verti potest, cui similia sunt κατὰ τὸν χρόνον, τοὺς χρόνους, τὸν καιρόν, τοὺς καιρούς.

κατὰ τὴν ὑπατείαν, βασιλείαν II. 7. 2; V. 34. 7; I. 6. 1; V. 6. 3; κατ' ὄναρ[1]) III. 9. 6; κατὰ σχολήν III. 4. 1; — κατὰ τὸ συνεχές[2]) „immer" III. 8. 4. Locutio τὰ καθ' ἑαυτόν res sui temporis, his apparet locis I. 1. 1; I. 72; cfr eandem locutionem I. 6. 3; IV. 47. 1 (p. 55); eodem modo: οἱ καθ' ἑαυτὸν ἄνθρωποι III. 5. 3; III. 36. 2; ἡ, τὸ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, γένος II. 7. 1; I. 57. 3; adverbialiter usurpata sunt κατὰ ταὐτόν eodem tempore, nunc I. 20. 2; II. 52. 1; IV. 18. 3; κατὰ ταῦτα I. 52. 2; III. 22. 7; VI. 7. 1; κατὰ βραχύ paullatim I. 12. 1; I. 18. 2; I. 69. 4; II. 7. 1; II. 38. 4; III. 8. 3; III. 9. 1; III. 18. 3; III. 22. 5; III. 32. 6; IV. 7. 1; IV. 35. 3, 5; V. 17. 1.

7. Διά.

A. Cum Genitivo (155).

1. Locali sensu primario significat locum, per quem quid movetur, germanice „durch": I. 51. 1 διὰ μέσης τῆς πόλεως ἄγει, similia sunt IV. 4. 2; IV. 30. 3; V. 3. 4; — I. 33. 2 ὑποδραμόντων δι' ἑτέρας πύλης, similia II. 30. 4; IV. 46. 2; V. 42. 2; — III. 18. 4 διὰ μέσου τοῦ στρατεύματος διαβῆναι, simil. II. 27. 4; III. 3. 5; — I. 69. 3 ἐξέπεμπεν διὰ τούτου (ὀρύγματος) τινὰς ἐκ πόλεως, sim. III. 21. 4; III. 22. 3; — V. 21. 1 ἐκβιασάμενος τὴν διὰ τοῦ Μακροῦ τείχους — εἴσοδον; — VI. 6. 3 μηδεμίας τροφῆς διὰ τοῦ λιμένος τῇ πόλει χορηγουμένης, simile est V. 39. 1; — V. 19. 7 παλινδρομῆσαι διὰ τῶν — στενῶν, similiter IV. 42. 6; II. 22. 6; — I. 23. 3 διὰ τοῦ τέλματος — ὁρμῆσαι; — II. 22. 7 ἤλαυνεν διὰ τῆς Θράκης, cui similia sunt V. 18. 4; V. 14. 1; IV. 45. 4; IV. 34. 3; III. 8. 1; — III. 28. 3 — ὁδὸν καὶ πᾶσαν διὰ πολεμίας, simil. III. 33. 1; — I. 34. 1 ποιήσασθαι τὸν ἔκπλουν διὰ τόπων ἤδη πεπορθημένων; II.

---

[1]) Cfr N. T. Matth. 1. 20.

[2]) Cfr Lex. Passow.

17. 1 διὰ τῆς ἐφὰς — ἀπιών; — II. 30. 3 τοῦ στόματος, δι' οὗ πρὸς τὸν Εὔξεινον ἀνάγονται Πόντον; — — II. 53. 3 διὰ τῶν ἑσπερίων Ἰβήρων εἰς Μαυρουσίους — διαβῆναι, cui confine est II. 1. 1 διὰ τῶν μάντεων ᾔει „haruspices adibat", e quibus figuratum est IV. 14. 1 ἡ δὲ κρίσις διὰ πάντων ἐχώρει.

Fieri potest, ut in his exemplis significetur locus, per quem quid porrigitur[1]), et διά fere idem valeat quod secundum l. praeter: I. 34. 2 τῆς δυνάμεως διὰ τῶν ἠόνων κατὰ τὸ παρεῖκον συμπαραθεούσης, simil. III. 15. 3; — II. 19. 3 κάμψαντες δὲ διά τινος λόφου, simil. II. 30. 3; — I. 33. 2 δένδρα προσθέντες τῷ τείχει — διὰ τούτων ἀναβάντες; — II. 16. 4 ἵετο διὰ τῆς γεφύρας, simil. III. 27. 3; — locutio διὰ — ὁδοῦ vel ὁδῶν cum verbo movendi his locis reperitur I. 43. 2; II. 19. 1; IV. 4. 2; IV. 14. 3; IV. 42. 2; V. 15. 1, 5; V. 16. 1; V. 37. 5; V. 45. 2; — III. 18. 4 διὰ τῆς διώρυχος — διαφεύγειν, simil. III. 17. 4; — III. 13. 1 ἔπλει διὰ τοῦ Εὐφράτου; III. 19. 3 διά τε τοῦ ποταμοῦ τὴν πορείαν ποιούμενος, similia III. 5. 2; III. 6. 2; III. 10. 2; III. 12. 5; V. 29. 2; — II. 24. 3 κυκλωσόμενοι δὲ καὶ διὰ θαλάσσης τὴν πόλιν.

In nonnullis loquelis διά c. Genitivo idem valet, quod germanum „über": διάβασις διὰ Ῥήνου, Ἑλλησπόντου, πόρθμου, πάροδος διὰ τοῦ Βοσπόρου, τῶν Ἄλπεων I. 30. 3; V. 14. 2; V. 20. 2; I. 34. 2; I. 31. 3; IV. 58. 1; — III. 12. 3 τῆς (ὁδοῦ) μὲν διὰ τοῦ ποταμοῦ Τίγρητος καὶ πόλεως Νισίβιος, τῆς δὲ διὰ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Κιρκησίου — ποτέρα τούτων χρήσασθαι δέοι πρὸς τὴν διάβασιν; — IV. 34. 2 ἐνδοῦναι σφίσιν — διὰ τοῦ Ἴστρου Παιονίαν καταλαβεῖν; — I. 42. 1 ἄραντες διὰ τοῦ Πόντου, cfr I. 63. 1; IV. 10, 4.

Singularis est usus II. 25. 1 πύργους στήσας, — δι' ὧν τοὺς φυλάττοντας κατετόξευον, ubi quasi pro instrumento habentur turres, per quas i. e. de quibus tela deiiciebant.

---

[1]) Cfr Kühner 281; Herodotum IV. 39 (Lundberg 21, Kühne 7); Polyb. (Krebs 66).

2. Sæpissime διά c. Genitivo ad instrumentum refertur, per quod quid effectum est aut efficitur.

Sequente Genitivo personarum significat homines, per quos vel quorum opera aliquid fit aut factum est: I. 2. 1 διὰ τῶν ὑπάρχων αὐτοῖς ἐπιστρατεύσαντος; I. 9. 2 Παπινιανῷ τὴν διὰ τῶν στρατιωτῶν ἐπιβουλεύει σφαγήν, cfr II. 11; II. 40. 2; — V. 28. 2 πράττει διὰ ταύτης (τ. γυναικός); — I. 68. 1 διὰ τῶν στρατηγῶν νενικηκώς; I. 31. 1 κατεπράξαντο (τὴν διάβασιν) διὰ τῶν οἰκούντων τὸν Βόσπορον, cfr similia I. 71. 1; II. 33. 4; II. 53. 3; — II. 1. 2 τὸ θεῖον ἐξιλεοῦτο διὰ τῶν μάντεων[1]); II. 14. 1 Ἰλλυριῶν περιέσεσθαι διὰ τῶν ἐκεῖσε στρατιωτικῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν Λικιννίου δυνάμεων, cfr V. 7. 3; V. 9. 7; — I. 39. 2 διὰ τῶν ἐκείνῳ συνόντων τὴν ἴσην εἰσφέρουσα τοῖς πράγμασιν ἐπιμέλειαν, cui conferenda III. 21. 5; III. 22. 1; VI. 4. 3; — V. 11. 2 ἀφίστησι διὰ τούτου τὴν χώραν; VI. 9. 1 Ὀνωρίου διά τινων αὐτὸν ὑπελθόντος; VI. 9. 2 δι' ἑτέρων τὸ πρακτέον μηνύσαντος, fere simil. V. 1. 4; IV. 25. 2; nonnumquam fere agentis, qui vocatur, vice fungitur I. 66. 2 ἔπαυσεν ἐπανάστασιν — μελετηθεῖσαν διὰ Βικτωρίνου; II. 27. 4 διὰ τούτου (τ. βασιλέως) μετ' ἀσφαλείας διασωθείς; V. 38. 3 ἀπελαύνεσθαι διὰ τῶν ἑπομένων ἐκέλευσεν. — Huc referendum esse puto locum, de quo ambigi potest VI. 4. 3 ἄρχοντας — καταστήσας, ἄγει διὰ τούτων ἐκείνους οἳ = (cfr not. Mend.) imperator his (ducibus) adiuvantibus. — Cum hoc usu coniuncta est significatio, quæ latine præpositione cum redditur III. 7. 4 ἐπειδὴ μὴ ῥᾴδιον ἦν αὐτῷ (τῷ Καίσαρι) διὰ τοῦ στρατοπέδου ταῖς ἐν νυκτὶ τῶν βαρβάρων λαθραίαις ἐφόδοις ἐπεξιέναι — εἰς ἀνάγκην κατέστη τοῦ μὴ στρατοπέδῳ μόνον ἀλλὰ καὶ λῃστικῷ συστήματι τοὺς λῃστὰς μετελθεῖν; — II. 10. 1 ἐκπέμπει τὸν Σεβῆρον πολεμήσοντα Μαξεντίῳ ἐξορμήσαντα δὲ αὐτὸν καὶ διὰ τῶν Μαυρουσίων ἐλθόντα ταγμάτων — Μαξέντιος ἐκράτησεν.

Sequente Genitivo rerum, significat eas res, qui-

---

[1]) Omisit Mendelssohn.

bus quis pro instrumento in aliqua re efficienda utitur, quæ cui adminiculo ad aliquid efficiendum sunt:

Hoc in usu primum denotanda sunt quædam exempla, in quibus per διά c. Genit. exponitur materia, ex qua quid constat III. 17. 5 τὰ μὲν — τὰ δὲ τάφρῳ καὶ χάρακι διὰ σταυρωμάτων ἐκ ξύλων ἐναπείληπτο. πύργοι δὲ — περὶ τὴν τάφρον τὰ μὲν ἀπὸ γῆς — δι᾽ ὀπτῆς πλίνθου δεδεμένης ἀσφάλτῳ, τὰ δὲ πλίνθῳ — δεδομημένα; III. 30. 5 ἀσκοὺς ἀλλήλοις συνδήσαντες καὶ ζεύγματα διὰ τούτων κατασκευάσαντες; — III. 18. 3 ξύλα πρὸς ἄλληλα συνδήσας σιδήρῳ καὶ πύργου σχῆμα τετραγώνου διὰ τούτων ἀπεργασάμενος.[1])

Alia huius sensus exempla sunt I. 6. 2 διὰ τοῦ τοιούτου τολμήματος ἐλευθερώσαντος τὸ πολίτευμα, simil. I. 1. 1; I. 2. 3; II. 5. 5; V. 30. 2; — V. 48. 4 δι᾽ ὧν (γραμμάτων) ἐδήλου, cum eodem verbo V. 27. 2; IV. 32. 1; III. 9. 1; I. 58. 3; — II. 1. 2 δι᾽ ἐκθυσιῶν τὸ θεῖον ἐξιλεοῦτο, cfr IV. 13. 3; II. 29. 4; — IV. 10. 4 διὰ τῶν ποταμίων πλοίων — ταῖς πόλεσιν ἐναποτιθέμενος, similia sunt II. 26. 1; II. 24. 2; III. 13. 2 (cfr I. 31. 3 πλοίοις αὐτοὺς οἰκείοις διαβιβάσαντες); — IV. 48. 6 βάσανοι διὰ μαστίγων ἐπήγοντο. τοῦ δὲ μηδὲ τῇ διὰ τούτων ἐνδόντος ἀνάγκῃ; V. 24. 6 τὰ δείκηλα — τῇ διὰ τοῦ πυρὸς ὑπήχθη διαφθορᾷ; IV. 36. 1 τῶν ἀνθρώπων οὐδέπω τὴν διὰ τῶν ἀγαλμάτων ἐπισταμένων τιμήν; — VI. 7. 5 διὰ ταύτης (δυνάμεως) παραλῦσαι τῆς ἀρχῆς Ἡρακλειανόν; III. 9. 5 ἔδειξε δι᾽ ἐνυπνίου; II. 30. 2 μέρος ἐπέχουσα τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ διὰ τοῦ καλουμένου Κέρατος καὶ τῆς Προποντίδος ἐκτελουμένου; III. 9. 1 τρόπαια στῆσαι διὰ τῶν οἰκείων στρατηγημάτων, cfr II. 55. 2; III. 8. 3; V. 17. 4; III. 32. 2 διὰ τῆς εἰρήνης — τὴν — ἐβεβαίωσε κτῆσιν: IV. 39. 5 διὰ τῆς φιλανθρωπίας εἰς τὸ αὐτομολῆσαι προτρέπων; IV. 3. 2 ἐμποδὼν διὰ τοῦ τοιοῦδε νόμου γενέσθαι βουλόμενος; V.

---

[1]) Cfr hunc usum apud Herodot. (Kühne 8); Xenophont. (Westphal II. 18); Orat. Attic. (Lutz 64, 65); Polyb. (Krebs 67),

41. 6 ἀναπληρῶσαι διὰ τοῦ κόσμου; — IV. 18. 4 μαθεῖν ἔξεστι δι' ὧν ὁ φιλόσοφος Συριανὸς διεξῆλθεν.[1])

Quo modo aliquid factum sit significatur I. 35. 1 διὰ δὲ τιμῆς πάσης καὶ θεραπείας; IV. 45. 3 διὰ πάσης μηχανῆς; III. 33. 3 διὰ πάσης σπουδῆς; III. 15. 4 διὰ πάσης ἀκριβείας; II. 42. 1 διὰ πάσης ὠμότητος; V. 5. 4 δι' ἀπορρήτων; V. 32. 1 δι' ἐπιεικείας; III. 14. 1 ἢ προφανῶς ἢ δι' ἐνέδρας; V. 33. 1 διὰ τούτου. — Huc referimus I. 9. 2 τοῦτον — δι' ὑποψίας εἶχεν (cfr III. 1. 1 ἔχειν ἐν ὑποψίᾳ).

3. Ad causalem sensum referri possunt II. 38. 2 τῶν διὰ πενίας ἔσχατον ζημίαν ὑπενεγκεῖν μὴ δυναμένων; IV. 8. 1 Πέρσαι τῇ διὰ τῶν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ σπονδῶν ἐπαρθέντες πλεονεξίᾳ; — II. 1. 2 τῶν δὲ (μάντεων) διὰ τοῦ τρόπου τῆς τοῦ πυρὸς πτώσεως — τεκμηραμένων.

4. Temporali notione semel reperitur III. 11. 4 τοῦ βασιλέως εἴργοντος θεάτρων ἑαυτόν, σπανίως τε καὶ οὐδὲ διὰ πάσης θεωρουμένου τῆς ἡμέρας „den ganzen Tag".

B. Cum Accusativo (111).

Causalem vim ubique habet, quamquam quædam varietates cerni possunt.

α) De causa interna, qua quis quasi impellitur ad aliquid faciendum, ponitur: IV. 53. 1 διά τε ἀνδρείαν καὶ πολεμικὴν ἐπιστήμην καὶ χρημάτων ὑπεροψίαν ἐπὶ μέγα προῆλθε δυνάμεως, similiter IV. 54. 4; IV. 55. 1; V. 36. 2; — II. 13 τοῦ πλήθους διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐσέβειαν ἐπελθόντος ἀναιρεθείς; IV. 25. 2 δι' ἣν ἐπεδείξατο πίστιν — προβεβλημένος ἀρχῆς; V. 18. 7 τιμῆς διὰ τὴν περὶ τὸν Χριστὸν θρησκείαν ἀξιωθείσης, simil. IV. 2. 2; — V. 23. 6 ἢ διὰ πένθος ἢ διά τινα ἑτέραν περιπέτειαν; V. 29. 9 μὴ παθεῖν τι διὰ τὴν παρρησίαν; IV. 41. 3 διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς ἐπαίνων ἀξιωθείς; IV. 32. 2

[1]) Cfr Krebs 68: In der guten attischen Sprache werden die Verba des Beurteilens in der Regel mit ἐκ verbunden; bei Polybius tritt zu derartigen Ausdrücken häufig διά.

εἴ τι διὰ τὴν τῶν βαρβάρων φιλανθρωπίαν περιλελειμμένον ἦν, simil. V. 39. 4; IV. 51. 2 ἦν ἔγκοτος διὰ φιλοπρωτείας ὑπερβολήν, sim. IV. 54. 2, 4; IV. 43. 1; — III. 5. 3 ἐχόντων εὐμενῶς διά τε τὴν τοῦ βίου λιτότητα καὶ τὸ — ἀνδρεῖον καὶ — ἐγκρατὲς καὶ — ἀρετάς; — IV. 33. 3 διὰ τὴν — ἠλιθιότητα; I. 18. 1 διὰ τὴν εἰς ἀδελφὸν ὕβριν ἀγανακτήσας (cfr p. 4); I. 36. 2 διά τε μαλακίαν καὶ βίου χαυνότητα ἀπογνόντος, similia IV. 44. 1; IV. 20. 2; — IV. 40. 3 διὰ δειλίαν ἑώρα ὀκνοῦντας; V. 38. 5 δι' ἑτέραν ἀσέβειαν — μὴ διαφυγεῖν; V. 18. 3 θάνατόν τε ἐπαγαγοῦσα διὰ τὸ μῖσος; V. 45. 4 ἂν ἐτιμήθη θανάτου διὰ τὴν — ὠμότητα; II. 31. 2 διὰ τὴν περὶ τὸ θεῖον ἐλωβήσατο ῥᾳθυμίαν, sim. I. 12. 1; — III. 1. 1 ἕλεσθαι δὲ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς οὐκ ἐθάρρει διά τε φιλαρχίας ὑπερβολὴν καὶ τὸ πάντας ἔχειν ἐν ὑποψίᾳ; I. 31. 2 διά τε τὴν — φιλίαν καὶ τὸ — εὐσύμβολον καὶ πεμπόμενα δῶρα διετέλουν εἴργοντες.

β) De causa externa, ob vel propter quam quid fiat, ponitur: II. 46. 3 λέγειν — τὴν αἰτίαν, δι' ἣν παραγέγονεν, similiter IV. 4. 2; V. 6. 1; V. 10. 2; VI. 2. 6; — IV. 36. 2 οἷς συναριθμεῖσθαι τοὺς βασιλέας διὰ τὸ τῆς ἀξίας ὑπερέχον; V. 6. 4 τῶν πόλεων διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἣν ὁ Ἰσθμὸς παρεῖχεν αὐταῖς ἀτειχίστων οὐσῶν; V. 35. 4 διὰ τὴν τοῦ τόπου τιμὴν εἴασαν; IV. 12. 2 διά τινα πλημμελήματα τὴν — νῆσον οἰκεῖν κελευσθείς, sim. V. 9. 2; — V. 46. 4 ὅσοι διὰ τὸν νόμον διήμαρτον; II. 37. 2 διὰ τὴν τῶν — φόρων βαρύτητα, simil. IV. 39. 2; — IV. 22. 3 διὰ τὸ τῶν ἵππων ταχὺ καὶ εὐάγωγον, fere similia IV. 6. 1; V. 5. 7; — III. 16. 1 τοῦ πηλοῦ διὰ τὸ δίυγρον ὑπερβῆναι μὴ συγχωροῦντος; II. 23. 3 τοῦ τόπου διὰ τὴν στενότητα — οὐκ ὄντος ἐπιτηδείου; IV. 22. 4 καὶ παραλῦσαι μὲν αὐτοὺς διὰ τὸν — σάλον ὀκνοῦντος; II. 18. 3 διὰ τὴν δυσχωρίαν προϊέναι; I. 41 τῇ διὰ τὴν ἀπόστασιν ἐχομένων ὀργῇ; II. 35. 2 μετὰ κινδύνου βαδίζειν διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ ζῴων πολυπλήθειαν, simil. IV. 25. 1; IV. 28. 1; — I. 35. 1 εὐδαίμονα διά τε πλοῦτον καὶ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν ὀνομαστοτάτην; II. 32. 1 βέβαια διὰ τὴν ἔπειξιν οὐ γενόμενα; V. 5. 8 πόλιν διὰ τὸ μέγεθος — φυλαχθῆναι οὐ δυναμένην;

— I. 15. 1 ὡς ἀρκέσοντα διὰ τὴν ἡλικίαν εἰς οἶκτον — αὐτοὺς μεταστῆσαι, simile IV. 19. 2; — I. 17. 2 διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, simile est IV. 47. 2; — cfr similia IV. 22. 4; IV. 57. 4; — IV. 10. 4 διὰ τὸ γῆρας ἀφείς; — V. 30. 5 μὴ διὰ τὴν οἰκειότητα συγκατενεχθῆναι τῇ — τύχῃ, sim. V. 45. 3; IV. 8. 5; II. 44. 3; — V. 41. 5 εἰς πενίαν τῆς πόλεως ἐλθούσης διὰ τὰς τῶν κρατούντων πλεονεξίας, sim. V. 6. 5; — IV. 40. 7 ἐνίστατο δὲ τῷ μὴ διὰ τὸ κοινῇ λυσιτελὲς ἀλλ' ἐπιθυμίᾳ τῶν — δεδωρημένων — ἐκποδὼν αὐτοὺς ποιῆσαι; V. 29. 7 διὰ γὰρ τὸ τῷ βασιλεῖ συνοῖσον τοσοῦτον — διέτριψε χρόνον; II. 34. 2 τὴν ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπέθηκε λύμην, δι' ἣν ἤδη πλεῖσται (τῶν πόλεων) γεγόνασιν ἔρημοι. — Huius sensus sunt etiam διὰ τό c. Infinitivo[1]) V. 41. 6 διὰ τὸ φυλάξαι τῇ πόλει τὴν εὐδαιμονίαν; V. 27. 1 διὰ τὸ — ὕδασι περιρρεῖσθαι, καὶ οὐχ — διὰ τὸ Ῥῶμον — τῆς πόλεως οἰκιστὴν γεγονέναι; IV. 54. 4 διὰ τὸ χρημάτων ὑπεροράν; similiter IV. 21. 2; III. 23. 1; III. 8. 4; III. 5. 2, 1; II. 44. 1; II. 17. 1; II. 12. 2 (bis); I. 54. 1; I. 21. 2, et locutiones διὰ τοῦτο I. 20. 2; I. 66. 1; III. 15. 6; III. 36. 1; IV. 8. 4; IV. 45. 1; IV. 59. 3; V. 5. 8; V. 32. 1, 7; V. 35. 3; V. 45. 3; — διά τοι τοῦτο I. 43. 1; διὰ ταῦτα IV. 16. 3; V. 27. 3; VI. 3. 3; δι' οὐδὲν ἕτερον ἢ ὅτι I. 9. 2; IV. 52. 1; διά τι δῆθεν II. 42. 3; διότι III. 19. 2; διό II. 35. 2.[2])

γ) Modalis quaedam vis intelligi potest inesse V. 11. 3 τούτῳ (τ. ἀδελφῷ) διὰ βαρβαρικὴν μανίαν ἐπιβουλεύσας.

8. Ὑπέρ.

A. Cum Genitivo (24).

1. Locali sensu semel positum significat locum, supra quem quid est[3]) IV. 39. 3 ὑπὲρ τοῦ ὕδατος αἰωρεῖσθαι.

[1]) διὰ τό c. Inf. wird von sämtlichen Präpositionsadverbien am häufigsten angewendet. Schon bei Thucydides finden sich 65 Fälle und diese Frequenz steigt bis zu Polybius. Diese Verbindung ersetzt durchweg einen Kausalsatz (Krapp 26, 27, Birklein 107).

[2]) Cfr Krebs 69.

[3]) Cfr eundem usum multiplicem apud Pausaniam Perieg. (Reitz 25—41).

2. De hominibus et rebus, pro quibus liberandis, defendendis aut tuendis aliquid factum est aut fit, usurpatur: V. 45. 4 τρισμυρίων ὑπὲρ αὐτοῦ (τ. παιδὸς) δοθέντων χρυσῶν; — I. 62. 3 τῶν ἔργων ἕνεκα καὶ τῶν κινδύνων, οὓς ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀπεδείξατο πραγμάτων; II. 3. 3 θεωρίας ἤγαγον — ὑπὲρ τῆς Ῥωμαίων ἐλευθερίας; IV. 29. 1 ὅσα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς δεδώκασιν; V. 5. 8 ἔμελλε — θείαν πρόνοιαν ὑπὲρ ἑαυτῆς (τ. πόλεως) ἐπισπᾶσθαι; V. 29. 9 χρυσίου τετρακισχιλίας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης Ἀλλαρίχῳ δίδοσθαι λίτρας; — eodem modo cum substantivis coniunctum: IV. 40. 6 λόγον τῆς ὑπὲρ Ῥωμαίων ἀριστείας ἀπῄτει; IV. 26. 7 ὡς ἂν εἰς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ Ῥωμαίων εὔνοιαν ἐπιδοῖεν; IV. 51. 1 μετὰ τοσούτους ὑπὲρ τῆς πολιτείας κινδύνους; V. 24. 8 τῶν θεῶν ἔχεσθαι τῆς ὑπὲρ αὐτῆς (τ. πόλεως) ἀεὶ βουλομένων προνοίας; I. 65. 1 προοίμιον ἐποιήσατο τῶν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ πράξεων; — IV. 48. 5 καὶ τὴν ὑπὲρ τῆς τροφῆς τιμὴν — ἀποδιδούς.

Quod nomine alicuius rei fit, indicatur IV. 32. 3 χρήματα καὶ γυναικεῖος κόσμος καὶ ἐσθὴς — ὑπὲρ τῶν τεταγμένων ἐδίδοτο φόρων.

Huc referre volumus etiam ὑπὲρ τοῦ c. Infinitivo[1]) (aor.), quod usurpatur ad significandum finem, pro quo assequendo aliquid fit aut de quo agitur: V. 1. 2 ἑτέρων δὲ τὰ οἰκεῖα προϊεμένων, ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν ἀρχῆς ἢ ἄλλον τινὰ πρίασθαι — ὄλεθρον; IV. 38. 3 οἱ δὲ ὑπὲρ τοῦ δοθῆναι τὸν Ῥωμαίων στρατηγὸν μετὰ τοῦ στρατεύματος ἀπῄτουν μισθόν; — III. 36. 1 βουλῆς δὲ ὑπὲρ τοῦ τίνα δέοι προστῆναι τοῦ πολιτεύματος προτεθείσης (cfr V. 29. 6 βουλῆς περὶ τοῦ πολεμεῖν προτεθείσης p. 44). — Huius sensus est IV. 41. 2 πρέσβεις ἐκπέμπειν, ὑπὲρ ὧν ὁ δῆμος ἔπραξεν ἀπολογησομένους. — Ad hæc referre placet IV. 55. 2 ἀναρρῖψαι τὸν ὑπὲρ πάντων ὁμοῦ τῶν πραγμάτων κύβον ἐγνώκει, (cfr I. 5. 2

[1]) Cfr Orat. Attic. (die Vertretung eines Final- oder Deklarativsatzes durch ὑπὲρ τοῦ c. Inf., Lutz 92, 93).

κύβον ἀναρρίψαντες ἐπὶ ταῖς πάντων — ἐλπίσιν, p. 2), ubi ὑπέρ (et ἐπί) idem significat atque περί c. Genit.[1])

3. Causali sensu ad significandam causam affectus aut rei cuiusdam usurpatum legitur: II. 10. 2 ὑπὲρ τοῦ παιδὸς εἰκότως ἀγωνιῶν (cfr I. 21. 1 ἔλεγεν αὐτὸν ἐπὶ τούτοις ἀγωνιᾶν, p. 4), „de filio sollicitus"; III. 11. 5 ἀλλ' ἐκείνοις μὲν ὑπὲρ ὧν ἔπταισαν μετεμέλησεν; III. 22. 1 ταύτην αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς ἐκμελείας τὴν ἀτιμίαν ἐπαγαγών; V. 37. 6 ὁ βασιλεὺς εἰ τοὺς εὐνούχους — ὑπὲρ τούτων ἀμείψαιτο τῶν ἀνδραγαθημάτων; V. 29. 5 χρήματα αἰτῶν ὑπέρ τε τῆς ἐν ταῖς Ἠπείροις τριβῆς — καὶ τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰσβολῆς.

B. Cum Accusativo (44).

1. Locali significatione indicat locum, supra l. trans quem quis est, versatur: IV. 38. 1 ἔθνος τι Σκυτικὸν ὑπὲρ τὸν Ἴστρον ἐφάνη, cuius generis est hoc figuratum V. 10. 4 μεθύων τῷ πλούτῳ καὶ ὑπὲρ τὰ νέφη τῇ φαντασίᾳ φέρεσθαι δοκῶν ὁ Εὐτρόπιος „über den Wolken zu schweben". — Omnibus aliis locis ex substantivo pendet et attributi vice fungitur: τὰ ὑπὲρ τὸν Ἴστρον ἔθνη IV. 20. 3; IV. 26. 1; V. 26. 3; — οἱ ὑπὲρ τὸν Ἴστρον Σκύθαι IV. 7. 2; IV. 10. 1; IV. 20. 4; IV. 25. 1; — οἱ ὑπὲρ τὸν Ἴστρον βάρβαροι III. 8. 1; IV. 19. 1; IV. 30. 1; — οἱ ὑπὲρ τὸν Ῥῆνον βάρβαροι III. 7. 2; III. 10. 1; IV. 3. 4; VI. 5. 2; — τὰ ὑπὲρ τὸν Ῥῆνον ἔθνη IV. 12. 1; IV. 24. 4; IV. 34. 2; — τὰ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἔθνη I. 64. 1; II. 8. 2; II. 39. 2; II. 43. 1; II. 45. 2; II. 46. 3; III. 1. 2; III. 2. 1; III. 7. 2; III. 8. 1; IV. 3. 1; IV. 9. 1; V. 2. 1; V. 27. 2; V. 32. 4;

---

[1]) Cfr quæ dicit Krebs 40: Zwei Punkte sind es, welche in der späteren Prosa den Gebrauch der Präposition ὑπέρ kennzeichnen: 1. ὑπέρ mit dem Genitiv wird gleichbedeutend mit περί c. Genit. gebraucht; 2. ὑπέρ mit dem Accusativ wird local gebraucht. Sed inde ab Herodoto atque per Atticos et recentiores scriptores interdum ὑπέρ c. Genitivo coniunctum eodem sensu dicitur quo περί; ὑπέρ c. Accusativo etiam locum indicat; vide: Lundberg 23; Lutz 93—96; Krüger 326; Krapp 17, 18; Zosim.

VI. 3. 1; — οἱ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις Κελτοί II. 33. 2; — αἱ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις δυνάμεις I. 29. 1.

2. Superiorem esse aliquo, de hominibus positum: III. 7. 1 μέγεθος σώματος ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἔχων; IV. 40. 2 οὗτοι καὶ σιτήσεων ὑπὲρ τοὺς στρατιώτας — παρὰ βασιλέως ἠξιωμένοι.

3. Terminum quendam aliquo modo superari indicat: II. 29. 2 ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκπυρωθῆναι, simil. IV. 17. 2; — II. 35. 1 πλῆθος ὑπὲρ τὴν χρείαν συναγαγεῖν; II. 1. 1 νόσου — ἐνσκηψάσης ὑπὲρ τὴν τῶν ἰατρῶν τέχνην; IV. 16. 1 καὶ ὑπὲρ τὸ σύνηθες ταύτας (εἰσφοράς) εἰσπράττων.

9. Μετά.

Ut apud alios prosæ orationis scriptores μετά cum Genitivo et Accusativo coniungitur.

A. Cum Genitivo (122).

1. Cum Genitivo personarum coniunctum significat communitatem agendi, quam homines aut inter alios aut una cum aliis aut aliorum opera habent.

Significatio primaria, latine cum = inter[1]) his locis legitur: V. 11. 5 μετὰ δὲ τῶν ἄλλων εἵπετο; III. 7. 7 ὡς ἀπόλοιτο μετὰ τῶν ἄλλων αὐτῷ καὶ υἱός; IV. 47. 2 ὅσον ἦν ἐπίλεκτον μετὰ τῶν οἰκείων ἀναλαβών; III. 24. 1 καὶ ὅσοι μετὰ τούτων ἦσαν; VI. 13. 2 Σάρου μετὰ βαρβάρων — ἐν τῷ Πικήνῳ διατρίβοντος; III. 23. 3 ὁ βασιλεὺς — μετὰ τῆς πολλῆς στρατίας ηὐλίσθη; IV. 34. 4 ὁ δὲ φιλοφρόνως μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ βαρβάρων ἐδέξατο; IV. 38. 3 οἱ δὲ ὑπὲρ τοῦ δοθῆναι τὸν στρατηγὸν μετὰ τῆς στρατεύματος ἀπῄτουν μισθόν, cfr V. 47. 2; II. 23. 1.

Latine cum, una cum sæpissime reddi potest, cum persona idem agit, quod alia persona; plurime e verbis

[1]) Cfr Mommsen Beiträge I. 43—52.

movendi pendet: I. 36. 2 (Οὐαλεριανὸς) — μετ᾽ ὀλίγων ὁρμήσας ἐπὶ Σαπώρην; I. 29. 1 Βαλεριανοῦ δὲ μετὰ τῶν — δυνάμεων ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἐλαύνοντος; III. 19. 1 μετὰ δυνάμεως — ἐπελθών; III. 3. 3 μετὰ τοῦ στρατοπέδου προῄει; VI. 2. 3 μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ δυνάμεως ἀπαντήσας; VI. 7. 3 ἀναζεύξας δὲ μετὰ τῆς βασιλικῆς δορυφορίας ἐχώρει πρὸς τὰ βασίλεια; V. 21. 6 Γαΐνης — μετὰ τῶν λειπομένων ἐπὶ τὸν Ἴστρον ἀπέτρεχε; V. 16. 1 Τριβιγίλδου μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ βαρβάρων ἐπὶ τὰ κάτω μέρη — ἐλάσαντος; III. 4. 5 ἐπέτρεπε τοῖς πρέσβεσι μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐπανελθεῖν; II. 25. 1 ὁ Λικίννιος ἔγνω — μετὰ τῶν ἐπιτηδείων — δραμεῖν; II. 16. 4 ἐφέρετο μετὰ πλήθους ἄλλου κατὰ τοῦ ποταμοῦ; II. 42. 5 Γαΐσωνος — μετά τινων ἐπιλέκτων σταλέντος; quibus similia sunt I. 4. 1, 3; I. 13. 2; II. 21. 3; II. 49. 4; III. 15. 5; III. 26. 1; IV. 31. 3; V. 5. 6; V. 14. 3; V. 26. 5; VI. 2. 5; — I. 23. 3 Δέκιος — μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ διεφθάρη, simile I. 24. 1. — Quinque solum locis cum Genitivo nominis singularis significationis coniungitur II. 1. 2 ὧν τε μετὰ τῆς γυναικὸς ἐν φόβῳ; II. 21. 1 συναντησάντων δὲ καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῷ μετὰ Ῥαυσιμόδου; II. 24. 2 στενοχωρουμένων — τῶν μετὰ Λικιννίου πολιορκουμένων; III. 17. 1 τῇ μετὰ Βίκτορος οὔσῃ δυνάμει συμμίξας; IV. 19. 1 παῖδα μετὰ τῆς μητρὸς ὄντα (= παρά c. Dat.). Semel μετά c. Genit. substantivo adiungitur V. 31. 5 τὴν Ἀλλαρίχου μετὰ τοσούτου στρατοπέδου βαρβάρων ἐπιδημίαν.

Cum verbo ἐκπέμπειν, πέμπειν coniunctum ad obiectum sententiæ μετά c. Genit. referendum est atque significat homines, quos quis cum exercitu mittit:[1]) II. 25. 2 Μαρτινιανὸν — Καίσαρα καθίστησι καὶ μετὰ στρατιᾶς εἰς Λάμψακον ἐκπέμπει; III. 15. 4 Ὁρμίσδην εἰς κατασκοπὴν ἐκπέμπει μετὰ δυνάμεως; III. 16. 3 Βίκτορα — μετὰ δυνάμεως; VI. 2. 3 Σάρον — μετὰ στρατεύματος; VI. 12. 1 βαρβάρους χρῆναι μετὰ

---

[1]) Cfr eundem usum Aristotelis, ubi non de hominibus, qui communiter aliquid agunt, sed qui communiter actioni alicui obiecti sunt (Hagfors 68).

τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν Λιβύην ἐκπέμψαι; IV. 6. 4 πέμπει — μετὰ δυνάμεως Μάρκελλον; his simile est I. 23. 2 Γάλλον μετὰ δυνάμεως ἐπιστήσας.

Communitate etiam auxilium significatur vel opera, qua aliquis aliquem adiuvat: V. 34. 1 μετὰ τῶν ὑπ' αὐτὸν τεταγμένων βαρβάρων ἀνελὼν καθεύδοντας; VI. 7. 6 μεθ' ἧς εἶχε βαρβάρων δυνάμεως — δυνησόμενον ἐκβαλεῖν; I. 32. 1 Σουκεσσιανοῦ — μετὰ τῆς οὔσης αὐτόθι δυνάμεως ἀντιστάντος, simil. I. 30. 1, 3; V. 27. 2; V. 11. 4 ἀπαρασκεύῳ μετὰ τῆς στρατιᾶς ἐπιπεσών; IV. 15. 2 τὰς οἰκίας ἐπεισιέναι μετὰ πλήθους; — V. 34. 3 οἱ βάρβαροι καὶ οἰκεῖοι τεθεαμένοι, μετὰ οἰκετῶν ὡπλισμένοι τὸ ἐσόμενον ἀπεσκόπουν. Huius sensus sunt etiam II. 5. 3 ἄρνας θύει μετὰ τῶν δεκαπέντε ἀνδρῶν; — III. 11. 1 μετὰ τῶν μάντεων τὸ πρακτέον ἐσκόπει; — duobus tantum locis Genitivo singularis præpositum est II. 44. 3 μεθ' οὗ (παιδὸς) πολλοὺς πολέμους διεπόνησαν καὶ μεγίσταις ἐτιμήθησαν δωρεαῖς, simil. II. 46. 3.

2. Eadem fere vi atque καί de hominibus et rebus positum usurpatur[1]): I. 28. 3 ἀναιροῦσιν αὐτὸν μετὰ τοῦ παιδός, simil. I. 67. 3; IV. 24. 2; VI. 12. 3; — II. 5. 5 τρὶς ἐννέα παῖδες ἐπιφανεῖς μετὰ παρθένων τοσούτων — ὕμνους ᾄδουσι; — IV. 3. 1 ἐδόκει τῷ Οὐαλεντινιανῷ, διελομένῳ πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀρχὴν ἐπιτρέψαι μὲν — τὴν ἑῴαν —, λαβόντα[2]) δὲ τὰς πόλεις — καὶ ἔχειν ὑφ' ἑαυτῷ μετὰ τῶν ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις ἐθνῶν Ἰβηρίας τε καὶ τῆς Βρεττανικῆς νήσου καὶ Λιβύης; III. 31. 1 συνεδόκει δὲ Ῥωμαίους — ἐκστῆναι τοῖς Πέρσαις — ἔτι δὲ — καὶ περὶ αὐτὰ φρουρίων, — μετὰ τῶν οἰκητόρων καὶ κτημάτων καὶ ζῴων καὶ πάσης ἀποσκευῆς; cfr e contrario I. 8. 1 Ἀλβίνου μετὰ τῆς ἀρχῆς καὶ τὸν βίον ἀπολιπόντος[3]); —

---

[1]) Cfr Polybium; es ist jedoch die durch μετά ausgedrückte Verbindung enger und intensiver als die durch Coordination von καί bewirkte (Krebs 59).

[2]) Etiam apud Zosimum ut apud Polybium μετά c. Genit. participio, λαβών etc., circumscribitur (cfr Krebs 60).

[3]) Cfr Ioh. Ant.: μετὰ τῆς πατρίδος ἀπώλετο, „temporal" (Rueger 12).

de animali positum V. 21. 2 ἐνεβίβασε τούτοις (τ. ξύλοις) μετὰ τῶν ἵππων τοὺς ἄνδρας; — de terra IV. 18. 2 ἐσείσθη — ἡ Πελοπόννησος μετὰ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος; — III. 11. 5 μετ' εἰρωνείας ἔχει πικρίαν; IV. 55. 1 τὰς Εὐγενίῳ προσούσας μετὰ παιδεύσεως ἀρετάς.

Hic mentio fiat de III. 10. 3 ἐπεὶ δὲ ἦν συνεχὴς εἰρεσία μετὰ τῆς τοῦ ῥοῦ φορᾶς καὶ τῶν ἐτησίων ἀνέμων αὐτῷ συντελεσάντων, ubi μετά c. Genit. idem valere potest ac καί, reddi autem potest latine etiam „secundum"[1]).

Huius sensus sunt etiam duo μετὰ τοῦ καί c. Inf.,[2]) quae usurpantur, cum per μετά c. Inf. significatur aliquid praeter ea, quae iam nuncupata sunt, ad aliquid accedere, cum aliqua re cohaerere: I. 13. 3 ἤδη δὲ καὶ εἰς φόνους ἐχώρει, καὶ — ἐποίει, μετὰ τοῦ καὶ τοὺς οἰκήτορας τῶν οὐσιῶν ἀφαιρεῖσθαι; IV. 57. 3 ἐκοινώνει δὲ — Βακούριος, ἕλκων μὲν — τὸ γένος, ἔξω δὲ πάσης κακοηθείας ἀνὴρ μετὰ τοῦ καὶ τὰ πολεμικὰ πεπαιδεῦσθαι.

3. Cum rebus coniunctum significantur:

α) res quaedam comitantes, quibus quis instructus aut ornatus est; verbis movendi adiungitur I. 40. 3 μετὰ τῶν ὅπλων ἀκολουθεῖν, simil. IV. 20. 6; — V. 3. 5 εἰσῄεσάν τε μετὰ τῶν ἕδνων; VI. 9. 2 πέμπονται κατὰ τὴν Λιβύην ἕτεροι μετὰ χρημάτων, (cfr p. 69); I. 24. 2 ἐπανελθεῖν — ξυνεχώρει μετὰ τῆς λείας ὁ Γάλλος, similia IV. 20. 2; V. 7. 2; — III. 33. 1 ἀπαντῆσαι μετὰ ταύτης (τ. τροφῆς); III. 1. 1 καὶ Σάξονας — τοὺς οἰκήτορας λῃσαμένους μετὰ πλούτου λαφύρων ἀναριθμήτου; — I. 12. 2 Οὐράνιος — μετὰ τῆς ἁλουργίδος — προσήχθη, similiter IV. 19. 1.

β) instrumentalis[3]) quaedam vis IV. 35. 6 μετὰ καρτεροτάτων ἵππων ἐκπέμπει διώξοντα; similiter explicari possunt V. 16. 3; IV. 22. 1 καὶ μάχεσθαι μεθ'

---

[1]) Qui usus nonnullis scriptorum locis invenitur (Schumacher 63).

[2]) Μετά τοῦ c. Inf. sexies apud Orat. Attic. (Demosth.) invenitur (Lutz 85).

[3]) Cfr Polyb. (Krebs 59); N. T. (Winer 451).

ἵππων ἐμπειροτάτους „ex equis pugnandi peritissimos“; — II. 24. 3 φυγόντος δὲ Ἀβάντου μετὰ τεσσάρων νεῶν εἰς τὴν Ἀσίαν, simil. I. 32. 3; I. 34. 2; — II. 24. 3 ἀνήγοντο μὲν οὗτοι μετὰ τοῦ στόλου παντός; — V. 35. 3 πολλῶν δὲ — εἰπεῖν μετά βασάνων ἀναγκασθέντων.

γ) modali sensu, quo modo quid fiat[1]) V. 9. 3 τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐκφαίνειν, sim. V. 21. 5; — II. 27. 4 μετ' ἀσφαλείας διασωθείς, similia sunt II. 49. 1; IV. 11. 4; IV. 13. 2; — III. 33. 1 μετὰ ἀδείας ἐπανιὼν ἅμα τῷ στρατοπέδῳ, simil. III. 2. 3; — IV. 42. 6 μεθ' ἡσυχίας προπέμψας; III. 11. 4 μεθ' ὅσης μὲν οὖν ἡσυχίας καὶ εὐλαβείας τὴν ὁδὸν διήνυσαν (cfr V. 14. 3 καὶ ἡσυχῇ — ἐξορμήσας); II. 5. 2 μετὰ σεμνότητος; III. 12. 2 μετ' εὐφημίας; III. 19. 4 μετὰ ῥαστώνης; I. 28. 3 μετὰ πολλοῦ δὲ τάχους, fere simile IV. 32. 1; — III. 19. 2 μετὰ θυμοῦ — ἐπιπεσών; I. 6. 3 μετ' αἰσχύνης; I. 13. 3 μετὰ πάσης ὠμότητος προσιών, simil. II. 14. 4; — IV. 49. 3 ἐπῆλθε μετὰ πάσης ὀξύτητος; III. 30. 3 ἔφυγον — μετὰ βρυχηθμοῦ; V. 24. 1 παίδων — μετὰ οἰμωγῆς ἀνακαλουμένων; II. 35. 2 μετὰ κινδύνου βαδίζειν.

Adverbium μεταξύ pro præpositione habetur II. 26. 3 ἐν τοῖς μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Ἱεροῦ τόποις; III. 27. 4 μεταξὺ Δανάβης πόλεως καὶ Σύγκης ἐγένοντο, similia sunt I. 34. 2; II. 30. 1; II. 48. 3, 4.

B. Cum Accusativo[2]) (105).

1. Sensu vere locali significat locum, ultra quem quid situm est: IV. 42. 7 ἔγνω τοὺς — τὰ τῶν ὀρῶν ἄβατα διελθόντας, ἤδη δὲ καὶ τὰ μετὰ τὰς Ἄλπεις, ὅσα ἦν ἑλώδη; — IV. 35. 4 τῶν δὲ ἐν Γερμανίᾳ καὶ τοῖς μετὰ ταύτην στρατοπέδων ἀσμενέστατα τῇ ἀναρρήσει θεμένων; quibus annumerandum est III. 17. 5 πύργοι δὲ εἱστήκεσαν — τὰ μὲν ἀπὸ γῆς μέχρι μέσου — τὰ δὲ μετὰ τὸ μέσον — γύψῳ δεδομημένα.

[1]) Cfr eundem usum apud Orat. Attic., Aristot., Polyb. (Lutz 85, 86; Hagfors 66—68, Krebs 59, 60), Xenoph. Anab. II. 6. 18.

[2]) Cfr Mommsen Beiträge I. 42.

2. Translato sensu usurpatur in significando ordine rerum aut personarum, cum notatur res aut persona, cui quid (dignitate vel alioquin) proximum esse indicatur: III. 15. 3 μεθ' ἣν (πόλιν l. πηγήν) εἰς Σίθα, εἶτα εἰς Μηγίαν ἀφικόμενος, μετ' ἐκείνην εἰς Ζαραγαρδίαν πόλιν ἦλθεν[1]); I. 50. 2 Ἀγκύρα τε προσετίθετο — καὶ Τύανα μετὰ ταύτην; — III. 18. 6 πόλεως μεγάλης καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης; II. 32. 2 ἡ γὰρ τῶν ὑπάρχων ἀρχὴ δευτέρα μετὰ τὰ σκῆπτρα νομιζομένη; — huc referre volumus locum quendam corruptum I. 1. 2 θεοῦ βούλησιν τοῖς ἐφ' ἡμῖν μετὰ τὸ δίκαιον ἀκόλουθον οὖσαν „dei voluntatem faventem iis, quæ a nostro arbitrio dependentia secundum ius et aequum suscipiuntur, i. e. μετὰ τοῦ δικαίου (πραττομένοις)", Reitem.

Ad ordinem vel seriem personarum referuntur III. 25. 5 προέχων ἁπάντων μετὰ τὸν σφῶν βασιλέα, fere simile I. 40. 2; V. 37. 6 Ἀρσακίῳ δὲ τὴν μετὰ τοῦτον ἔδωκε τάξιν, simil. V. 47. 2; — V. 24. 3 μηδένα μετὰ τοῦτον ἐπίσκοπον γενέσθαι τῇ πόλει πραγματευόμενοι, quod iam ad temporalem vim accedit.

3. Temporali sensu μετά c. Accusativis personarum et rerum plurimis locis adhibetur ad significandum aliquid post aliquid accidisse: I. 9. 1 τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν Ῥωμαίους; I. 6. 3 Νέρων τε καὶ οἱ μετ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν παρῄεσαν, similia II. 35. 1; III. 35. 1; — I. 7. 1 Τραϊανὸς καὶ μετὰ τοῦτον Ἀδριανός; similia sunt I. 8. 1; IV. 15. 1; — IV. 36. 3,4 οἵ τε λεγόμενοι ῥῆγες καὶ μετ' ἐκείνους Ὀκταβιανός τε αὐτὸς καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον τὴν διαδεξάμενοι μοναρχίαν — εἰς Κωνσταντῖνον ἦλθεν ἡ βασιλεία — καὶ μετ' ἐκεῖνον ἑξῆς οἱ ἄλλοι; I. 18. 1 τὴν ἀρχὴν Σαπώρου παραλαβόντος μετὰ Ἀρταξέρξην τὸν — μεταστήσαντα· μετὰ γὰρ Ἀλέξανδρον — καὶ τοὺς διαδεξαμένους τὴν — ἀρχήν; II. 3. 3 λοιμοῦ συμβάντος τῷ πρώτῳ μετὰ τοὺς βασιλέας ἔτει; II. 4. 3 μετὰ δὲ τὸν Σεβαστὸν Κλαύδιος ἤγαγεν τὴν ἑορτήν — μεθ' ὃν Δομετιανός; IV. 13. 3 πυνθανόμενοι δὲ τίς μετὰ Οὐάλεντα βασιλεύ-

[1]) Huc referendum est epigramma ad tumulum Iuliani adscriptum (Tarsi) III. 34. 4 Ἰουλιανὸς μετὰ Τίγριν ἀγάρροον ἐνθάδε κεῖται.

σειεν; V. 48. 1 καὶ μετὰ Βιγελάντιον Ἀλλόβιχον ἵππαρχον καταστήσας, similia II. 38. 4; IV. 1. 1; IV. 6. 2; IV. 13. 4.

Accusativis rerum adiungitur V. 20. 3 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν[1]) τὸ στρατόπεδον ἐπισκοπῶν post lucem, interdiu, eadem locutio V. 21. 2; — II. 37. 2 τὸ δὲ μετὰ χρόνον οὐκ ὀλίγον τὰ προρρηθέντα ἐκβῆναι; II. 5. 4 (bis) τῇ μετὰ ταύτην ἡμέρᾳ, simil. III. 26. 1; — I. 2. 2 μετὰ τὴν Δαρείου τελευτήν, similiter IV. 4. 3; IV. 10. 1; — IV. 5. 3 ὅπως ἔχει τὰ τῆς πόλεως μετὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν, similia IV. 16. 4; IV. 44. 4; IV. 57. 1; — I. 1. 1 μετὰ τὴν Ἀννίβα διάβασιν καὶ τὴν ἐν Κάνναις ἧτταν ἐκπεπτωκότες, sim. II. 26. 3; — IV. 58. 4; — I. 3. 2 μετὰ τὴν νίκην ἠπίως προσενεχθείς, cui similia sunt I. 52. 2; III. 3. 4; III. 32. 4; IV. 8. 3; IV. 58. 6; — V. 24. 3 μετὰ τὴν φυγὴν ἐπανελθών, sim. II. 19. 2; V. 32. 6; — V. 31. 1 μετὰ τὴν — εἰς τὴν Ῥάβενναν ἄφιξιν, simil. V. 5. 7; V. 23. 2; I. 2. 1; — II. 52. 2 οὐδὲ μετὰ τὴν πληγὴν — ἀποστάς. simil. I. 70. 5; — IV. 51. 1; — V. 4. 2 τελευτήσαντος γὰρ μετὰ τὴν Εὐγενίου καθαίρεσιν Θεοδοσίου, similia IV. 50. 1; IV. 43. 1; IV. 40. 8; II. 51. 1; V. 10. 3; — I. 5. 1 μετὰ τὰς ἐν Ἰνδοῖς πράξεις ἐπανελθών; I. 1. 1 μετὰ τὸν τῆς πόλεως οἰκισμὸν ἑξακοσίοις ἔτεσι προσπολημήσαντες, idem II. 4. 1. — Locutiones μετὰ (δὲ l. πάντα) ταῦτα[2]) et μετ' οὐ πολύ utraque terdecies inveniuntur.

CAP. III. MONOPTOTA.

A. Cum Dativo.

10. Σύν (138).

Hac „poëtarum et Xenophontis“ præpositione fere æque sæpe ac μετά c. Genitivo utitur Zozimus; σύν[3]) c.

[1]) Cfr hanc locutionem etiam apud Orat. Attic (Lutz 86). Polyb. (ordine inverso) (Krebs 61).

[2]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 86, 87); Aristot. (Hagfors 69); Polyb. (Krebs 60).

[3]) Solum in compositis rarissime ξυν reperitur; in libro I. 111 σύν- composita exstant, semel ξύν- I. 24. 2. Forma ξύν in κοινῇ unice Arrianus utitur (Krebs Präp. 10).

Dativo, plurime personarum, communitatem societatemque indicat[1]) atque sæpe idem valet quod μετά c. Genitivo.

Usus præpositionis σύν hic est:

1. Significatio propria, latine cum, germanice „in Gemeinschaft mit", „mitsamt": II. 26. 3 Λικίννιος δὲ μετὰ τὴν ἧτταν ἐς Νικομήδειαν ἐχώρει σὺν τοῖς περιλειφθεῖσιν ἱππεῦσιν; III. 30. 5 καὶ οἱ στρατηγοὶ σὺν τοῖς λειπομένοις — ἐπεραιώθησαν; IV. 48. 7 σὺν αὐτοῖς ἐπιπεσών, cfr similia IV. 58. 4; V. 45. 2; — IV. 35. 5 σὺν αὐνοῖς (τ. ἱππεῦσι) ἔφυγε; V. 6. 2 εἰσῄει σὺν ὀλίγοις Ἀλλάριχος εἰς Ἀθήνας; IV. 57. 4 ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ, cfr simil. I. 54. 2; III. 11. 1 σὺν τῷ — στρατοπέδῳ — — ἐπὶ τὰ πρόσω παρῄει; III. 25. 6 φεύγουσι δὲ ἐπεκδραμόντες Ῥωμαῖοί τε καὶ σὺν τούτοις οἱ Γότθοι; I. 4. 3 Δαρείου δὲ σὺν ὀλίγοις φυγόντος[2]), simil. IV. 24. 2; — III. 7. 1 λῃστεύειν σὺν αὐτοῖς εἰωθότι[2]); — III. 3. 4 ὥστε Καίσαρα[2]) σὺν ὀλίγοις ἐπελάσαντα καλεῖν αὐτούς; III. 14. 4 ἄνδρας μὲν σὺν παισὶ καὶ γυναιξὶν εἰς τὴν — γῆν ἅμα φυλακῇ παρέπεμψε; IV. 58. 2 Γαΐνην ἔταξε σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἔθνεσιν ἐπελθεῖν; II. 19. 2 θεασάμενος ὁ Λικίννιος τὸν Κωνσταντῖνον σὺν τῷ στρατεύματι; II. 51. 3 τὸ σὺν ἀλλήλοις ἅπαντας ἄρδην ἀποθανεῖν; II. 42. 3 ἐκάλει πρὸς ἑστίασιν ἄλλους — — καὶ Μαγνέντιον σὺν αὐτοῖς. — Cum verbis, quæ, ut in exemplis supra enumeratis, movendi significationem non habent, apparet IV. 39. 3 βαλλόμενα (μονόξυλα) σὺν αὐτοῖς ἀπώλετο τοῖς ἀνδράσιν;

---

[1]) Cfr Mommsen Beiträge §§ 1, 7, 9. — Eodem modo apud Thucydidem (Golisch V. 10). — Apud Orat. Att. σύν c. Dat. societatem coactam vel ab ipso non factam, μετά c. Gen. societatem voluntariam significat (Lutz 39). — Apud Appianum σύν (398) et μετά c Gen. (479) sine ullo sensus discrimine adhibentur (Krumbholz 5, 14) Plotini senis μετά c. Gen. singula σύν respondent (Seidel 12). Apud Polybium σύν partes inferiores habet et solum in variis locutionibus usurpatur (Krebs 35).

[2]) Die Anlehnung an ein nicht im Nominativ stehendes Subject ist in der Dichtersprache häufig: an obj. Genitiv, an einen Dativ, an das Object (Mommsen 58). Apud Zosimum etiam Genit. absoluto innititur.

I. 22. 2 καὶ αὐτὸς δὲ σὺν αὐτοῖς ἀναιρεῖται, cfr simil. I. 13. 2; I. 18. 3 τοῦ βασιλέως περὶ Κάρρας καὶ Νέσσεβιν σὺν τῷ στρατῷ διατρίβοντος; V. 45. 5 ἦσαν δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ βαρβάρων τινες; VI. 4. 4 σὺν ταῖς σφῶν γυναιξὶν ἦσαν ἐν τῇ φυλακῇ. — Semel de rebus positum invenitur III. 16. 1 καὶ οὐδὲ σὺν τοῖς ὅπλοις οἷοί τε ὄντες διανήξασθαι τὴν διώρυχα.

Cum Dativo singularis numeri[1]) coniunctum reperitur II. 46. 3 συνήντησε Μαρκελλίνῳ — καὶ σὺν αὐτῷ πρὸς Μαγνέντιον ᾔει; III. 12. 4 ὡς μὴ τῆς δυνάμεως σὺν αὐτῷ διὰ τῆς ἑτέρας ὁδοῦ — ἐπιούσης; IV. 22. 1 ἔγνω τοὺς ἐκ τῆς ἑῴας σὺν αὐτῷ παραγενομένους, cfr simil. V. 48. 1; — V. 8. 2 τῆς δὲ Ῥουφίνου γαμετῆς σὺν τῇ θυγατρὶ τῇ τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίᾳ προσδραμούσης; V. 18. 5 ἀναστρέφειν οὖν ἔγνω σὺν τῷ Γαΐνῃ; II. 31. 2 ὅπερ ἔτυχον οἱ σὺν Ἰάσονι πλεύσαντες.

Ab hoc usu repetenda est significatio quædam possessiva, quæ in his locutionibus cerni potest: οἱ σὺν αὐτῷ βάρβαροι (duodecies, e. g. IV. 34. 4, V. 5. 4, V. 14. 3); στρατιῶται (quinquies e. g. II. 10. 1; II. 11); φάλαγγες II. 18. 4; φύλακες V. 16. 3; πάντες III. 20. 3; V. 48. 3; τινες I. 73. 3; — ἡ σὺν αὐτῷ δύναμις I. 23. 3; V. 17. 2; VI. 2. 3; στρατιά III. 12. 5; — οἱ σύν τινι (duodecies e. g. I. 22. 1; I. 28. 3; II. 19. 3; III. 15. 5).

Additiva notione σύν fere idem valet quod et, „inclusive" V. 29. 6 μόνος δὲ Στελίχων σὺν ὀλίγοις — — τὴν ἀντίαν ἐχώρουν, simile est VI. 12. 1; V. 5. 4 ὅτε σὺν αὐτῷ τὴν Εὐγενίου τυραννίδα καθεῖλε; — IV. 57. 3 σὺν τῷ βρέφει καὶ τὸν βίον ἀποθεμένην. — Semel cum abstracto coniungitur II. 38. 4 δέει τοῦ μὴ σὺν ἀπωλείᾳ τῆς οὐσίας ταύτης τυχεῖν τῆς ἀξίας.

Cum hoc usu cohæret notio, quæ latine voce praeter[2]) exprimi potest II. 20. 2 ἀναδείκνυται δὲ σὺν αὐτοῖς Καῖσαρ καὶ ὁ Λικιννιανός, cfr simil. II. 35. 1; III. 13. 3 στρατηγὸν καταστησάμενος Ὁρμίσδην — καὶ Ἀρινθαῖον σὺν τούτῳ,

---

[1]) Cfr Mommsen p. 55.

[2]) Cfr eodem modo Orat. Attic. (Lutz 40).

simil. III. 31. 1; III. 7. 7 καὶ σὺν αὐτῷ (τ. υἱῷ) τῶν εὖ γεγονότων ἄλλους ὁμήρους λαβών.[1])

2. A significatione propria proxime abest notio auxiliandi[2]), qua indicatur cuius auxilio aliquid fiat: I. 32. 2 Οὐαλεριανοῦ δὲ Σουκεσσιανὸν — — ἀναδείξαντος καὶ σὺν αὐτῷ τὰ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν οἰκονομοῦντος; II. 44. 1 Μαγνεντίῳ σπουδὴ τὴν φιλίαν ἐπισπάσασθαι Βετρανίωνος καὶ σὺν αὐτῷ τὸν — διαγωνίσασθαι πόλεμον; II. 49. 2 τοῦ δὲ θεόν τε καὶ Δίκην αἰτήσαντος γενέσθαι τιμωροὺς τοῦ — φόνου, σὺν αὐτοῖς τε πολεμήσειν εἰπόντος; V. 27. 2 καὶ σὺν Ἀλλαρίχῳ παρασπάσασθαι μὲν αὐτὰς (τ. πόλεις) Ἀρκαδίου; I. 73. 1 οἱ ἡγούμενοι μάχεσθαι σὺν αὐτῷ (Σαβίνῳ) διενοοῦντο Καρίνῳ, cum Sabino adversus Carinum bellare; I. 29. 1 Βαλεριανοῦ — σὺν πολλῷ πλήθει τὸν Αἰμιλιανὸν καταπολεμῆσαι προθυμουμένου, simil. III. 30. 5.

3. In quibusdam locutionibus qua ratione, quo modo actio vel affectus animi cum altera actione vel affectu coniungatur, describitur: σὺν πόνῳ πολλῷ l. σὺν πολλῷ πόνῳ[3]) I. 29. 2; II. 47. 1; V. 32. 5; VI. 2. 5; σὺν τόνῳ πολλῷ II. 48. 2; II. 26. 3; σὺν θορύβῳ πολλῷ III. 9. 2; σὺν ὀξυτάτῃ ῥύμῃ IV. 46. 2; σὺν ὀξύτητι πάσῃ IV. 10. 3; σὺν παντὶ τάχει II. 22. 2; IV. 42. 7; σὺν κινδύνῳ μεγίστῳ I. 32. 1; σὺν πολλῇ κακοπαθείᾳ III. 33. 2; σὺν ἀπειλῇ πάσῃ καὶ φόβῳ V. 34. 5; σὺν προθυμίᾳ πάσῃ III. 18. 1; σὺν οὐ πολλῷ πόνῳ I. 21. 2; I. 67. 3; — II. 43. 3; — IV. 5. 5; σὺν οὐδενὶ πόνῳ IV. 31. 3; IV. 34. 4; VI. 10. 2; σὺν οὐδενὶ κόσμῳ I. 19. 1; I. 42. 2; III. 9. 2; IV. 24. 1; IV. 30. 3; V. 47. 1; VI. 9. 2; σὺν οὐδενὶ λόγῳ V. 22. 3; σὺν οὐδεμιᾷ κρίσει IV. 8. 5: V. 23. 5; σὺν οὐδεμιᾷ φρονήσει I. 36. 2; σὺν οὐδεμιᾷ τέχνῃ βαρβαρικῇ δὲ ἐπινοίᾳ V. 21. 2; σὺν οὐδεμιᾷ τάξει II. 23. 4; — σὺν εὐφημίαις III.

---

[1]) Cfr Rueger 11.

[2]) Ea notio apud Thucydidem semel invenitur (Golisch V. 10); raro apud Platonem (Lina 32, 33).

[3]) Cfr eundem usum apud Xenophont. (Simon 18, 19).

11. 2; οὐ σὺν πόνῳ I. 21. 3; I. 61. 2. — Hoc sensu σύν c. Dat. plane adverbialiter[1]) usurpatur σὺν κόσμῳ II. 16. 3; II. 23. 4; σὺν ἀληθείᾳ I. 64. 4; IV. 21. 3; σὺν ἀσφαλείᾳ II. 28. 2; σὺν τάχει I. 61. 1; σὺν ἀκριβείᾳ IV. 9. 3; σὺν ὀργῇ III. 34. 1; III. 25. 1; σὺν βίᾳ I. 7. 3; III. 9. 2.

11. Ἅμα[2]) (96).

Accentu anastrophico ἅμα naturam suam aliam et liberiorem esse quam aliarum præpositionum ostentat. Hæc vis est adverbialis. E significatione nativa ἅμα, simul, germanice „samt", sæpissime coniungitur verbis, quae comitandi[3]) aut eundi notionem habent. Qui vero comitans cum aliquo it, vivus esse debet, qui aut ipse eat aut faciat, ut alii eant. Nonnumquam etiam translato sensu usurpatur.

Apud Zosimum usus voculi ἅμα hoc modo se habere videtur:

1. Cum verbis maxime movendi coniunctum = cum III. 10. 1 ἅμα τῇ δυνάμει ᾔει; III. 33. 1 μετὰ ἀδείας ἐπανιὼν ἅμα τῷ στρατοπέδῳ; V. 2. 3 ἅμα σφόδρα ὀλίγοις — ἴεται; I. 50. 2 ἐλάσαντος ἅμα στρατῷ τοῦ βασιλέως, simil. IV. 45. 4; II. 16. 1 ἅμα τῷ στρατῷ προελθών, simil. II. 22. 3; I. 15. 1; M. — ὁρμήσαντος ἅμα τοῖς Μαυρουσίοις — τέλεσιν; V, 16. 3 ἅμα τριακοσίοις ἀναβάς, similia IV. 46. 1; II. 22. 6; II. 19. 1 ἅμα τῷ στρατῷ κατόπιν ἐχώρει; II. 49. 3 ἐχώρει ἅμα τῇ δυνάμει πάσῃ, similia III. 12. 5; IV. 4. 2, 3; III. 7. 6; — IV. 5. 2 ἅμα τοῖς οἰκείοις ἅπασιν ἐπὶ τὸν Εὔξεινον ἔδραμε πόντον; IV. 31. 5 τοὺς ἅμα τῷ βασιλεῖ φεύγοντας ἐδίωξαν, similia II. 16. 4; IV. 24. 3; IV. 58. 3; V.

---

[1]) Cfr hunc usum apud Xenophont., Polyb., Aeschyl., Sophocl. (Simon 19; Krebs 37; Lalin 15; Männs I. 16).

[2]) Cfr Mommsen Beiträge § 10.

[3]) Nihil mirum igitur est ἅμα τινί cum ἕπεσθαι in sermone antiquissimo græco sæpius quam cum ullo alio verbo coniunctum esse, qui usus (Mommsenii „classis" prima) apud Zosimum non invenitur, qui μετά τινί ἕπεσθαι habet (V. 11. 5).

21. 5; — I. 51. 2 ὑπεξέδυ — ἅμα τῷ λελειμμένῳ στρατεύματι; — III. 34. 3 παρεγένοντο εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἅμα τῷ βασιλεῖ, simil. IV. 34. 5; — V. 45. 6 ἀπαντῆσαι τούτῳ διέταξεν ἅμα τοῖς σφῶν ἡγεμόσιν; — III. 10. 2 ἅμα τοῖς τρισχιλίοις — διὰ τοῦ Ἴστρου παρῆγε; I. 40. 3 ὡς Αὐρίολος ἅμα τῇ σὺν αὐτῷ δυνάμει προσάγει; — IV. 11. 1 ἅμα τοῖς — στρατιώταις περαιωθείς, similia sunt V. 21. 6; V. 26. 4; — III. 27. 1 μοίρας δέ τινος Περσῶν ἅμα Σαρακηνοῖς ἐπιφανείσης; IV. 33. 2 τούτων ἅμα τῇ στρατιᾷ — ἐπιστάντων; II. 18. 4 καταλαμβάνουσιν ἅμα Λικιννίῳ τὸ Σίρμιον, simil. IV. 43. 2; — Duobus locis non præponitur Dativis personarum I. 27. 2 ἀπαγαγόντες ἅμα λείας ἀναριθμήτῳ πλήθει ἀπῄεσαν; I. 33. 3 ἅμα πλήθει παμπόλλῳ νεῶν ἀνεχώρησαν.

Addenda sunt quædam exempla vocis ἅμα cum verbis coniunctæ, in quibus motus comprehenditur aut metaphorice cogitandus est, ἅμα plurime idem valet quod una cum: IV. 54. 3 ἅμα τισὶ τῶν στρατιωτῶν παιδιαῖς ἐνασχολουμένῳ; III. 30. 1 τῶν ἐν τέλει πάντων ἅμα τῷ στρατοπέδῳ συνειλεγμένων; I. 30. 2 τοὺς στρατηγοὺς ἅμα τοῖς ἐκεῖσε στρατεύμασιν ἔταξε διαπολεμεῖν, similia sunt V. 29. 7; I. 64. 3; V. 19. 3 ἅμα δὲ τοῖς φύλαξι ἀκοντίζοντες; II. 2. 1 καλύβῃ δὲ ποιμένος ἐναυλισθεὶς ἅμα τοῖς παισίν; I. 23. 3 ἐμπαγείς τε ἅμα τῇ σὺν αὐτῷ δυνάμει τῷ πήλῳ; II. 52. 2 ἔπεσε δὲ ἅμα τούτῳ καὶ Ῥωμύλος; V. 45. 2 οὗτος γὰρ ἅμα Ἀττάλῳ — γέγονεν — διασωθῆναι. His annumeranda sunt V. 15. 2 ἀναιρεῖσθαί τε πάντας τοὺς οἰκήτορας ἅμα τοῖς στρατιώταις, cui similia sunt III. 19. 1; V. 32. 4.[1])

Horum in numero ponendum est possessiva notione semel usurpatum V. 14. 2 κωλύσων τὴν δι' Ἑλλησπόντου τῶν ἅμα Τριβιγίλδῳ διάβασιν.

Ex eiusdemmodi verbis notionem causativam habentibus pendens significat aut cum, una cum aut cum, ope alicuius. Exempla prioris notionis sunt:

[1]) Cfr Mommsen I. 68.

III. 14. 3 Λουκιλλιανὸν ἐπιπέμψας ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν κατασκόποις, similia sunt III. 14. 4; IV. 45. 4; — IV. 58. 1 Ὁνώριον ἅμα ἑαυτῷ συνεξαγαγών; III. 22. 6 ἁλοὺς ἅμα τοῖς ἀμφ' αὐτόν, — τῷ βασιλεῖ προσήχθη; — I. 67. 3 Σέμνωνα ζωγρήσας ἅμα τῷ παιδί; solum comitator est vivus V. 5. 6 παιδάρια δὲ καὶ γυναῖκας — ἅμα τῷ πλούτῳ ληζόμενοι (cfr 2). Exempla posterioris notionis sunt: I. 44. 2 (bis) ἅμα δισχιλίοις τὴν ἄκραν κατασχών; ἅμα τῇ σὺν αὐτῷ δυνάμει ἐπιθέμενος; V. 16. 5 Λέοντα — Γαΐνης — ἐξέπεμπεν, ἐπιθησόμενον τοῖς ἀμφὶ Τριβίγιλδον ἅμα Οὐαλεντίνῳ; — I. 50. 2 ἐν ᾗ Ζηνοβίαν εὑρὼν ἅμα στρατῷ πολλῷ παρασκευασμένην; — II. 4. 3 Σεβῆρος — ἅμα τοῖς παισὶν Ἀντωνίνῳ καὶ Γέτᾳ τὴν αὐτὴν ἑορτὴν κατεστήσατο.

2. Nonnullis locis præpositione ἅμα aliquid alicui rei addi significatur: VI. 5. 1 καταλιπὼν — Γερόντιον ἅμα τοῖς ἀπὸ Γαλατίας στρατιώταις, φύλακα τῆς παρόδου; III. 19. 2 τὸν ἡγεμόνα — ἐν ἀτιμίᾳ τὸ λοιπὸν εἶχεν ἅμα τοῖς κοινωνήσασιν αὐτῷ τῆς φυγῆς; V. 48. 3 οἰκεῖν δὲ αὐτὸν ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ πᾶσι Βενετίας; V. 16. 4 συνέκλεισαν αὐτὸν ἅμα τοῖς συμφυγοῦσι; II. 39. 2 πρεσβύτερος ἅμα τῷ νεωτάτῳ τὰ ὑπὲρ τὰς Ἄλπεις — — ἔλαχεν ἔχειν; — semel c. Dat. rei coniungitur I. 2. 2 ἅμα τῇ θαλάττῃ καὶ τὰς ναῦς εἰσδεχόμενος.

3. Temporali sensu adhibetur ad significandam actionem, quæ simul cum alia actione vel quæ uno et eodem tempore fit aut facta est: I. 48. 2 ἅμα ἡμέρᾳ περὶ σπονδῶν ἐπεκηρυκεύετο; II 19. 2 ἅμα ᾔει πρὸς μάχην παρασκευάζεσθαι; — I. 34. 3 ἅμα τῇ ἀκοῇ φυγεῖν, similiter III. 35. 2; IV. 7. 3; IV. 44. 3 καὶ ἅμα τῇ θέᾳ — ἁλούς; IV. 25. 3 κατέσφαξαν, τοὺς μὲν οὐδὲ αἰσθανομένους, τοὺς δὲ ἅμα τῇ αἰσθήσει τρωθέντας; IV. 46. 3 Μαξίμῳ μὲν τοῦτο τοῦ βίου — ἐγένετο τέλος, ἅμα τῷ κατὰ Οὐαλεντινιανοῦ προτερήματι — πᾶσαν ἕξειν ἀρχὴν — ὀνειροπολήσαντι.

Huius sensus est etiam ἅμα τῷ c. Inf. aoristi, quod decies sexies reperitur et quo duæ actiones una vel simul factas esse perhibentur: I. 13. 3 ἅμα τῷ παρα-

λαβεῖν τὴν ἀρχὴν — πλεονεκτήματα τῇ τῆς ἐξουσίας ἐξέφαινεν παρρησίᾳ; similia sunt I. 18. 3; IV. 56. 1; IV. 36. 1; — II. 8. 3 ἵππους — ἅμα τῷ φθάσαι τὸν σταθμὸν κολούων, sim. I. 11. 3; — V. 29. 9 ἅμα τῷ διαλυθῆναι τὸν σύλλογον — ἀπέφυγεν; I. 52. 1 συνδραμόντων δὲ ἅμα τῷ θεάσασθαι τὰ προγράμματα; II. 2. 3 οἱ δὲ ἅμα τῷ πιεῖν — κατέστησαν ὑγιεῖς; IV. 52. 4 Πρόκλον μὲν ἅμα τῷ φανῆναι συναρπασθέντα; II. 26. 3 Βυζάντιοι μὲν οὖν ἅμα τῷ ταῦτα γενέσθαι τὰς πύλας ἀναπετάσαντες; II. 54. 2 ἅμα τῷ πυθέσθαι τὰ τούτῳ συμβάντα — περιπεσών; — III. 10. 4 ἅμα τῷ μαθεῖν ὅτι —; I. 47 ἅμα τῷ γνῶναι — ἑαυτὸν ὑπεξαγαγεῖν, similia III. 3. 3; IV. 9. 1.[1])

4. Postpositionis vice ἅμα usurpari videtur: III. 7. 7 ὁμήρους ἀπῄτει τῶν ἐπισήμων τινὰς καὶ τούτοις ἅμα τὸν τοῦ βασιλέως υἱόν; III. 14. 3 ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὴν νῆσον μηχαναῖς ἅμα καὶ ἑτέραις δυνάμεσι περαιωθείς, quamquam ambigi potest, nonne et hic et in IV. 48. 3 εἴπου τροφῆς ἅμα τοῖς σὺν αὐτῷ δεηθείη adverbii vice ἅμα fungatur.[2])

Plane est adverbium 40:s et significat idem quod latinum simul, sæpe tamen latine verti potest simul-ac, et, maxime si una cum particulis καί, τε — καί coniunctum apparet[3]): III. 28. 3 ἐκράτουν — Ῥωμαῖοι, πολλοὺς ἅμα τῶν Περσῶν ἀνελόντες, simil. III. 26. 5 (cfr ὁμοῦ III. 9. 1; IV. 55. 2; — — I. 28. 3 καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἔκμελες —

---

[1]) Ἅμα τῷ c. Inf. invenitur primum apud Xenophont. (semel), Platon. (bis), Demosth. (semel), Polyb. (sæpissime) (Birklein 70, 80, 89; Krapp 39 s.; Krebs Präp. 58 s.), numquam apud Thucydidem, quamquam multis aliis et præpositionibus et adverbiis præpositionalibus c. Inf. utitur (cfr Krapp 41).

[2]) Cfr Mommsen I. 71.

[3]) Cfr Vigerum 380: iungi etiam solet cum Indicativo, sequente particula καί. — Tum vero particula τε huic adverbio sæpe postponitur. — Potest et cum dublici participio iungi, sequente καί, vel cum uno participio sequente verbo, sine καί (vel ubi duo participia sunt, repetitur ἅμα cum particulis μέν et δέ); (qui usus apud Zosimum non invenitur).

ἀποβλεπόντες; V. 15. 1 θάρρων, καὶ ἅμα δεδιέναι φάσκων, similia (cum participiis) sunt I. 50. 3; II. 9. 1; II. 44. 4; III. 25. 2: III. 27. 3; IV. 20. 7; IV. 22. 4; IV. 49. 3; VI. 1. 1; — I. 21. 3 τὸν ἀποσείσασθαι κίνδυνον καὶ ἅμα προσθήσασθαι μόναρχον, simil. III. 8. 4; III. 20. 4; VI. 4. 1; — — I. 67. 2 μεταλαβόντες ἅμα καὶ τὸν λιμὸν ἀπεσείσαντο. similia III. 11. 1, 3; III. 33. 2; IV. 46. 2; V. 10. 3; V. 21. 3; V. 29. 8; V. 47. 1; V. 50. 2; VI. 4. 3; — — III. 21. 5 ἅμα δὲ τὴν ὁδὸν καταστῆσαι, simil. IV. 31. 3; V. 22. 1; — — I. 20. 1 ἅμα τε ἀνεθάρρησαν καὶ συνέπιπτον, similiter I. 7. 3; I. 34. 3; IV. 57. 4; V. 18. 1; — — III. 24. 2 διώρυχα — καθῆραί τε ἅμα καὶ ἐρευνᾶν, simil. IV. 40. 5; IV. 55. 1; IV. 59. 1; V. 46. 4.

Variationes præpositionum μετά c. Genit., σύν, ἅμα (ὁμόσε, ὅμως) hæc tabula demonstrat:

α) μετά c. Genit., σύν, ἅμα (ὁμόσε, ὅμως):

II. 21. 3 μετὰ πλήθους αἰχμαλώτων ἐπανῄει πρὸς τὰ βασίλεια; III. 3. 3 μετὰ τοῦ στρατοπέδου προῄει; V. 3. 5 εἰσῄεσάν τε μετὰ τῶν ἔθνων; — V. 16. 1 T. μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ βαρβάρων ἐπὶ τὰ κάτω μέρη ἐλάσαντος; — III. 19. 1 μετὰ δυνάμεως — ἐπελθών; III. 4. 5 μετὰ τῶν αἰχμαλώτων ἐπανελθεῖν; I. 13. 2 προσελθοῦσα μετὰ τῶν ὑπάρχων; — VI. 7. 3 μετὰ τῆς βασιλικῆς δορυφορίας ἐχώρει πρὸς τὰ βασίλεια; V. 5. 6 ἀπεχώρει μετὰ τῶν φυλάκτων; I. 24. 2 ξυνεχώρει μετὰ τῆς λείας; — III. 26. 1 μετὰ πάσης τῆς ἀμφ' αὐτὸν δορυφορίας ἐπεραιοῦτο; — IV. 20. 2 μετὰ τῆς λείας ἁπάσης εἰς τὰ ταχύτατα συνέφευγον; — II. 25. 1 μετὰ τῶν ἐπιτηδείων (στρατιωτῶν) εἰς Χαλκηδόνα δραμεῖν; V. 21. 6 μετὰ τῶν λειπομένων ἐπὶ τὸν Ἴστρον ἀπέτρεχε; I. 30. 3 πλήθει δὲ παμπόλλῳ μετὰ δυνάμεως ἐλάττονος πολεμῶν; — V. 11. 4 ἀπαρασκεύῳ μετὰ τῆς στρατιᾶς ἐπιπεσών; — I. 28. 3 ἀναιροῦσιν αὐτὸν μετὰ τοῦ παιδός; — V. 34. 1 μετὰ τῶν — βαρβάρων ἀνελών; — III. 15. 4 Ὁρμίσδην εἰς κατασκοπὴν ἐκπέμπει μετὰ δυνάμεως; III. 7. 7 ὡς ἀπόλοιτο μετὰ τῶν ἄλλων αὐτῷ καὶ υἱός; I. 18. 1 Ἀλβίνου μετὰ τῆς

ἀρχῆς καὶ τὸν βίον ἀπολιπόντος; I. 24. 1 ὡς ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτοῦ Δέκιος μετὰ τοῦ στρατεύματος διεφθάρη.

II. 46. 3 συνήντησε Μαρκελλίνῳ — καὶ σὺν αὐτῷ πρὸς Μαγνέντιον ᾔει; III. 11. 1 σὺν τῷ παρὰ Κελτῶν στρατοπέδῳ — ἐπὶ τὰ πρόσω παρῄει; III. 12. 4 ὡς μὴ τῆς δυνάμεως σὺν αὐτῷ — ἐπιούσης; V. 6. 2 εἰσῄει σὺν ὀλίγοις — εἰς τὰς Ἀθήνας; — III. 3. 4 ὥστε Καίσαρα σὺν ὀλίγοις ἐπελάσαντα καλεῖν αὐτούς; — IV. 58. 2 Γαΐνην ἔταξε σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἔθνεσιν ἐπελθεῖν; — IV. 57. 4 ἀπεχώρει σὺν τῷ στρατῷ; II. 26. 3 Λικίννιος δὲ μετὰ τὴν ἧτταν ἐς Νικομήδειαν ἐχώρει σὺν τοῖς περιλειφθεῖσιν ἱππεῦσιν καὶ πεζῶν χιλιάσιν ὀλίγαις; — III. 30. 5 καὶ οἱ στρατηγοὶ σὺν τοῖς λειπομένοις — ἐπεραιώθησαν; — IV. 24. 2 σὺν ὀλίγοις δὲ πεφευγότος εἴς τινα κώμην τοῦ βασιλέως; — V. 8. 2 τῆς δὲ Ῥουφίνου γαμετῆς σὺν τῇ θυγατρὶ τῇ τῶν Χριστιανῶν ἐκκλησίᾳ προσδραμούσης; II. 49. 2 τοῦ δὲ — σὺν αὐτοῖς τε πολεμήσειν εἰπόντος; — IV. 48. 7 σὺν αὐτοῖς ἐπιπεσῶν; IV. 58. 4 ἔπεσε σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι τοῖς πολεμίοις; — I. 22. 2 καὶ αὐτὸς δὲ σὺν αὐτοῖς ἀναιρεῖται; — V. 5. 4 ὅτε σὺν αὐτῷ τὴν Εὐγενίου τυραννίδα καθεῖλε; I. 13. 2 αὐτή τε κατασφάττεται καὶ οἱ ὕπαρχοι σὺν αὐτῇ; — III. 14. 4 ἄνδρας μὲν σὺν παισὶ καὶ γυναιξὶν εἰς τὴν — γῆν ἅμα φυλακῇ παρέπεμψε; — IV. 39. 3 βαλλόμενα (μονόξυλα) σὺν αὐτοῖς ἀπώλετο τοῖς ἀνδράσιν; III. 25. 6 ἐπεκδραμόντες Ῥωμαῖοί τε καὶ σὺν τούτοις οἱ Γότθοι πολλοὺς μὲν ἀπώλεσαν.

III. 33. 1 μετὰ ἀδείας ἐπανιὼν ἅμα τῷ στρατοπέδῳ; III. 10. 1 ἅμα τῇ δυνάμει ᾔει εἰς τὰς Ἄλπεις; I. 27. 2 ἀπαγαγόντες ἅμα λείας ἀναριθμήτῳ πλήθει ἀπῄεσαν; — I. 50. 2 ἐλάσαντος ἅμα στρατῷ τοῦ βασιλέως; — II. 16. 1 ἅμα τῷ στρατῷ προελθών; — IV. 20. 4 παρελθόντες δὲ ὅμως τοῖς ἵπποις καὶ γυναιξὶ καὶ παισὶ καὶ οἷς ἐπεφέροντο (usus Eunapianus M. 175); — IV. 4. 3 ἅμα γυναικὶ καὶ τέκνοις ἐχώρει; II. 49. 3 ἐχώρει ἅμα τῇ δυνάμει πάσῃ; III. 7. 6 προσεχώρησαν ἅμα τῷ σφῶν ἡγουμένῳ τῷ Καίσαρι; I. 33. 3 ἅμα πλήθει παμπόλλῳ νεῶν ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου; — V. 42. 1 χωρήσειν τε ὁμόσε Ῥωμαίοις κατὰ παντός; — V. 26. 4 ἐπεραιώθη τὸν Ἴστρον ἅμα παντὶ τῷ στρατεύματι; — IV. 31. 5 τοὺς ἅμα

τῷ βασιλεῖ φεύγοντας ἐδίωξαν; — IV. 5. 2 ἅμα τοῖς οἰκείοις ἅπασιν ἐπὶ τὸν Εὔξεινον ἔδραμε πόντον; — V. 29. 7 ὡς ἂν ἅμα οἳ — πολεμήσας; — I. 44. 2 ἅμα τῇ σὺν αὐτῷ δυνάμει ἐπιθέμενος; — II. 52. 2 ἔπεσε δὲ ἅμα τούτῳ καὶ Ῥωμύλος; VI. 1. 2 καὶ αὐτὸν ἄξειν ἅμα παντὶ τῷ — στρατεύματι; III. 19. 1 ἀνεῖλεν ἅμα τισὶ τῶν ὑπ' αὐτῷ τεταγμένων; V. 15. 2 ἀναιρεῖσθαί τε πάντας τοὺς οἰκήτορας ἅμα τοῖς στρατιώταις; V. 32. 4 καὶ ἅμα τούτῳ τὸν στρατηγὸν ἀποσφάττουσι; III. 14. 3 Λουκιλλιανὸν ἐπιπέμψας ἅμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν κατασκόποις; — I. 23. 3 ἅμα τῇ σὺν αὐτῷ δυνάμει — μετὰ τῶν συνόντων αὐτῷ διεφθάρη.

β) μετά c. Genit., σύν:

III. 24. 1 ὅσοι μετὰ τούτων ἦσαν; — VI. 13. 2 Σάρου μετὰ βαρβάρων — ἐν τῷ Πικήνῳ διατρίβοντος; — IV. 49. 3 μετὰ πάσης ὀξύτητος; I. 28. 3 μετὰ πολλοῦ δὲ τάχους; II. 27. 4 μετ' ἀσφαλείας.

V. 45. 5 ἦσαν δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ βαρβάρων τινές; — I. 18. 3 τοῦ βασιλέως περὶ Κάρρας σὺν τῷ στρατῷ διατρίβοντος;| — IV. 10. 3 σὺν ὀξύτητι πάσῃ; II. 22. 2 καὶ σὺν παντὶ τάχει; II. 28. 2 σὺν ἀσφαλείᾳ.

γ) μετά c. Genit., ἅμα:

I. 36. 2 μετ' ὀλίγων ὁρμήσας; — V. 7. 2 μετὰ πάσης τῆς λείας εἰς τὴν Ἤπειρον διαβῆναι; — III. 23. 3 ὁ βασιλεὺς — μετὰ τῆς πολλῆς στρατιᾶς ηὐλίσθη; IV. 31. 3 τὸν βασιλέα μετὰ παντὸς αὐτοῖς ἀπαντήσαντα τοῦ στρατεύματος ᾔσθοντο; — II. 46. 3 μεθ' οὗ πολλὰ κατὰ βαρβάρων ἔστησαν τρόπαια; — VI. 12. 3 Ἄτταλον κατασχὼν παρ' ἑαυτῷ μετὰ τοῦ παιδός; — I. 67. 3 Σέμνωνα μετὰ τοῦ παιδὸς ἀπέδωκε.

I. 15. 1 M. ἐπὶ τὴν Ῥώμην ὁρμήσαντος ἅμα τοῖς Μαυρουσίοις — τέλεσιν; — IV. 46. 1 ἅμα τοῖς παισὶ διαβαίνειν; — II. 2. 1 καλύβῃ δὲ ποιμένος ἐναυλισθεὶς ἅμα τοῖς παισίν; — V. 45. 6 ἀπαντῆσαι τούτῳ διέταξεν ἅμα τοῖς σφῶν ἡγεμόσιν; — II. 4. 3 ὁ Σεβῆρος ἅμα τοῖς παισὶν — ἑορτὴν κατεστήσατο; — I. 44. 2 ἅμα δισχιλίοις τὴν ἄκραν κατασχών; — I. 67. 3 Σέμνωνα ζωγρήσας ἅμα τῷ παιδί.

δ) σύν, ἅμα:

V. 48. 1 ἄχρι τῆς Ῥαβέννης αὐτὸν παραγενέσθαι σὺν Ἀταούλφῳ; IV. 22. 1 ἔγνω τοὺς — σὺν αὐτῷ παραγενομένους καὶ μάχεσθαι μεθ' ἵππων ἐμπειροτάτους; — I. 22. 1 οἱ δὲ σὺν τῷ Δεκίῳ — ἐθάρρουν.

IV. 34. 5 ὅσοι δὲ ἅμα τῷ τελευτήσαντι παρεγένοντο; III. 34. 3 παρεγένοντο — εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἅμα τῷ βασιλεῖ; — V. 14. 2 κωλύσων τὴν δι' Ἑλλησπόντου τῶν ἅμα Τριβιγίλδῳ διάβασιν.

12. Ἐν (666).

Frequentia secundum locum tenet[1]) neque paucas significationis varietates præbet.

1. Locali sensu de loco ponitur, ubi quid est, manet, fit, in quo quid collocatur aut manens cogitatur, iuxta vel apud quem quid factum est.

Minime necessarium videtur proferre omnia exempla vulgaria, qualia sunt: οὔσης δὲ φυλακῆς ἔν τε αὐτῇ Χαλκηδόνι; ἐν Καρνούτῳ πόλει Κελτικῇ, ἐν Ἠπείροις διατρίβων; ἡ ἐν Ῥώμῃ βουλή;[2]) οἱ ἐν τῇ πόλει; πόλεως ἐν Ἰταλίᾳ κειμένης; εὑρὼν ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ; οἱ ἐν τῇ νήσῳ; ἐν τόπῳ, ἐν τόποις (11:s); ἐν πεδίῳ, ἐν πεδίοις; ἐν ἀγροῖς; ἐν ἀγοραῖς; ἐν τέμπεσι; ἐν ἄλσει; ἐν ἕλεσι; ἐν τέλμασι; ἐν γῇ; ἐν τοῖς ἀβάτοις τοῦ Ταύρου καὶ τραχυτάτοις ὄρεσιν; πόλιν ἐν ἀποκρήμνῳ κειμένην; ἔστιν ὁρᾶν ἐν τοῖς ἀγάλμασιν; — ἐν τῷ ποταμῷ νῆσος; ἐν πολλοῖς μέρεσι τῆς διώρυχος εὗρε; — ζώνην ἐν τοῖς βασιλείοις ἔχειν; οἱ δὲ ἐν τῷ φρουρίῳ πολιορκούμενοι; ἐν τῷ κατὰ τὸ Παλάτιον — ἱερῷ; οἱ ἐν τῇ αὐλῇ. — Formula loquendi ἐν μέσῳ[3]) cum variis verbis coniuncta 20:s reperitur: quater præpositionis vice fungitur I. 59; III. 15. 6; III. 27. 2; V. 16. 4; ter postpositionis V. 6. 4; III. 22. 4; III. 9. 1; bis in forma ἐν τῷ μεσαιτάτῳ

---

[1]) Apud Polybium quinta est præpositio frequentia (Krebs 6).

[2]) Cfr Orat. Attic. ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλή (Lutz 23).

[3]) Eodem modo apud Thucydid. (Golisch II. 4); Polyb. (Krebs 71); Orat. Attic. (Lutz 24); Sophocl. (Männs I. 10).

II. 15. 3; II. 48. 5; — III. 15. 2 πόλις ἐν δεξιᾷ κειμένῃ; — III. 33. 2 καταλύσας δὲ ἔν τινι πρὸ τῆς πύλης ὑπαίθρῳ; IV. 25. 2 ἐν τοῖς ὑπαίθροις εἰς χεῖρας ἐλθεῖν; — III. 21. 4 τὴν μὲν ἐν τῷ προφανεῖ μάχην; IV. 26. 9 τὰς ἐν τῇ ἑῴᾳ πόλεις; — IV. 33. 4 τὰ ἐν αὐτῷ (οὐρανῷ) φαινόμενα. — — I. 2. 3 ναυμαχίας τε ἐν Ἀρτεμισίῳ καὶ πάλιν ἐν Σαλαμῖνι γενομένης — — τοὺς δὲ ἐν Πλαταιαῖς ἄρδην ἀπολομένους apud[1]); I. 3. 2 ὁ ἐν Χαιρονείᾳ πόλεμος; I. 4. 1 οἱ ἐν Ἰσσῷ τόποι; — V. 36. 3 ἐν ὀφθαλμοῖς ἔχειν in oculis l. ante oculos. — Huc referenda sunt: locutio τὰ ἐν ποσί, quæ novies reperitur (e. g. I. 32. 1; I. 71. 3), et III. 22. 6 τοὺς ἐν χερσὶν ἔπαιον, atque hæc translate usurpata II. 30. 2 εἶχε τὴν πόλην ἐν τῇ συμπληρώσει τῶν στοῶν; IV. 48. 1 εὗρεν ἐν τοῖς Μακεδόνων πράγμασι ταραχήν; — de animo III. 8. 1 τὰ Περσῶν ἔχων ἐν φροντίδι; I. 51. 2 ἔχων ἐν νῷ, similia V. 4. 3; II. 27. 2; — V. 1. 1 ἡ δύναμις ἦν — ἐν τῇ Στελίχωνος γνώμῃ in arbitrio S:nis.

Hac notione ἐν c. Dat. coniungitur etiam cum verbis movendi[2]) et ponendi ita, ut, qui in locum movetur vel in loco collocatur, manens in loco cogitetur[3]): II. 5. 2 συνελθόντος δὲ τοῦ δήμου παντὸς ἔν τε τοῖς ῥηθεῖσιν τόποις καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος; V. 32. 5 ἐν οἷς (δώμασιν) ἔτυχον ἀποδράντες; V. 35. 4 ἔν τινι τῶν — ἐκκλησιῶν πεφευγότα εὑρόντες, simil. cum compositis eiusdem verbi I. 69. 1; IV. 24. 2; V. 25. 2; — IV. 11. 1 περαιωθεὶς ἐν τῇ πολεμίᾳ; V. 42. 3 ἐν μὲν τῇ Ῥαβέννῃ πρόεισιν Ὁ. ὕπατος; II. 45. 3 τῶν δὲ στρατοπέδων ἐν Παιονίαις συνδραμόντων; I. 58. 2 ἐν δὲ τῇ λίμνῃ εἰς τιμὴν τῆς θεοῦ δῶρα προσέφερον; I. 14. 1 ἔστειλαν ἐν Ῥώμῃ πρέσβεις, simil. VI. 9. 1; II. 17. 2 μεταπεμψάμενος δὲ Λικίννιον ἐν τῷ Μεδιολάνῳ; III. 4. 2 ἀπήγαγε τὸν στρατὸν ἐν τῇ οἰκείᾳ, simile IV. 52. 4 et II. 2. 1; — V. 19. 2 καταλιπὼν οὖν ἐν τῇ πόλει

[1]) Cfr simil. apud Thucydid. (Golisch II. 14).

[2]) Cfr eodem modo apud Thucydidem (Golisch II. 4).

[3]) Duobus locis exceptis semper cum aoristo coniungitur; solum perf. et plusqupf. apud Attic. (Krüger 315).

βαρβάρους, cum eodem verbo IV. 14. 3; III. 25. 6; I. 60. 1; I. 34. 2; — III. 7. 4 κατ' ὀλίγους γὰρ καὶ ἐν πολλοῖς ἑαυτοὺς διασπείραντες ἐλῄστευον multis locis dispersi; — I. 23. 2 διέταξαν ἔν τινι τόπῳ τὴν μοῖραν, cfr III. 30. 2; II. 25. 1 ἐν τούτῳ (Βυζαντίῳ) τὸ τῆς στρατιᾶς ἀσθενέστερον ἐάσας, similiter V. 29. 5. — Translate IV. 33. 4 ὥστε πάντας — — τὴν εὐδαιμονίαν ἐν τούτοις (ἐπιτηδεύμασι) ὁρίζεσθαι; I. 57. 2 ἐπειδὰν ἐν ἐκείνῳ γένωμαι τῆς ἱστορίας τῷ μέρει; — III. 20. 4 ἐν νῷ ταῦτα βαλόμενος, simil. IV. 30. 2.

Nonnullis locis ἐν c. Dat. de scriptis vel aliis rebus ponitur, in quibus quid scriptum vel expositum est: γράφεσθαι ἐν —: III. 2. 4 ἐν βίβλοις; III. 10. 4 ἐν τοῖς συμβολαίοις; IV. 13. 4 ἐν τῷ τρίποδι; V. 38. 5 ἔν τινι μέρει τῶν θυρῶν; II. 2. 4 ἐν βωμῷ (cfr II. 3. 3 ἐν τούτῳ τῷ βωμῷ θύσας — ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν, ἐπίγραψας τῷ βωμῷ ταῦτα); — V. 6. 3 κατὰ τὸν εἰρημένον μοι τρόπον ἐν τῷ προλαβόντι βιβλίῳ, simil. I. 57. 1; — V. 27. 2 ἐν τῇ — ἱστορίᾳ τοῦτο διεξελθόντι, simil. V. 45. 5; III. 8. 2 τοῦ Καίσαρος ἐν ἰδίᾳ συγγραφῇ πάντα ἀφηγησαμένου. Addi potest II. 31. 1 ἔστησεν τὸν τρίποδα — ἔχοντα ἐν ἑαυτῷ καὶ αὐτὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα.

2. In eo usu, in quo ἐν cum μάχῃ et similibus coniungitur, localis notio cerni potest: III. 30. 3 ἐν αὐτῇ τῇ μάχῃ πεσεῖν, simil. III. 25. 7; III. 4. 2, cfr IV. 35. 1 τοὺς ἐν γῇ πεσόντας; III. 27. 4 ἀνηρέθη γὰρ ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ σατράπης, confinia sunt III. 3. 3; III. 32. 3; IV. 8. 2; — III. 19. 1 οἷα φέρειν εἰώθασιν ἐν ταῖς μάχαις; IV. 39. 3 οἷος (φόνος) οὔπω ἐν ναυμαχίᾳ συνέβη; IV. 15. 2 τοῖς γὰρ ὁμοφύλαις ἐν ταῖς συμβολαῖς ἀναμιγνύμενοι; VI. 11. 2 φωνὴν ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ ἀφιέναι; — III. 33. 1 πολλούς τε τῆς στρατιᾶς ἀποβαλὼν ἐν τῇ — παρόδῳ; — II. 50. 4 μάχης τε γενομένης οἷα σχεδὸν οὔπω ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ φαίνεται γεγονυῖα; III. 33. 3 ἐν πᾶσιν (πολέμοις) ἐλαττωθέντα; V. 9. 1 τοῖς ἐν τῷ πολέμῳ πόνοις; similia sunt I. 32. 1; III. 3. 5; I. 5. 4; IV. 54. 4.

3. Locali vi de populis, apud quos vel quorum in finibus quid est aut fit, positum adhibetur: IV. 17. 2 ἐν μὲν Ἰλλυριοῖς ἐννέα μῆνας διατρίψας; II. 17. 3 μάχης ἐν Ἰλλυριοῖς γενομένης; V. 26. 2 τὰ ἐν Ἰλλυριοῖς ἔθνη, similia I. 37. 3; II. 42. 4; IV. 3. 1; I. 30. 2; — VI. 1. 1 τοῦ τυραννήσαντος ἐν Κελτοῖς; III. 8. 3 τῶν ἐν Κελτοῖς τε καὶ Ἴβηρσι πραγμάτων; III. 8. 4 τὰ ἐν Κελτοῖς, similia sunt II. 43. 2; I. 28. 3; I. 38. 2 (bis); II. 42. 4; III. 3. 1; III. 9. 7; III. 8. 3; VI. 2. 2: VI. 5. 2 (bis); VI. 6. 1; IV. 34. 2; VI. 1. 2; — IV. 16. 3 στρατιωτικὴν ἔχοντος ἐν Μαυρουσίοις ἀρχήν; IV. 19. 1 ὃ μὲν κατὰ τὴν ἑῴαν ἦν, ὃ δὲ ἐν τοῖς ἑσπερίοις Γαλάταις παρὰ τοῦ πατρὸς ἀπολελειμμένος; II. 1. 1 Οὐαλέσιος ἦν ἐν τῷ Σαβίνων ἔθνει περιφανής; I. 13. 2 ἐν τοῖς περὶ τὸν Ῥῆνον ἔθνεσι διατρίβων; IV. 12. 1 ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, similiter II. 8. 2, 3; IV. 9. 1; V. 2. 1; V. 10. 4; V. 27. 2; V. 32. 4.

4. De hominibus, inter quos quid est aut fit, quorum in numero quis est, ponitur: ἔχειν ἐν —: III. 14. 4 τοῖς ἐπιτηδείοις; IV. 54. 1 τοῖς συνήθεσι καὶ φίλοις; IV. 56. 3 ἑαυτοῖς ἔριν, cfr IV. 5. 2; IV. 30. 1; — III. 30. 4 ἐν τούτοις εὑρόντες τὸ Ἀνατολίου σῶμα; IV. 36. 1 ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ῥώμην ἱερατικοῖς τέλεσιν ἔφερον οἱ ποντιφίκες τὰ πρῶτα; IV. 36. 5 φασὶ τὸν πρῶτον ἐν αὐτοῖς τεταγμένον εἰπεῖν; IV. 56. 2 ἔριδος ἐν αὐτοῖς κινηθείσης; IV. 40. 4 ἔπεμπον αὐτῷ τοὺς ἐν ἑαυτοῖς ἀλκῇ διαφέροντας; IV. 31. 2 τοιαύτην κρατοῦσαν ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς τάγμασι ταραχήν; III. 26. 5 τὸ σῶμα ἰδὼν ἐν μέσοις κείμενον Πέρσαις; I. 56. 2 ἐν οἷς (πολλοῖς) καὶ Λογγῖνος ἦν, similiter IV. 2. 4: IV. 58. 5; I. 44. 2; II. 21. 3; — IV. 39. 4 τοῦ δὲ ἀκμάζοντος παντὸς ἐν τοῖς βαρβάροις διαφθαρέντος; III. 9. 3 Κωνσταντίου μήτε — — ἄλλην τινὰ τῶν ἐν ἀνθρώποις πίστιν φυλάττοντος.[1]) Huc referre placet tria exempla, in quibus ἐν c. Dat. personarum eodem sensu e verbis movendi pendet V. 9. 7 ταῦτα ἐν τῷ πλήθει διέσπειραν; IV. 57. 1 ἐν αὐτοῖς

[1]) A poëtarum scriptis sumtum est II. 37. 1 λείψεις πόλιν ἐν προβάτοισιν, αὐξήσεις δὲ λέοντα μεγάν.

δαπανᾶσθαι δυσμεναίνοντας συνεχώρησεν; III. 3. 4 μέρος οὐ μικρὸν τῆς ἐλπίδος ἐν αὐτοῖς ἐσάλευεν.

5. De persona, in qua facultas aliqua aut boni vel mali inest, ἐν c. Dat. in nonnullis formulis loquendi usurpatur: II. 8. 2 ἔχων ἔννοιαν ἐν ἑαυτῷ; III. 11. 5 ὅς τοσαύτην ἐν ἑαυτῷ μετ' εἰρωνείας ἔχει πικρίαν; IV. 1. 2 στρέψας ἐν αὑτῷ γνώμην; V. 32. 1 πολλὴν ἀποκρύπτων ἐν ἑαυτῷ πονηρίαν; IV. 37. 1 τι καὶ βαρύτητος ἐν ἑαυτῇ (πρεσβείᾳ) φέρουσα; IV. 33. 3 τὴν ἠλιθιότητα — δὲ ἔτρεφεν ἡ τῆς τρυφῆς ἄσκησις ἐν αὐτῷ. Ab his quodam intervallo abest IV. 6. 1 οὐδενός τε ὄντος ἐν ἑαυτῷ τῶν φρονεῖν τὰ δέοντα δυναμένων „niemand — sich recht befinden konnte."

6. De statu externo et interno, in quo quis versatur aut ubi quid est, fit, exprimitur: IV. 10. 1 ἐν ἀδέσμῳ φρουρεῖσθαι — φυλακῇ, similiter cum ἔχεσθαι V. 34. 2, cfr VI. 4. 4 ἦσαν ἐν φυλακῇ; II. 22. 1 ἐν παρασκευαῖς εἶναι, similiter II. 43. 2; IV. 12. 1; II. 3. 1 ὄντων δὲ ἀμφοτέρων ἐν ὅπλοις, cui confine est V. 23. 6 ἐν ἱματίοις εὑρεθέντας τοιούτοις; III. 30. 5 ἐν πᾶσιν ἦσαν κινδύνοις, cfr II. 26. 2; I. 30. 3 ἐν ἀπόροις ὤν, cfr III. 16. 1; semel cum infinitivo II. 36. 2 χρόνον τε ἐν τῷ περὶ τούτων ἀπορεῖν δαπανήσας; V. 35. 5 καὶ ἐν ἐρημίᾳ τοῦ θείου πάντα συνταράττοντα; I. 28. 1 Σκυθῶν ἐν ἀδείᾳ πολλῇ νεμομένων; IV. 51. 1 ἐν τιμῇ κατ' ἐξαίρετον ἤγετο Ῥουφῖνος; III. 19. 2 ἐν ἀτιμίᾳ — εἶχεν; II. 29. 4, III. 1. 1 ἔχειν ἐν ὑποψίᾳ; V. 38. 1 ἐν ὑποψίᾳ ἔλαβε; I. 11. 3 ἐν ὑποψίᾳ γενόμενος; III. 5. 4 τῶν στρατιωτῶν αὐξανομένων — ἐμπειρίαις, τῶν πόλεων ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀπολαύσει τῶν ἀπὸ ταύτης οὐσῶν ἀγαθῶν; I. 5. 4 τὸν ἐν εἰρήνῃ βίον λυπηρὸν ποιεῖν — IV. 57. 3 συμβέβηκε Γάλλαν ἐν ταῖς ὠδῖσιν αὐταῖς τελευτῆσαι; — V. 6. 3 ἡ μὲν πόλις ἐν τῷ — σεισμῷ περιεσώθη; — III. 8. 3, IV. 25. 4, IV. 4. 3 εἶναι, βιῶναι ἐν ἡσυχίᾳ; VI. 10. 2 ἦν ἐν ῥᾳστώνῃ πάσῃ; V. 5. 8, V. 19. 2 ἐν ταύταις ἦν ταῖς ἐλπίσιν; III. 10. 3 ἐν ἐκπλήξει πάντες ἦσαν; II. 1. 2 ὤν — ἐν φόβῳ, simil. I. 21. 2; I. 13. 3 ἐν μεταμελείᾳ ἦσαν; VI.

7. 4 ἦσαν ἐν εὐφροσύνῃ; III. 7. 7 ἐν εὐπαθείᾳ τρεφόμενος; II. 54. 1 ἐν μὲν τοῖς πλεονεκτήμασι τῆς τύχης θρασύς, δειλὸς δὲ ἐν ταῖς περιστάσεσι; V. 25. 4 τὰ τῶν Ἰσαύρων ἐν λαθραίαις ἦν ἔτι λῃστείαις; I. 7. 3 τῶν ἐν τοῖς ὀνείροις[1]) φαντασιῶν; I. 18. 1 τῆς βασιλείας οὔσης ἐν ὀχυρῷ; III. 36. 3 ἐν ἀναρχίᾳ τοῦ πολιτεύματος ὄντος; VI. 8. 3 πραγμάτων ὄντων ἐν ἀσφαλεῖ, cfr similia III. 10. 3; III. 9. 7; — IV. 37. 1; κεῖσθαι ἐν —: III. 1. 2 μεγίστῳ κινδύνῳ; IV. 31. 2; IV. 59. 3 ἀμελείᾳ; VI. 7. 6 ἀδήλῳ; I. 37. 3 ἐσχάτῳ; V. 45. 1 τῶν δὲ κατὰ τὴν Ῥώμην ἐν οὐδεμίᾳ τύχῃ βελτίονι καταστάντων; IV. 56. 1 εἶχε δὲ ἐν θεραπείᾳ πάσῃ τοὺς ἡγουμένους. — Locutio ἐν τούτοις (εἶναι, semel IV. 5. 5 ἐ. τ. ἐ. ἐπιδιδόντων) 12:s de hominibus, 14:s de rebus usurpatur, e. g. III. 8. 2 Κωνσταντίου ἐν τούτοις ὄντος; IV. 7. 3 Προκόπιος μὲν ἐν τούτοις ἦν; I. 27. 1 ἐν τούτοις δὲ τῶν πραγμάτων ὄντων; I. 30. 3 καὶ τὰ μὲν ἐν τούτοις ἦν.

Ad hunc usum referenda sunt exempla, in quibus locutione ἐν c. Dat. qua in condicione, in quo loco vel gradu quis sit, exprimitur: οἱ ἐν τέλει I. 13. 3; I. 19. 2; I. 63. 2; III. 30. 1; IV. 18. 3; V. 9. 2 οἱ ἐν δυνάμει III. 31. 1, cfr III. 29. 2; οἱ ἐν λαμπρᾷ τύχῃ II. 38. 3; cfr II. 46. 2; — III. 22. 4 ἦν δὲ Σουπεράντιος, ἐν τῷ λόχῳ τῶν βικτόρων οὐκ ἄσημος; ἐν (τινος) τάξει: κείμενος, ἔχειν, καταστάς IV. 51. 1; II. 42. 1; III. 7. 7; I. 36. 2; — IV. 31. 1 τῶν ἐν τοῖς στρατιωτικοῖς ἀριθμοῖς ἀναφερομένων, cfr V. 44. 2.

Aliqua in re occupatum esse ἐν c. Dat. raro significatur IV. 50. 1 πολυπραγμονῶν ἐν ταῖς ἡδοναῖς; II. 11 τούτων ὄντων ἐν ἐγχειρήσεσιν; V. 30. 4 ἐν τῷ τῶν συνηγόρων ἐπιτηδεύματι διαπρέψας; I. 69. 2 τοὺς Ῥωμαίους εἶδεν ἐγκειμένους τῇ πολιορκίᾳ καὶ τὴν ἐν ταύτῃ τριβὴν γενναίως ὑφισταμένους, cfr similia V. 29. 5; V. 9. 2.

---

[1]) Cfr ἐν ὕπνῳ, ἐν ὀνείρατι, Aeschyl. (Lalin 7).

7. Eodem sensu, quo Dativus dynamicus, quem vocant, ἐν c. Dat. ponitur ut significet quasi instrumentum, quo quis ad aliquid efficiendum utitur, quare aliquid fiat[1]): V. 1. 2 κτήματα δὲ ὅσα τοὺς κυρίους ἐν τοῖς ἁπάντων ἐποίει στόμασιν εὐδαίμονας ὀνομάζεσθαι; V. 9. 3 εἰωθὼς ἐν ταῖς κρίσεσι τὰς τῶν παραδυναστευόντων θεραπεύειν ὁρμάς τε καὶ γνώμας; V. 23. 2 κωμῳδεῖν εἰωθότι κατὰ τὰς συνόδους αὐτὴν ἐν ταῖς πρὸς τὸ πλῆθος ὁμιλίαις; II. 37. 2 τοῦτο τὸ λόγιον — ὑπεμφαῖνον ὄντως καὶ ἐν αἰνίγμασι, λέγει (αἰνίγμασι λέγει L.); IV. 3. 3 ἀνὴρ ἐν πάσαις διαπρέπων ταῖς ἀρεταῖς, simil. I. 46. 2, V. 9. 3; (cfr I. 21. 1 προσέτι δὲ καὶ πάσαις διαπρέπων ταῖς ἀρεταῖς); III. 2. 1 ἐν παντὶ παιδεύσεως εἴδει τοὺς ἑαυτοῦ καθηγεμόνας ὑπερβαλόμενος, simile III. 5. 3; V. 32. 1 ἐν τοῖς βασιλείοις ἠξιώμενος, ἐν δὲ τῇ φαινομένῃ τῶν Χριστιανῶν εὐλαβείᾳ, πολλὴν ἀποκρύπτων ἐν ἑαυτῷ πονηρίαν; — IV. 10. 3 τῆς — ἐν ὅπλοις ἀσκήσεως ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο; — I. 21. 1 ῥᾷον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα διαφθαρήσεσθαι; — IV. 23. 2 λυσιτελὲς μᾶλλον ἐν ὀλίγοις ἢ παντὶ κινδυνεύειν τῷ πλήθει.[2])

8. Ad quam rem quid spectet, germanice „an", „hinsichtlich", „was betrifft", ἐν c. Dat. indicatur: IV. 38. 5 τοὺς ἐν ἰσχύϊ μέσην ἔχοντας; IV. 57. 1 τοὺς δὲ πρέσβεις δώροις τε καὶ λόγοις ἀπαγαγὼν τὸ μέτριον ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν δοκοῦσιν; IV. 13. 3 ὡς περιττοί[3]) τινές εἰσιν ἐν παιδείᾳ; III. 8. 2 τὴν ἐν λόγοις ἄκραν συνιδεῖν ἀρετήν; IV. 23. 1 τὰς ἐν πολέμοις καὶ τῇ πάσῃ πολιτείᾳ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὰς ἐπιστάμενος; IV. 47. 2 τὸ ἐλλεῖπον ἐν φρονήσει διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας; I. 11. 2 τὰ ἐν εἰρήνῃ

---

[1]) Cfr hunc usum apud Herodotum VIII. 100; Thucydid. e. g. II. 11. 7 ἐν τοῖς ὄμμασι — ὁρᾶν. (Golisch II. 11); raro apud Orat. Attic. (Lutz 36); Pindarum (Bossler 19); Aeschyl. (Lalin 9): Sophocl. (Männs I. 14); sæpius apud Polybium ἐν c. Dat. instrumentum magis perspicue quam nud. Dat. significat (Krebs 71); in N. T. cum Dat. personæ, e. g. Ioh. 20. 21; Act. 4. 9; Rom. 14. 14; Gal. 1. 16; Hebr. 1. 1; 1 Petr. 1. 17; Iud. 20.

[2]) Huc referendum est a poëtarum scriptis sumtum II. 6. 35 ταῦτά τοι ἐν φρεσὶν ἧσιν ἀεὶ μεμνημένος εἶναι.

[3]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 38).

διαθεῖναι; IV. 30. 3 τὰ ἐν χρείᾳ; IV. 37. 3 ἐν τούτῳ τὸ προσταχθὲν ἐπλήρου, eadem locutio adverbialis II. 10. 6; IV. 45. 2. — Huius sensus sunt III. 5. 4 ἐν ἅπασι — πειθήνιος εἶναι, simil. IV. 52. 1; — IV. 45. 1 ἄνδρα δὲ ἐν πᾶσι σπουδαῖον; V. 9. 3 ἔν τισιν ἐδόκει τἀληθῆ μετὰ παρρησίας ἐκφαίνειν.

9. Partitiva quadam notione nonnulla exempla reperiuntur: V. 40. 3 ὅσα ἐν ἐπίπλοις εὕροι κατὰ τὴν πόλιν; V. 35. 5 ὅσα ἦν αὐτοῖς ἐν οὐσίᾳ διήρπασαν; I. 58. 2 καὶ εἴ τί περ ἦν ἐν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ ἄλλαις ὕλαις.

10. Ad complendum praedicatum, puod dicunt, cum nonnullis verbis agendi ἐν c. Dat. coniungitur: III. 20. 5 ἐν ἀσφαλεῖ τῷ βασιλεῖ τὰ τῆς πολιορκίας ἐποίησαν; II. 51. 3 οὔτε — ἔπαυσε τὰ στρατόπεδα τοῦ φονᾶν καὶ ἐν εὐτυχήματι μεγίστῳ ποιεῖσθαι τὸ σὺν ἀλλήλοις ἀποθανεῖν; — III. 35. 2 ἐν οὐδενὶ τὸ πρὸς τὸν βασιλέα θέμενοι[1]) κῆδος.

11. Modalis significationis exempla his locis reperiuntur: IV. 46. 3 βραχέα τῶν — αὐτῷ πεπλημμελημένων ἐν ὀνείδους μέρει διεξελθών; V. 45. 3 τὸ τοῖς δυστυχοῦσιν ἐπεμβαίνειν ἐν ἀσεβείας ἐτίθετο μέρει, cfr fere simil. III. 35. 2; I. 57. 1 εἰ καὶ τὴν ἱστορίαν ἐν ἐπιδρομῇ φαίνομαι ποιησάμενος, similia cum eodem verbo III. 20. 4; IV. 18. 3; VI. 7. 6; — V. 37. 2 περαιωθεὶς τὸν ποταμὸν ὥσπερ ἐν πανηγύρει. —

Plane adverbialiter usurpatum ἐν c. Dat. in quibusdam formulis loquendi exstat: IV. 26. 6 γράψας ἐν παραβύστῳ clam, simil. IV. 38. 4; IV. 39. 5; V. 1. 4; V. 32. 3; — IV. 53. 3 οὐκ ἐν ἀπορρήτῳ τὰ τῆς ὑποψίας ἐτρέφετο; — III. 12. 1 ἐν κόσμῳ προπέμψας, simil. IV. 3. 2; — II. 18. 3 κρατήσας ἐν τάχει; I. 30. 3 ἐν μέρει — ἐλαττοῦν, simil. I. 53. 2; — II. 38. 1 διετέλεσε δωρεαῖς οὐκ ἐν δέοντι γινομέναις ἀλλὰ — ἐκδαπανῶν opportune (Viger 604).

12. Temporali sensu ἐν c. Dat. adhibetur ad significandum tempus vel temporis spatium, quo

---

[1]) Cfr eodem modo apud Polyb. (Krebs 73, 74).

quid exactum est aut fit: II. 9. 1 Κωνστάντιον ἐν αὐτῷ τελευτῆσαι χρόνῳ; IV. 39. 5 ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συμβάν; II. 27. 1 ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ηὐτομόλησε; V. 34. 5 ἐν ἐκείνῳ δυναστευσάντων τῷ χρόνῳ; I. 57. 1 ἐκτήσαντο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ — — ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ διέφθειραν, similia IV. 29. 1; V. 13. 4; I. 37. 3 ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ συνέβη; — IV. 9. 1 κατὰ τοὺς χρόνους, ἐν οἷς Ἰουλιανὸς τὴν ἀρχὴν εἶχεν, simil. V. 2. 1; V. 24. 6 ἐν τοῖς Κωνσταντίνου γενόμενα χρόνοις, simil. III. 4. 4, (cfr I. 58. 1 συνόδων ἐν τῷ τόπῳ χρόνοις τακτοῖς γενομένων); IV. 18. 2 Νεστόριος ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἱεροφαντεῖν τεταγμένος ὄναρ ἐθεάσατο, similia sunt I. 6. 1, I. 26. 2, VI. 3. 1; IV. 16. 6 ταῦτα μὲν ἐν τοῖς οἰκείοις ἀφηγηθήσεται χρόνοις; IV. 58. 3 ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ — συνέβη; V. 5. 8 ἐν οὕτω δυσσεβέσι καιροῖς — ἐπισπᾶσθαι; I. 57. 3 ἐν ἀκαριαίῳ διέφθειρον; — III. 18. 6 ἐν δύο μόναις ἡμέραις — ἁλούσης (πόλεως); I. 48. 2 ἐν δὲ τῇ νυκτὶ διαβάντες, simil. II. 19. 2; III. 7. 4 ταῖς ἐν νυκτὶ — ἐφόδοις ἐπεξιέναι; II. 5. 2 ταῖς Μοίραις ἄγουσι παννυχίδας μετὰ σεμνότητος ἐν . . . νυξίν· ἐνστάντος δὲ τοῦ χρόνου τῆς ἑορτῆς, ἣν ἐν τρισὶν ἡμέραις — ἐπιτελοῦσι — καὶ ταῖς ἴσαις νυξίν; — V. 18. 8 τὴν ὕπατον ἔχων ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει τιμήν; I. 1. 1 ἐν οὐδὲ ὅλοις τρισὶ καὶ πεντήκοντα ἔτεσιν κατακτήσασθαι. — Adiunctum est voculis, quæ non tempus nominatim significant V. 7. 3 τοῖς ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῇ τούτου κεκακωμένοις ἔθνεσι; V. 40. 4 τοὺς ἐν τῇ πρεσβείᾳ γενομένους ἀπήγγειλαν λόγους. Hac vi octies reperitur locutio ἐν τούτῳ per idem tempus, interim, tunc I. 17. 2; I. 38. 1, I. 49. 2, I. 61. 2, II. 10. 4, II. 42. 4, V. 28. 3, VI. 1. 1; eodem modo ἐν ταὐτῷ IV. 34. 5. —

Cum infinitivo coniunctum his apparet locis: I. 16. 1 τῶν ἐν τῷ πλεῖν ἀπολομένων; I. 53. 3 καὶ ἐν τῷ φεύγειν ἑαυτοὺς συμπατούντων, simil. II. 48. 2; III. 22. 6 ἐν τῷ διαδρᾶναι τὸ φρούριον ἁλούς; V. 34. 5 Εὐχερίου — ἐν τῷ ταῦτα γενέσθαι πεφευγότος; III. 9. 1 ἐν τῷ μάχεσθαι; IV. 53. 1 ἐν δὲ τῷ ταῦτα πράττεσθαι ὁ βασιλεὺς τελευτήσας.

B. Cum Genitivo.

13. Ἐκ, ἐξ (320).

1. Locali sensu usurpatur ad significandum initium, locum, ex quo quid amovetur l. se amovet; præpositio cum his verbis (et substantivis) movendi coniuncta apparet: ἔρχεσθαι et compos. I. 13. 2; II. 22. 3; II. 29. 3; III. 6. 2; III. 19. 1; V. 29. 4; V. 39. 1; — παραγενέσθαι V. 30. 1 ἐκ τῆς Ῥώμης; II. 10. 3, IV. 22. 1, VI. 8. 2 ἐκ τῆς ἑῴας; — ἀφικνεῖσθαι (particip.) V. 44. 1; VI. 8. 1; — ἄφιξις I. 15. 2; — ἀναστάς I. 29. 2 ἐξ ἠθῶν; II. 42. 3 ἐκ τοῦ δείπνου; III. 9. 2 ἐκ τοῦ πότου; — διαβῆναι III. 1. 1 κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐκ Παιονίας; IV. 20. 3 ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην; — διάβασις II. 12. 2 ἐπὶ Λιβύην ἐκ τῆς Ἰταλίας; — ἐλαύνειν I. 48. 1; II. 15. 1 ἐκ τῶν Ἄλπεων ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν; — ἐξορμήσας II. 44. 1; III. 13. 1 ἐπανιών IV. 45. 1; IV. 48. 5 ὥσπερ ἐκ κόπου, cfr IV. 22. 2 ἐκ τῶν πυλῶν — ὑπεξῄεσαν = extra; — διαφυγών IV. 17. 2; — ἀναχωρῶν II. 10. 6; — καταπλέοντα III. 12. 1 (bis); περαιωθείς V. 27. 2; — ἐφίστασθαι II. 19. 3; — — ἄγειν et compos. III. 33. 1; — II. 25. 2; III. 5. 3; III. 11. 1; — I. 55. 3; II. 22. 5; II. 44. 4; IV. 46. 2; — III. 4. 4; — V. 42. 2; — — στέλλειν III. 11. 1; — πέμπειν et compos. V. 29. 5; — II. 24. 2; — II. 22. 3; III. 2. 1; V. 37. 1; — V. 18. 2 μετάπεμπτον μὲν ἐκ τῆς Κύπρου ποιοῦνται (τὸν Εὐτρόπιον)[1]), simile III. 2. 1; — μεταστῆσαι εἰς — V. 36. 1; — ἀγεῖραι II. 18. 5; — ὠθοῦντες III. 22. 6; — ἐπενεχθείς I. 71. 2;[2]) — συνειλέχθαι III. 5. 1; ποιούμενοι ἐπιδρομάς IV. 11. 2.

Reliqua exempla, in quibus ἐκ cum Genitivo cum variis voculis coniunctum locali sensu adhibetur, hæc sunt: II. 13 Κατὰ τὴν Ῥώμην ἐμπεσόντος πυρὸς εἴτε ἐξ ἀέρος εἴτε ἐκ γῆς; I. 22. 2 ἔπεσον μὲν ἐκ τῆς Φιλίππου

---

[1]) Cfr Philostorgii II, 6: (Εὐτρόπιος) μετάπεμπτος ἀπὸ Κύπρου γίνεται (L. 547).

[2]) II. 6. 27 πάντες δ' ἐξ οἴκοιο φερέσθων ab oraculo sumtum.

μερίδος πολλοί; I. 43. 2 ἐξ ἑκατέρου τε μέρους πεσόντων[1]), similiter, sed sine μέρους II. 19. 3; II. 50. 4; adde II. 23. 4 ἀρθέντων δὲ τῶν σημείων ἐξ ἑκατέρου; — — IV. 6. 3 τόπους ἐκ τόπων ἀμείβουσιν;[2]) — II. 2. 2 ἀρυσάμενος δὲ ἐκ τοῦ Θύμβριδος ὕδωρ; — II. 19. 3 ἐξ ὑπερδεξίου τόπου τοῖς οἰκείοις συμμῖξαι. Locutio ἐξ ὑπερδεξίου cum variis verbis movendi exstat II. 21. 2; III. 21. 1; III. 30. 3, quibus addenda est V. 16. 1 ἦν γὰρ ἐξ ὑπερδεξίων ῥᾳδία καὶ ἡ τῶν ἁδροτέρων ἄφεσις λίθων. — His contigua sunt III. 25. 2 δεδιέναι τὰς ἐξ ὕψους βολάς et III. 21. 2 ταῖς ἐξ ὕψους βοηθείαις ἐλαττούμενοι.

Locali notione cum Genitivis personarum raro coniungitur: συναγαγών (δύναμιν etc., ἐκ τῶν ἐθνῶν) II. 15. 1; IV. 35. 1; V. 26. 3; — IV. 17. 1 ἐκ Κελτῶν ὁρμήσας ἐπὶ τὴν Ἰλλυρίδα διέβαινε. — Huc referenda sunt V. 12. 2 χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ἐκ τῶν πρότερον ἐχόντων εἰς αὐτοὺς ἔρρει; — IV. 20. 4 ἐκ τῶν ἵππων κατατοξεύοντες; — — III. 20. 5 οἱ δὲ ἀπολυθέντες ἐκ τῆς στρατιᾶς.

Simili atque in exemplis supra allatis significatione locali ἐκ cum Genitivo coniungitur cum verbis, a quibus si per se spectantur, abest motus notio, sed e contextu sententiæ perspicitur de motu quodam re vera agi: II. 26. 2 Μαρτινιανὸν ἐκ τῆς Λαμψάκου μετακαλεῖται, similiter IV. 45. 1; — IV. 52. 4 ὁ βασιλεὺς ἔστελλε μὲν δῆθεν τὸν ἀνακαλεσόμενον ἐκ τοῦ τραχήλου τὸ ξίφος; — IV. 42. 3 τοῦ δὲ Βαλεντινιανοῦ πρεσβείας ἐκ τῆς Ἀκυληίας χρωμένου; V. 21. 2 ἐκ τῆς — ὕλης ξύλα τεμών; — V. 27. 2 ἐκ τῆς Ῥώμης Ὀνωρίου γράμματα τοῦ βασιλέως ἀποδοθέντα; IV. 27. 3 τοὺς δὲ στρατιώτας τῶν ἐκ τοῦ δημοσίου δεδομένων αὐτοῖς ἔχειν οὐδέν, cfr V. 46. 5; — V. 3. 4 κόσμον ἐκ τῶν βασιλείων λαβών — ἦγε διὰ πόλεως; — V. 39. 4 τὸν λιμὸν ἐκ τῆς αὐτῶν οἰκίας παρεμυ-

---

[1]) II. 37. 1 ἐκ δὲ θρόνων πεσέειν ex quodam oraculo allatum.

[2]) Cfr Kühner 271: zur Bezeichnung der unmittelbaren Aufeinanderfolge eines Gegenstandes auf den andern.

θοῦντο; — I. 71. 4 ἐπανάστασις ἐκ τῆς ἑσπέρας ἀγγέλλεται; III. 11. 2 ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως αὐτῷ πλῆθος ἱππέων ἀπήγγειλεν; — III. 4. 7 αἰχμαλώτους, — λείποντας ἐξ ἑκάστης πόλεώς τε καὶ κώμης; I. 24. 2 ὧν οἱ πλείους ἐκ τῆς Φιλιππουπόλεως ἁλούσης ἔτυχον εἰλημμένοι; I. 45. 1 οἱ ἐκ τῆς ἐν Ναΐσσῳ μάχης περιλειφθέντες; — IV. 48. 1 ἐκ τῆς προτέρας ἐφόδου περιεσώθησαν; — III. 4. 6 ἐκ τῶν ὄντων παρ' αὐτοῖς γραμμάτων ἀνεζήτουν τὰ τούτων ὀνόματα.[1])

His locis ἐκ c. Genitivo velut ἐν c. Dativo positum[2]) apparet: II. 26. 1 ἐπί τινας λόφους ἀνῄει, καὶ ἐξ αὐτῶν παρετάττετο (τ. στρατιάν); III. 13. 1 ἠβουλήθη τὸ στρατόπεδον ἐξ ἀπόπτου τινὸς θεωρῆσαι χωρίου; I. 65. 2 πρός τι τῶν ὑπερῴων ἀναχωρήσας, ἐξ οὗ τὸ γενησόμενον ἄποπτον ἦν.

2. De origine sæpenumero ponitur ad significandum ex quibus parentibus natus, ex quo genere aut loco oriundus aliquis sit: II. 49. 1 ἐξ αὐτοῦ γεγονότων; II. 9. 2 ἐξ ἀσέμνου μητρὸς γεγονότι, similia sunt II. 8. 2; II. 20. 2; — II. 43. 2 Νεπωτιανὸς ἐξ ἀδελφῆς Κωνσταντίνου τεχθείς, simil. IV. 19. 1; — IV. 25. 2 Μοδάρης ὢν μὲν ἐκ τοῦ βασιλείου γένους; — III. 1. 3 ὡς ἐκ γένους βασιλικοῦ; I. 12. 2 Οὐράνιος δέ τις ἐκ δουλείου γένους; II. 45. 1 μόνοι γὰρ — — ἐκ τοῦ Κωνσταντίνου γένους περιλειφθέντες; — I. 11. 1 καὶ αὐτὸν ἐκ τῆς Σεβήρου γενεᾶς καταγόμενον; — V. 40. 2 τὸ μὲν γένος ἕλκοντος ἐξ Ἰβήρων, simil. IV. 57. 3; — IV. 53. 1 ἐκ τοῦ Φράγγων ὁρμώμενος ἔθνους; III. 36. 2 ὃς ἐκ μὲν Κιβάλεως ὥρμητο, similia I. 18. 3; IV. 24. 4; V. 9. 1; V. 32. 1; — II. 16. 3 οἱ ἐκ τῆς Ἰταλίας σύμμαχοι; II. 51. 4 οἱ ἐξ Ἀρμενίας ἱπποτοξόται; IV. 15. 1 ὁ ἐκ Φρυγίας Ἱλάριος — καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀδρόνικος; — VI. 5. 3 οἵ τε οὖν ἐκ τῆς Βρεττανίας; — II. 42. 4 ὁ ἐκ τῶν ἀγρῶν ὄχλος; — I. 64. 2 διὰ τὸ ἐκ τῆς Εὐρώπης τὸ

---

[1]) Cfr Lysiam: ἀναγνῶναι τὸν νόμον ἐκ τῆς στήλης (Lutz 47).

[2]) „Si quid in loco ita geritur, ut simul alius loci habeatur ratio“ (Viger 601).

πλέον τοῦ στρατεύματος εἶναι; — semel de rebus II. 22. 3 τὰς ναῦς μετεπέμπετο, κατὰ τὸ πλέον ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὔσας.

Quo ex numero, cuius condicionis quis sit, ostenditur: I. 20. 1 θεασάμενος δὲ τοὺς ἐξ αὐτῶν διασπαρέντας αὖθις συνειλεγμένους; — I. 23. 3 ἐκ τοῦ τρίτου τάγματος ὀλίγοι ἐπεφάνησαν; — II. 31. 3 οἱ ἐκ τῆς γερουσίας; IV. 40. 5 οἱ ἐκ τοῦ τείχους.

Substantivis plerumque verbalibus ἐκ additur ad vim eorum propius definiendam: III. 35. 2 τὸν ἐξ ἐκείνων διέφυγε θάνατον; IV. 32. 3 ἁπάντων — — τὴν ἐξ ἐκείνων ἐπισπωμένων βοήθειαν; I. 57. 3 ἡ ἐκ τούτων βλάβη; III. 14. 2 ἐχρήσαντο τῇ ἐκ τούτων τροφῇ; III. 20. 1 ὁρᾶν τὸν ἐκ τῶν φοινίκων καρπόν; III. 15. 1 καὶ μὴ ἀναμεῖναι τὸν ἐκ τῆς ἁλώσεως κίνδυνον; IV. 29. 1 τοῖς ἐκ συκοφαντίας πράγμασι περιέβαλλον; IV. 44. 1 τὰ ἐκ τῶν ἐμφυλίων κακά; V. 41. 1 ἔπεισεν ὅσα ἐκ τῶν ἱερατικῶν ὄφελος (cfr 3).

3. Ad auctorem vel agentem, qui dicitur, indicandum ἐκ cum passivis his locis ponitur: III. 5. 1 τοὺς ἐκ τῶν βαρβάρων ἀποδοθέντας; II. 36. 1 πρόρρησις ἐκ θεῶν οὐδεμία — — ἐδόθη; I. 44. 2 Πρόβος — ἐκ βασιλέως ταχθείς; I. 57. 2 ἐκ τοῦ θείου πολλὰ προεμηνύθη; IV. 39. 1 ἐκ τῶν ἐπὶ προδοσίᾳ σταλέντων προδιδαχθείς; I. 67. 1 πόλεσιν ἐνοχλουμέναις ἐκ τῶν περὶ Ῥῆνον βαρβάρων; III. 18. 3 ἔκ τε τῶν πολιορκούντων οἱ Πέρσαι καὶ ἐκ των ἐφεστηκότων τῇ μηχανῇ καταβαλλόμενοι; — IV. 41. 2 Λιβανίου τὸ κλέος ἐκ τῶν καταλελειμμένων ὑπ' αὐτῷ κηρύττεται λόγων; II. 1. 1 ἠπόρει πρὸς τὸ ἐκ τοῦ κεραυνοῦ σημαινόμενον; V. 21. 6 πεπορθημένην δὲ τὴν Θρᾴκην ἐκ τῶν προλαβουσῶν ἐφόδων εὑρών; IV. 50. 2 τοιοῦτος ἐξ αὐτῆς ἀποδεδειγμένος τῆς πείρας.[1]

[1] Cfr eundem usum apud Herodotum (Lundberg 13 s.), Polybium (Krebs 63), Appianum (Krumbholz 30), Pseudolonginum (Tröger 44), Sophoclem (Männs I. 7), in N. T. (e. g. Ioh. 6. 65; II. Cor. 2. 2; Apoc. 2. 11), raro apud Orat. Attic. (Lutz 55).

4. Qua ex materia quid factum sit, indicatur: I. 58. 2 δῶρα — — ἔκ τε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου πεποιημένα, simile est V. 41. 7; III. 15. 3 βῆμα ἦν ἐκ λίθου πεποιημένον; II. 21. 1 (τεῖχος) ἐκ λίθων ᾠκοδόμητο; III. 13. 2 πλοίων ἐκ μὲν ξύλων πεποιημένων; III. 17. 5 διὰ σταυρωμάτων ἐκ ξύλων ὀχυρῶν; III. 20. 1 ἄλσος ἐκ φοινίκων πεποιημένον; II. 1. 1 ἄλσος ἦν ἐκ δένδρων μεγίστων.

5. Qua ratione, quibus adiumentis aliquid efficiatur, his locis significatur: V. 5. 1 ἐκ πάσης ἐβουλεύετο μηχανῆς ἐκποδὼν γενέσθαι τῆς — ὁρμῆς; I. 24. 1 βοῶντος ὡς ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτοῦ Δέκιος — ἐφθάρη; I. 39. 2 διατρίβων — ἐξ ἐπιβουλῆς ἀνῃρέθη; I. 64. 2 ἐξ ἐλάττονος πολλῷ δυνάμεως αὐτὸν ἀναδεξάμενος; III. 21. 2 βέλεσί τε οὐκ ἐκ τόξων μόνον ἀφιεμένοις ἀλλὰ καὶ ἐκ μηχανημάτων; I. 70. 1 ἀνὴρ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως ἀφιέναι βέλη δυνάμενος; III. 16. 2 βέλεσί τε καὶ λίθων ἐκ σφενδονῶν ἀφέσει τὴν διάβασιν εἴργοντες; V. 46. 5 καὶ αὐτὸς, ἐξ ὧν αὐτῷ τὸ δημόσιον ἐδίδου, τὰ πρέποντα τοῖς πλέον πονοῦσι φιλοτιμούμενος; IV. 14. 4 ἦν γὰρ τὸ σπουδαζόμενον ἐκ πολυτρόπων ἀσεβημάτων συλλογὴν τῷ δημοσίῳ πολλῶν γενέσθαι χρημάτων; III. 7. 4 σιτούμενοι τὰ ἐκ τῆς λῃστείας αὐτοῖς προσγινόμενα; V. 37. 1 οὐκ ἐκ τοῦ ἴσου μόνον ἀλλὰ καὶ ἐκ μείζονος ὑπεροχῆς ἐγχειρῆσαι διενοεῖτο; — III. 18. 2 ὁ βασιλεὺς εἴτε ἐξ οἰκείας ἐννοίας — — εἴτε καὶ τοῦτο ἐκ πολυμαθείας λαβών, μηχάνημά τι κατεσκεύασε; — IV. 20. 3 εὗρον ἱστορημένον ὡς ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Ταναΐδος καταφερομένης ἰλύος ὁ Κιμμέριος ἀπογαιωθεὶς Βόσπορος ἐνέδωκεν αὐτοῖς — διαβῆναι; — VI. 10. 2 Ὀνωρίου δὲ — — δωρεαῖς τε ἀμειψαμένου τοὺς στρατιώτας ἐκ τῶν — χρημάτων; II. 33. 4 τῶν ὑπάρχων — — τὴν στρατιωτικὴν ἐκ τούτων (τ. φόρων) ποιουμένων δαπάνην.

Præpositio ἐκ c. Genit. nonnumquam quasi fontem exprimit, e quo quid prodit, sequitur I. 35. 2 ποταμοῦ ῥεύσαντος ἐκ τῶν γενομένων ὄμβρων; — I. 54. 2 τῆς τροφῆς ἐκ τῶν πλησιαζόντων ἐθνῶν χορηγουμένης, cum eodem verbo IV. 3. 2; — IV. 23. 6 τοῖς ἐκ τοῦ λιμοῦ συμβαίνειν εἰωθόσιν — ὀλέθροις, cum eodem verbo I. 65. 1;

IV. 15. 3; — III. 12. 4; IV. 34. 6; semel de homine dicitur VI. 7. 5 ὡς ἂν μὴ καὶ ἐξ αὐτοῦ — — κώλυμά τι συμβαίη.

6. Quo ex statu vel condicione aliquis mutatus vel alius factus sit: I. 18. 3 καὶ οὐδὲ ἐκ τοῦ βελτίονος εἰς τύχης ἐπίδοσιν προελθών; I. 37. 1 Σκύθαι — ἐκ παντὸς ἔθνους τε καὶ γένους εἰς ἓν συνελθόντες; — I. 3. 2 μέγας ἐκ μικροῦ γεγονώς; III. 7. 6 ἐκ πολλῶν ὀλίγοι γενόμενοι; II. 7. 2 Διοκλητιανὸς ἰδιώτης ἐκ βασιλέως ἐγένετο; VI. 8. 3 ἀνενεγκὼν δὲ ὥσπερ ἐκ κάρου βαθέος Ὀνώριος; I. 16. 2 πάντων δὲ ὥσπερ ἐκ κάρου βαθέος ἀνασφηλάντων; — IV. 23. 2 καὶ εἰς τὸ ἀρρενωπὸν ἐκ τοῦ θήλεος ἀναγαγεῖν; IV. 52. 3 μεταγαγὼν ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὑπονοίας εἰς ματαίους ὀνείρους.

7. E nonnullis verbis eligendi, colligendi similibusque pendens ἐκ c. Genit. usurpatur ad significandum, ex quo numero quis l. quid deligatur: I. 14. 2 ἐκ τούτων αὐτοκράτορας ἑλόμενοι δύο, cum eodem verbo IV. 1. 2; IV. 23. 3;[1] — V. 45. 5 ὡς ἂν περιζώσοιεν αὐτοὺς ἐκ τῶν ἐνοχλούντων — πολεμίων; V. 38. 3 πρεσβῦτις ἐκ τῶν Ἑστιακῶν περιλελειμμένη παρθένων; — IV. 12. 1 νεολαίαν — ἀθροίσας ἔκ τε τῶν προσοικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν — γεωργῶν; adde IV. 27. 3 ἐκ τῆς — καπηλείας ἀθροίζειν ἐβούλετο κέρδος; — V. 8. 2 ἐκ ταύτης (τ. περιουσίας) οἰκειοῦσθαι τὰ — ἄξια; — V. 26. 4 καὶ ὅσον οἷός τε γέγονε συμμαχικὸν ἐξ Ἀλανῶν καὶ Οὔννων περιποιήσασθαι; — I. 52. 4 ἐκ πάντων ἀριστίνδην συνειλέγμενοι.

8. Cum verbis accipiendi, nanciscendi, adipiscendi coniunctum ἐκ c. Genit. exprimit, unde aliquis aliquid accipiat cet.: IV. 31. 5 ἐξ αὐτῶν (τ. πόλεων) κομιεῖσθαι; IV. 16. 6 ἐκ ταύτης τῆς νίκης δόξαν κτησάμενος; I. 38. 2 τῶν στρατιωτῶν — τὸν παραλαβόντα τὴν (τοῦ παιδὸς) φυλακὴν ἐκ τοῦ πατρὸς — παραδόντων; I. 61. 1 μεγίστης ἀποδοχῆς ἐκ τοῦ δήμου καὶ τῆς γερουσίας ἐτύγχανεν; II. 53. 2 ἐκ τῶν ἐκεῖσε βιτευόντων ἐθνῶν ἀσφάλειαν τέως ἑαυτῷ περινοῆσαι; — II.

[1]) Cfr Hagfors 10; Lutz 57.

38. 3 ἐκ τῆς τούτων ἐργασίας ἀργύριον τοῖς — πράκτορσιν εἰσενέγκειν.

9. Præpositio ἐκ c. Genit. idem valet ac Genitivus partivus: III. 15. 4 οὐδεὶς ἐκ τῶν Περσῶν; — III. 29. 4 ἐκ δὲ τῶν εἰς φυγὴν τετραμμένων ἄνδρες ἑξήκοντα μόνοι; V. 22. 2 πολλοί τε ἐξ αὐτῶν ἔπεσον; V. 26. 5 ὥστε μηδένα σχεδὸν ἐκ τούτων περισωθῆναι; IV. 42. 4 ἐν τούτῳ δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς ἱππέων εἰς ἀναπλήρωσιν — ἀποσταλέντες ἀνεμίγησαν τοῖς συνειλεγμένοις; — IV. 9. 4 ὥστε ἐκ ἀπείρου πλήθους ὀλίγους εἰς τὰ οἰκεῖα διασωθῆναι.

10. Qua ex re quid cognoscatur, quibus argumentis quid demonstretur, probetur ἐκ c. Genit. indicat:[1]) I. 4. 2 τὰ — πραχθέντα μαθεῖν ἔνεστιν ἐξ ὧν — οἱ — ἱστορήκασιν; IV. 33. 2 ἐκ προοιμίου τοῦ φρονήματος — καὶ τῆς προαιρέσεως συναισθόμενοι; I. 62. 2 τοῦτο γὰρ ἦν ἐκ τῶν γραμμάτων τεκμήρασθαι, cum eodem verbo II. 37. 2; IV. 13. 3; V. 1. 5; — II. 7. 1 βούλομαι καὶ ἐκ τῶν χρόνων ἀληθῆ δεῖξαι τὸν λόγον; II. 4. 1 λύσιν εὑρεῖν ἡ γερουσία ἐκ τῶν Σιβύλλης βουλομένη χρησμῶν; — V. 24. 5 ἀγάλμασι — τὸ ἀξιοπρεπὲς ἐξ αὐτῆς τῆς θέας παρεχομένοις; IV. 36. 2 ἐκ τῆς πρώτης καθιδρύσεως γεφυραίους ἐξονομάσαντες; IV. 42. 3 Σύρον — ἐκ δὲ τοῦ βελτίονος αὐτῷ γνώριμον ὄντα. Huc referendum videtur IV. 55. 2 τῆς ἀνδραγαθίας τἀνδρὸς ἐκ πολλῶν ἤδη πολέμων πεπειραμένος „pluribus iam bellis eius fortitudinem expertus.“

11. Causa, cur quid fiat, ἐκ præpositione his locis significatur: I. 28. 2 συναγαγὼν δὲ τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς κατὰ τῶν βαρβάρων νίκης ἐρρωμενεστέρας γεγενημένας; II. 29. 4 ἐκ ταύτης τῆς προαιρέσεως πρὸς τὸ ταῦτα καταλύειν ἐτράπη; II. 54. 2 καὶ ὡς οὐδὲν ἐξ ἀγαθῆς αὐτῷ πεποίηται προαιρέσεως; I. 70. 2 διήμαρτε βέλος ἐκπέμψας ἢ ἐκ τύχης ἢ ἐκ προνοίας; VI. 13. 2 ἔκ τινος προλαβούσης ἀλλοτριότητος ἐπέρχεται; II. 11 Γαλέριος ἐκ προλαβούσης ἑταιρίας ἐπιτήδειον ὄντα αὐτῷ Λικίννιον

[1]) Cfr hunc usum apud Orat. Attic. (Lutz 57, 58); Aristot. (Hagfors 13, 14).

βασιλέα κατέστησεν; IV. 5. 3 τῶν ἐκ προλαβούσης συνηθείας ὄντων αὐτῷ γνωρίμων, cfr IV. 42. 3; I. 42. 1 ἐκ τῶν προλαβουσῶν ἐπαρθέντες ἐφόδων, simil. V. 19. 6; I. 37. 3 πραγμάτων ἐκ τῆς τῶν Σκυθῶν ἐφόδου διακειμένων; II. 8. 2 βαρβάρων ἐκ τῶν προλαβόντων κατορθωμάτων ἀσμένως ἡσυχαζόντων; IV. 1. 1 ὡς ἔκ τινος γοητείας — — νοσοίη; II. 14. 4 εἰσήγετο δὲ θρίαμβος — ἐκ τῶν ἐν Καρχηδόνι κακῶν; III. 19. 3 οὐδὲν γὰρ ἦν ἐκ ταύτης (τ. πόλεως) εὐλαβεῖσθαι πολέμιον; V. 24. 3 ἐπηνέχθη — κίνδυνος ἔκ τινος τοιαύτης αἰτίας; I. 63. 1 ἐξ αἰτίας ἀναιρεῖται τοιᾶσδε; II. 1. 1 ἔσχεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε, cum variis verbis eadem locutio II. 3. 1; II. 27. 1; IV. 13. 2; IV. 18. 2; IV. 26. 1; IV. 36. 1; V. 3. 1; locutio ἐκ τούτου apparet I. 5. 4; I. 69. 3; III. 6. 4; IV. 29. 2. Cum infinitivo coniunctum ter reperitur I. 53. 2 τὴν τάξιν — διαρραγεῖσαν ἰδόντες ἐκ τοῦ τοὺς ἱππέας τῇ διώξει σχολάσαι; IV. 16. 2[1]) τοῖς τε ἐκ τοῦ ζῆν ἀμέμπτως ἔχουσι δόξαν ἐφθόνει; — II. 1. 1[2]) . . . ἐκ τοῦ τὸν μακρότατον ἀνδρώπου βίον τὸ μέσον διάστημα περιλαμβάνειν ταύτης τῆς ἑορτῆς.

Ad hæc referenda sunt V. 40. 2 ἐκ γὰρ τῆς προλαβούσης ἐβουκολοῦντο φήμης, ὡς ἕτερος εἴη; II. 19. 3 ἐκ συνθήματος ἐχωρίσθη τὰ στρατεύματα, similiter V. 35. 5; IV. 8. 2; — II. 24. 1 πεντηκοντόρων ἐκ προστάγματος τῶν στρατηγῶν ἀφικομένων; V. 41. 4 ἐκ καταγραφῆς ταύτην ὑποστῆναι τὴν εἰσφοράν; I. 2. 3 ἡ Ἑλλὰς ἐκ τῶν ὄντων ὅμως παρεσκευάζετο; — V. 23. 3 οὐκ ἐξ ἴσης αὐτῷ τὰ πράγματα προβαίνοντα ψήφου.

12. Neque procul ab his absunt quædam locutiones adverbiales: III. 15. 5 τύχη τις αὐτοὺς ἐκ παραδόξου διέσωσεν, simile est III. 22. 7; V. 42. 2 ἐξ ἀμοιβῆς ἄλλων πραγμάτων πορισαμένων, simil. IV. 25. 3; IV. 10. 4 ἐξ ἑτοίμου γίνεσθαι, simil. I. 5. 3; I. 39. 1 ἑλὼν ἐξ ἐφόδου, similia II. 49. 2; I. 29. 2; — V. 6. 3 ἐξ ἐπιδρομῆς; V. 43. 1 ἐκ προαιρέσεως; III. 15. 4 οὔτε λόγος ἐξ ἐνέδρας οὔτε ἐκ τοῦ προφανοῦς ἀπήντησε, similiter IV. 23. 6; — IV. 6. 4 πέμπει — — ἐκ καραδοκίας τοῦ διαφθεῖραι; II.

---

[1]) Cfr Krapp 57. [2]) Cfr Krapp 60.

42. 1 ἐκποδὼν ποιησάμενος; I. 9. 2 ἐκ μέσου ποιῆσαι; III. 25. 4 εἴς τε τὸν ἐκ χειρὸς ἀγῶνα.

13. Temporali notione ἐκ c. Genit. significat temporis momentum, ex quo quid oritur, sequitur, ex quo quid esse incipit: VI. 3. 3 ἐκ τῶν Ἰουλιανοῦ βασιλέως χρόνων ῥαθυμηθεῖσαν, simile V. 10. 5; — V. 41. 7 τῶν — ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου προφητευσάντων; IV. 38. 1 τὰ μὲν οὖν ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦδε, eadem locutio IV. 28. 2; V. 5. 7; V. 9. 7; V. 18. 1; V. 23. 4; I. 6. 2 ἐξ οὗ — ἐπείσθη „seit", sim. V. 32. 3; IV. 37. 3 τὰς ἐξ αἰῶνος νενομισμένας (θυσίας), simil. V. 23. 3; — IV. 37. 2 τῶν ἐκ νεότητος αὐτῷ προσενεδρευσάντων; II. 18. 4 μάχης ἀρξαμένης ἐξ ἠοῦς; III. 25. 5 ἐκ μέσης νυκτὸς διέμεινε μέχρι μέσης ἡμέρας ἡ μάχη; I. 39. 1 ἄνδρα — ἐκ προγόνων τῆς παρὰ τῶν βασιλέων ἀξιωθέντα τιμῆς; III. 11. 5 (Ἰουλιανός) — πλῆθος πολὺ παραδοὺς βουλευτῶν, ἐκ πατρὸς εἰς τοῦτο καταγομένων; I. 49. 2 καὶ λαβὸν τὴν ἀρχὴν ἐξ Αὐρηλιανοῦ συνεπληρώθη βασιλεύοντος Πρόβου τὸ τεῖχος. E temporali significatione explicandus esse videtur hic locus corruptus: IV. 34. 6 καὶ ἔδοξέ πως βραχὺ γοῦν ἐκ τῶν προλαβόντων δυστυχημάτων . . . (πράγματα?) ἀνενεγκεῖν. — Locutio ἐξ ἀρχῆς in II. 4. 3; IV. 3. 3; IV. 13. 1; IV. 16. 2 idem valet atque ab initio; sed in IV. 38. 3 et V. 20. 3 = initio. Locutio ἐκ πολλοῦ, „iam dudum", apparet I. 35. 1; I. 62. 2; II. 36. 2. — I. 50. 3 σύνθημα — δέδωκεν μὴ ἐκ τοῦ εὐθέος — συνάψαι „sogleich".

14. Ἀπό (119).

1. α) Locali notione primaria ἀπό præpositio cum verbis motum significantibus locum denotat, unde aliquid amovetur, a quo remotio vel discessus fit: III. 4. 5 τοὺς ἀφ' ἑκάστης πόλεώς τε καὶ κώμης διαφυγόντας μεταπεμψάμενος ἀπῄτει λέγειν ὀνομαστὶ τίνας ἀπὸ τῆς ἑκάστου πόλεως ἢ κώμης ἀπήγαγον αἰχμαλώτους οἱ βάρβαροι; VI. 4. 2 ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας ὁ βασιλεὺς Ὁνώριος ἐπιπέμψας αὐτῷ τὰ στρατόπεδα;

II. 15. 1 συναγαγὼν — — τοὺς ἀπὸ τῆς Βρεττανίας συνειλεγμένους; V. 50. 1 καὶ βόας τοὺς ἀπὸ τῆς Δελματίας εἰσφέρειν ἐκέλευεν; — I. 36. 1 ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας ἐχώρει; IV. 21. 1 ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας διαδραμών; I. 10. 2 τῶν δὲ Μακρίνου στρατιωτῶν ἐξορμησάντων ἀπὸ τῆς Ἰταλίας; III. 29. 4 ἀφ' οὗ (τ. φρουρίου) τοῖς Ῥωμαίοις ἐπεξελθόντες οἱ Πέρσαι; III. 29. 2 λόχοι δέ τινες ἀπὸ φρουρίου Περσικοῦ — ἐπιθέμενος κατέστησαν εἰς χεῖρας; — I. 73. 2 τῶν στρατιωτῶν συμφρονῆσαι σφίσιν τοὺς ἀπὸ Περσῶν ἐπανελθόντας ἀναπεισάντων. — Genitivo personae semel hoc sensu præpositum est I. 18. 1 τὸν ἀπὸ Παρθυαίων εἰς Πέρσας τὴν ἀρχὴν μεταστήσαντα.[1]) — E substantivo eiusdem sensus pendet II. 19. 2 Οὐάλεντα Καίσαρα παρ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀπὸ Κιβάλεως φυγὴν καταστάντα; V. 5. 7 μετὰ τὴν ἀπὸ Θερμοπυλῶν εἴσοδον.

Cum indicatur locus et qui relinquitur et qui petitur, ἀπό c. Genit. indicat unde motus exordium ceperit: V. 9. 1 ἀπὸ τῆς Λαοδικείας εἰς τὰς Σάρδεις ἦλθε φυγάς; III. 6. 3 ἀπὸ τῆς νήσου — εἰς τὴν ὑπὸ Ῥωμαίους ἐπεραιοῦντο γῆν, simile V. 18. 7; I. 2. 2 διαβαίνειν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἐπὶ τὴν Εὐρώπην ἔχρην.

β) Cum hoc usu cohæret is, quo spatium vel intervallum, quo alius locus ab alio distat aut via vel regio inter duo loca iacens definitur; ἀπό, e verbis variis aut plurime nominibus pendens, principium, ἐπί vel εἰς,[2]) aut πρός, μέχρι,[3]) ἄχρι finem spatii indicat IV. 42. 5 τὴν ἀπὸ τῶν Ἄλπεων φέρουσαν ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ὁδόν; V. 45. 5 ἐπεραιώθη τὰς Ἄλπεις τὰς ἀπὸ Παιονίας ἐπὶ τὴν Οὐενετίαν φερούσας; VI. 2. 6 αἱ τὰς ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ Κελτῶν ὁδοὺς — — ἀποκλείουσαι; VI. 5. 1 φύλακα τῆς ἀπὸ Κελτῶν ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν παρόδου; II. 25. 2 τὴν ἀπὸ τῆς Θράκης ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον διάβασιν, simil. V. 29. 1; I. 69. 3 ὄρυγμα δέ τι

---

[1]) Cfr Thucydid. 8. 76. 3 (Golisch III. 5).

[2]) Cfr Thucydidem (Golisch III. 4).

[3]) Cfr Orat. Attic. (Lutz 42).

ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὰ ἐκτὸς διορύξας καὶ μέχρι τῶν ἐπέκεινα — τόπων ἐκτείνας; — II. 30. 4 τείχει περιέβαλε τὴν πόλιν ἀπολάμβανοντι πάντα τὸν ἰσθμὸν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν; II. 21. 1 τὸ μὲν ἀπὸ γῆς ἀνατρέχον ἐς ὕψος τοῦ τείχους; — III. 17. 3 πρὸς ἣν ὁδός τις ἦν ἀπὸ τοῦ ἐνδοτέρου τείχους; III. 22. 2 οἱ ταχθέντες τὰ ἀπὸ τῆς τάφρου μέχρι τῆς πόλεως διορύττειν; I. 64. 1 καὶ Πρόβος μέν εἶχεν — — τὰ δὲ ἀπὸ Κιλικίας μέχρις Ἰταλίας Φλωριανός; V. 21. 1 τοῖς ἀπὸ τοῦ Παρίου μέχρι Λαμψάκου καὶ Ἀβύδου — (τόποις); II. 15. 3 γέφυραν ἐπὶ τοῦ Θύμβριδος ἐπήγνυτο μὴ συνάψας ἅπασαν ἀπὸ τῆς ὄχθης — μέχρι τῆς ἄλλης; II. 30. 3 τὸ δὲ τεῖχος διὰ τοῦ λόφου καθιέμενον ἦν ἀπὸ τοῦ δυτικοῦ μέρους μέχρι τοῦ — ναοῦ καὶ θαλάσσης —, ἀπὸ δὲ τοῦ βορείου λόφου κατὰ τὸν ἴσον τρόπον κατιὸν ἄχρι τοῦ λιμένος — καὶ μέχρι θαλάσσης; — V. 20. 1 τὴν ἑῴαν ἅπασαν ἀπὸ Κιλικίας ἄχρι Φοινίκης; II. 33. 1, 2 — ἑνὶ — — τὴν παράλιον ἅπασαν ἀπὸ Παμφυλίας ἄχρι Τραπεζοῦντος — παρέδωκεν — — τῷ δὲ τρίτῳ — τὴν ἀπὸ Σύρτεων κέρνης ἄχρι Λιβύην; II. 22. 4 ἐκτάξαντος δὲ τὴν δύναμιν ἀπὸ τοῦ ὄρους ἄχρι σταδίων διακοσίων. — Huc se refert IV. 21. 2 ἀπὸ κεφαλῆς μεμαστιγωμένῳ ἄχρι ποδῶν ἐοικός.

γ) Verbis, quæ movendi significationem non habent, adiunctum ἀπό c. Genit. denotat locum, de quo quid agitur: I. 56. 1 ἀπὸ τοῦ τείχους προτείνεσθαι ἱκετηρίας; III. 13. 3 ἀπό τινος βήματος ὁ βασιλεὺς πᾶσιν — προσφωνήσας; III. 25. 3 τὸ πῦρ τὸ ἀπὸ τῶν πλοίων ἐξαφθέν. — Postremo hic fortasse notanda est locutio ἀφ᾽ ἑστίας ἄρξασθαι[1]) „ab ipso lare sumere exordium“ (L.) II. 29. 1; — II. 40. 1; IV. 3. 2.

2. Præpositio ἀπό cum notionibus generis et originis ad significandum unde persona vel res orta sit, cuius condicionis quis exsistat, coniungitur:

α) Cum verbis II. 1. 1 Οὐαλέσιος, ἀφ᾽ οὗ τὸ Οὐαλεριανῶν κατάγεται γένος; IV. 35. 6 ὁρμώμενον μὲν ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου πόντου, simile VI. 2. 4; — II. 54. 1 γένος

[1]) Cfr Krüger, p. 222.

μὲν ἕλκων ἀπὸ βαρβάρων; — II. 39. 1 ἐτέχθησαν δὲ οὗτοι οὐκ ἀπὸ Φαύστης τῆς τοῦ Ἑρκουλίου θυγατρὸς ἀλλ' ἐξ ἄλλης; V. 4. 1 τὴν ἀπὸ Σερήνας οὖσαν αὐτῷ θυγατέρα; V. 10. 5 ἦν δὲ Ἀβουνδάντιος ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Θράκῃ Σκυθίας; — III. 5. 4 αὐξανομένων τῶν πόλεων ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀπολαύσει τῶν ἀπὸ ταύτης οὐσῶν ἀγαθῶν.

β) ἀπό cum Genitivis personarum et rerum aut ex articulo et nomine aut ex solo articulo pendet: III. 10. 3 φθασάσης τῆς ἀπὸ Κελτῶν δυνάμεως; I. 52. 4 συνετέτακτο δὲ καὶ ἡ Μαυρουσία ἵππος αὐτοῖς, καὶ ἀπὸ τῆς Ἀσίας αἵ τε ἀπὸ Τυάνων δυνάμεις καὶ ἐκ τῆς μέσης τῶν ποταμῶν — τέλη; — VI. 5. 1 ἅμα τοῖς ἀπὸ Γαλατίας στρατιώταις;[1]) — V. 45. 1 πέντε τῶν ἀπὸ Δελματίας — τάγματα — ἐλθεῖν; V. 41. 3 τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς Τουσκίας παρῆκαν; V. 40. 2 οἱ γὰρ ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἠπίστουν; III. 33. 5 οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως, simil. III. 18. 2; V. 42. 2; III. 20. 2 τῶν γὰρ ἀπὸ τοῦ φρουρίου τις, simil. III. 22. 4; I. 70. 3 ἐντυχὼν δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου; — — V. 41. 4 οἱ ἀπὸ τῆς γερουσίας, similia IV. 59. 3; IV. 44. 2; IV. 43. 2; I. 49. 2; II. 49. 1 εἷς τῶν ἀπὸ τῆς — βουλῆς; I. 37. 2 οἱ ἀπὸ τοῦ δήμου, similiter I. 61. 3; II. 43. 3; V. 21. 5 τοῖς ἀπὸ τοῦ πλήθους ἀκολουθῆναι. — Huius generis est IV. 5. 5 ἐθεῶντο Προκόπιον ὥσπερ ἀπὸ σκηνῆς βασιλέα σχεδιασθέντα. — — I. 61. 2 τοῖς ἀπὸ Παλμύρας ἐκόσμησεν ἀναθήμασιν; III. 28. 3 τὰ γεννήματα συλλέγοντες — τῆς ἀπὸ τούτων χρείας — ἀφῃροῦντο στρατόπεδον.

Ut significetur origo seu fons, ex quo quid accipitur, ἀπό c. Genitivis personarum (et rerum) coniungitur: IV. 36. 2 τοῦτο παραλαβόντες ἀφ' Ἑλλήνων Ῥω-

[1]) Cfr Hermes 1898 p. 344 Adolf Deissman: ἀπό für ἐκ zur Bezeichnung der Herkunft, ein in spätgriechischen Texten häufiger Gebrauch; cfr Act. Ap. 21. 27 οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι, qui tamen usus iam apud Herodotum (Kühne 29), Thucydidem (Golisch III. 7), Xenophontem (Westphal II. 3); Demosthenem, Isocratem (Lutz 44); Sophoclem (Brandt 9), Pindarum (Bossler 9), sed non apud Ps.-Longinum (Tröger 44) reperitur.

μαῖοι;[1]) V. 39. 4 ἀπὸ Θεοδοσίου ταύτην ἐχούσαις τὴν δωρεάν; — III. 2. 4 ταῖς ἐπιστολαῖς, ἀφ' ὧν ἔνεστι τὰ κατὰ — τὴν οἰκουμένην — περιλαβεῖν. — Huius sensus est II. 49. 1 λόγους ἀπὸ Μαγνεντίου φέρων ὑπερηφάνους.

Materies, ex qua quid confectum est[2]) ἀπό præpositione semel exprimitur III. 13. 2 φέρων ἀριθμὸν πλοίων ἐκ μὲν ξύλων πεποιημένων ἑξακοσίων, ἀπὸ δερμάτων δὲ πεντακοσίων.

3. Partitiva notione, (qua pars ex multitudine seiungi indicatur) semel reperitur II. 26. 3 ὥστε ἀπὸ τριῶν καὶ δέκα μυριάδων τρεῖς μόλις διαφυγεῖν.[3])

4. Tribus locis ἀπό cum passivis eodem fere sensu quo ὑπό c. Genit. ponitur, qui usus ex propria vi præpositionis facile explicari potest[4]): V. 39. 3 τὴν ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἀναδιδομένην ὀσμήν; III. 3. 5 τὴν μὲν ἀπὸ τῶν νόμων ὡρισμένην τιμωρίαν αὐτοῖς οὐκ ἐπέθηκεν; — IV. 25. 4 τοῖς ἀπὸ τῆς τύχης πορισθεῖσι.

Huius generis sunt, etsi forma passiva non legitur, quædam exempla, in quibus ἀπό cum Genitivis personarum auctorem alicuius rei denotat: I. 37. 3 τὰς μὲν ἀπὸ τῶν βαρβάρων συμφορὰς — ἀπέφηνεν; II. 34. 2 τὴν ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐπέθηκε λύμην; V. 20. 1 τῆς ἀπὸ τῶν λῃστῶν λύμης ἐλευθερώσαντι; III. 8. 3 ὡς δὴ τῆς ἀπὸ τούτων δεόμενος βοηθείας; V. 18. 10 τῆς ἀπὸ τῶν στρατιωτῶν — βοηθείας ἐρήμῳ. — His affinia sunt III. 5. 1 τροφῆς — ἥτις οὐδὲ ἀπὸ τῶν πλησίον πόλεων εὐπόριστος ἦν; — III. 8. 2 τὰ ἀπὸ τῆς τύχης, fere simil. III. 17. 1; V. 11. 2; — V. 16. 3 τὸν ἀπὸ τῶν πέτρων φεύγοντες θάνατον.

---

[1]) Cfr I. Cor. 11. 23 Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου.

[2]) Eodem modo Herodot. (Lundberg 11), Xenoph. bis (Westphal II. 3), Polyb. (Krebs 46), Appian. (Krumbholz 26).

[3]) Cfr eundem usum Herodot. (Lundberg 11, Kühne 30, qui commentationem Lundbergii non novit), Xenophont. (Westphal II. 4), Thucydid. (Golisch III. 6), Sophocl. (Brandt 8).

[4]) Vicies apud Thucydidem, semel apud Polybium ἀπό hoc modo usurpatur (Golisch III. 9, Krebs 45).

5. Causali notione ἀπό cum suo casu indicat, unde quid oriatur, quam ob rem quid fiat: V. 46. 5 ἀπὸ ταύτης ὁρμώμενος τῆς μεγαλοφφοσύνης (τοῦ βασιλέως) Γενέριδος τοὺς στρατιώτας ἐπαίδευε; III. 11. 3 τῶν ἀπὸ τοῦ νότου κινδυνευόντων — πλοίων.

6. Ut significet normam regulamve, ex qua vel secundum quam quid nominatur, qua quid probatur: V. 20. 3 Λίβερνα — ἀπό τινος πόλεως — ὀνομασθέντα; II. 3. 2 ἐκλήθη — Ταραντῖνος — ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Τάραντι θυσίας; — II. 37. 2 ταῦτα δὴ οὖν ἔκ τε τῶν — ῥημάτων καὶ ἀπὸ τῶν ἐκβάντων ἐτετεκμηράμην (cfr p. 100. 10).

7. In significanda re, qua quis instrumenti vice utitur, ἀπό positum invenitur: III. 18. 2. 3 μηχανάς — ἵστη, καὶ ἀπὸ τούτων τοὺς ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἔβαλλε — — ἀνεβίβασε τοξότας τε καὶ τοὺς ἀπὸ μηχανῶν ἀφιέντας; IV. 48. 3 ἵππους ἕλκειν ἀπὸ ῥυτῆρος.

8. Temporali significatione adhibetur et ad describendum id tempus, ex quo quid exordium capit[1], et id, per quod vel quo durante quid manet: V. 8. 3 ἡγησαμένῳ ταγμάτων ἀπὸ τῶν Οὐάλεντος χρόνων; V. 8. 2 πόλιν — Ἰουδαίων —, ἀπὸ δὲ τῆς Κωνσταντίνου βασιλείας ὑπὸ Χριστιανῶν τιμωμένην; — V. 32. 6 ὃν κοιαίστωρα καλεῖν οἱ ἀπὸ Κωνσταντίνου δεδώκασι χρόνοι; II. 7. 2 ἀπὸ γὰρ τῆς Χίλωνος καὶ Λίβωνος ὑπατείας — ἄχρις ὅτε — διέδραμεν. Locutio ἀφ' οὗ[1] ex quo (tempore) his locis reperitur: II. 4. 3; II. 8. 2; IV. 48. 5; IV. 59. 2 ἀφ' οὗπερ ἡ πόλις ᾠκίσθη „usque ab origine urbis“ (L.) — — III. 7. 2 διατρίβων οὖν ἀπὸ χρόνου τινὸς ἐν Τριβέροις; V. 50. 2 μὴ περιιδεῖν τὴν ἀπὸ πλειόνων ἢ χιλίων ἐνιαυτῶν τοῦ πολλοῦ τῆς γῆς βασιλεύουσαν μέρους ἐκδεδομένην βαρβάροις.[2]

---

1) Cfr eundem usum temporalem apud Thucydid. (Golisch III. 4), Xenophont. (Westphal II. 2), Sophocl. (Brandt 7 et Männs I. 3, qui multum inter se, etiam in eisdem exemplis declarandis dissentiunt), Polyb. (Krebs 44).

2) Cfr Rom. 15. 23 ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

15. Πρό (42).

1. Sensu vere locali significat locum, ante quem quid est, fit, agitur: II. 1. 1 τούτῳ πρὸ τῆς οἰκίας ἄλσος ἦν; IV. 40. 1 ἦσαν δὲ πρὸ ταύτης τῆς πόλεως — βάρβαροι, similia sunt II. 27. 2; II. 50. 2; V. 24. 5; — I. 64. 3 ἐγένοντο μὲν ἀκροβολισμοὶ πρὸ τῆς πόλεως; II. 50. 2 μέλλοι πρὸ τῆς πόλεως συνάπτεσθαι μάχη; V. 24. 7 ἀγάλματα πρὸ τῶν θυρῶν εἶχεν; V. 30. 3 ἐκίνει πρὸ τῆς πόλεως θορύβους; IV. 2. 1 οὐ διέλειπον πρό τε τῶν βασιλείων κατασπείροντες λόγους; V. 7. 5 τοῦ βασιλέως πρὸ τῆς πόλεως ὑπαντήσαντος; — — I. 52. 3 στρατόπεδον ἐν τῷ πρὸ τῆς Ἐμίσης πεδίῳ συνειλεγμένον, similiter II. 50. 4; II. 46. 1; II. 16. 1; V. 18. 7 ἔν τινι πρὸ τῆς Χαλκηδόνος τόπῳ; IV. 6. 3 ἀνελθὼν δὲ εἰς τὸ πρὸ τῆς αὐλῆς βῆμα; III. 33. 2 καταλύσας δὲ ἔν τινι πρὸ τῆς πύλης ὑπαίθρῳ; — IV. 1. 1 ἐν τῇ πρὸ ταύτης ἀνείληπται βίβλῳ.

Locali notione cum verbis movendi locum denotat, ante quem motus dirigitur; hoc sensu fere idem valet quod latinum extra, Germanorum vor — hinaus: I. 56. 1 (οἱ δὲ ἐναποκεκλεισμένοι τῇ πόλει Παλμυρηνοί) — — πρὸ τῆς πόλεως ἐξεχέοντο; II. 16. 2 ἐξαγαγόντος γὰρ Μαξεντίου πρὸ τῆς Ῥώμης τὸ στράτευμα, simil. VI. 12. 2; — VI. 7. 1 ἐκάλουν αὐτὸν πρὸ τῆς πόλεως.[1])

2. Temporali significatione indicat tempus, ante quod quid factum esse dicitur: II. 5. 1 πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων τοῦ τὴν θεωρίαν ἀχθῆναι; II. 20. 2 οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τεχθέντα; IV. 25. 3 βραχύ τι πρὸ τῆς ἡμέρας ἐπιθέμενοι; V. 34. 7 τῇ πρὸ δέκα καλανδῶν Σεπτεμβρίων ἡμέρᾳ;[2]) V. 37. 4 πρὸ τῆς τῶν βαρβάρων — ἀφίξεως διαδράντες; I. 57. 1 τὰ συνενεχθέντα πρὸ τῆς Παλ-

---

1) Cfr Sophocl. Trach. 961: χωρεῖν πρὸ δόμων (Männs I. 2; Brandt 11). N. T. Matth. 11. 10 ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου coram.

2) Cfr Vigerum 657.

μυρηνῶν καθαιρέσεως. simil. I. 58. 3; V. 43. 2 συγγενῶν — πρὸ ταύτης τῆς πρεσβείας ἀποσφαγέντων; — II. 5. 5 πρὸ ἡμῶν παρ' ἑτέρων ἀνενηνεγμένων; II. 36. 1 πρὸ ἡμῶν ἀνθρώποις; I. 9. 1 Παπινιανὸν τοὺς πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν νομοθέτας ὑπερβαλόμενον; I. 7. 1 οἱ πρὸ αὐτῶν. Locutiones pæne adverbiales temporali vi hæ reperiuntur πρὸ τούτου III. 4. 4; IV. 57. 4; V. 20. 2; πρὸ πολλοῦ IV. 25. 2; V. 28. 1; VI. 12. 2.

3. Adverbialiter usurpatum legitur I. 8. 2 καὶ πρό γε ἁπάντων τοῖς στρατιώταις τοῖς ἀνελοῦσι — — πικρῶς ἐπεξῆλθεν.

16. Ἀντί (10).

1. Præpositio ἀντί cum Genitivo coniungitur, ut significet personam vel rem, pro qua altera in alterius locum succedit: II. 1. 2 δύο τελείας ἀντὶ τῶν παίδων — δώσειν ὑπισχνεῖτο ψυχάς; IV. 31. 1 ἑτέρους ἐκπέμπειν ἀνθ' ἑαυτῶν; V. 48. 1 καταστήσας δὲ — Εὐσέβιον μὲν ἀντὶ Τερεντίου φύλακα; VI. 12. 1 ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ τῆς αὐλῆς ὕπαρχον ἀπέδειξεν; VI. 13. 1 καὶ ἀντὶ τοῦ Καίσαρος βασιλέα πεποιηκώς; IV. 59. 2 ἕτερα δὲ ἀντὶ τούτων ἀλλαξομένους; — V. 20. 2 ὥστε ἀντὶ τῆς πρὸ τούτου ῥᾳστώνης τε καὶ ἐκμελείας — — δυσχεραίνειν.

2. Causalem fere vim ἀντί cum quibusdam relativis coniunctum exprimit his locis[1]): V. 47. 1 ἀπῄτει λόγον αὐτοὺς ἀνθ' ὅτου πρὸς τοῦτο ἐξήχθησαν; V. 29. 7 τῶν δὲ ἀπαιτούντων Στελίχωνα λέγειν ἀνθ' ὅτου μὴ πολεμεῖν μᾶλλον ἀλλ' εἰρήνην αἱρεῖται; — II. 40. 3 ἀνῃρέθη δὲ — Ἀβλάβιος — τῆς Δίκης αὐτῷ ποινὴν ἐπιθείσης ἀνθ' ὧν ἐπεβούλευσε θάνατον Σωπάτρῳ.[2]) —

[1]) Cfr eundem usum apud Xenophontem (Westphal I. 16); Orat. Attic. (Lutz 40); Polyb. (Krebs 33); Sophocl. (Brandt. 5).

[2]) Cum Genitivo coniuncta etiam quædam adverbia apparent, quibus Zosimus, ut iam partim scriptores Attici et deinceps recentiores fecerunt, ut præpositionibus utitur. Hæc sunt:

Γ. Cum Accusativo.

17. Ἀμφί (15).[1])

1. Localem sensum (locum incertum) ἀμφί c. Acc. his locis indicat: I. 37. 1 ὄντων δὲ τῶν ἀμφὶ τὴν ἑῴαν ἐν τούτοις; I. 40. 1 τῆς ἀμφὶ τὴν ἀνατολὴν καταστάσεως; — IV. 29. 1 οὔσης — τοιαύτης τῆς ἀμφὶ τὴν πολιτείαν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐναλλαγῆς talis in republica mutatio; — III. 26. 1 μετὰ πάσης ἀμφ' αὐτὸν δορυφορίας — — ἐπεραιοῦτο.

Reliquis locis locutione οἱ ἀμφί τινα utitur scriptor ad varia personarum genera significanda: III. 19. 2 τοῖς ἀμφὶ τὸν σουρήναν — — ἐπιπεσών surænæ milites; III. 22. 6 ἁλοὺς ἅμα τοῖς ἀμφ' αὐτόν, una cum satellitibus captus; III. 30. 2 ἐπιπεσοῦσα ἡ Περσῶν ἵππος τοῖς ἀμφ' αὐτόν (Ἰοβιανόν); similia sunt IV. 43. 1; IV. 58. 5, comites, familiares; IV. 42. 6 τοῖς ἀμφὶ Δομνῖνον ἀγγεῖλαι comitibus, simil. IV. 42. 7; V. 16. 5 ἐπιθησόμενον τοῖς ἀμφὶ Τριβίγιλδον Tribigildi copias adoriri; V. 19. 3 τοὺς ἀμφὶ τὸν Γαΐνην ἀκοντίζοντες, simil. IV. 46. 2. — — III. 29. 3 συναποκλινάντων αὐτῷ καὶ τῶν ἀμφὶ τὸν βασιλέα δύο ταγμάτων.

ἄχρι ἄχρις (etiam cum Accusativo II. 33. 2) et μέχρι μέχρις (et præpositionis (locali et temporali sensu) et coniunctionis vice usurpata); ἀντικρύ; δίχα; ἐγγύς; ἔμπροσθεν; ἕνεκα, ἕνεκεν; ἐντός; ἔξω; ἐπέκεινα; εὐθύ; μεταξύ; ὄπισθεν; πέρα, πέραν; πλήν; πλησίον; χωρίς.

Horum particulorum vim et usum Zosimeum, quoniam aliquid ad syntaxim declarandam valent, (cfr Fr. Krebs: Die Präpositionsadverbien in der späteren historischen Gräcität, München 1884) alio loco explicabo.

1) Præpositio ἀμφί coniungitur: cum tribus casibus apud poëtas (Aeschyl., Sophocl., Euripid., Pindar.); Herodotum, Appianum; — cum Genitivo et Accusativo: apud Xenophontem; — cum Accusativo: apud Thucydidem (bis) et Ioh. Antiochenum (decies); — ἀμφί præpositio non reperitur apud Oratores Attic., Aristotelem, Polybium, Ps.-Longinum (cfr auctores) neque in N. T.

18. Ἀνά (1).[1]

II. 38. 2 loco etiam ceteris in rebus notatu digno[2]) legitur ὥστε ἦν ἰδεῖν — — — θρήνους ἀνὰ πᾶσαν πόλιν καὶ ὀδυρμούς, ubi locali notione apparet et significat per universam urbem (Leunclavius) vel per omnes civitates (Sylburgius).

19. Εἰς (692).

Omnium præpositionum usitatissima[3]) est εἰς, quæ 35 locis in forma ἐς reperitur atque sine ullo aut collocationis aut significationis discrimine pro εἰς usurpatur.[4])

1) Perraro apud alios scriptores Græcos ἀνά invenitur, maxime locali nonnumquam temporali et distributiva significatione, cfr Mommsen 11; Kühne 2; Golisch V. 10; Westphal I. 5; Lutz 4; Hagfors 43; Lina 34; Krebs 33; — Passim in N. T. — Männs II. 5; Pindarus ἀνά c. Dat. et Acc. coniungit (Bossler 39); eodem modo Euripides.

2) Cfr K. J.: Zosimus, Kreikkalainen historioitsija, p. 9. Porissa 1895.

3) Eodem modo apud Appianum (Krumbholz 3), Ioh. Antiochenum et Herodianum (Rueger 5, 19). Apud Polybium tertium locum (κατά, πρός, εἰς) tenet (Krebs 3). Quarta (περί, ἐν, πρός, εἰς) est apud Oratores Atticos, sed primum locum inter eas, quæ cum Accusativo coniunguntur, habet (Lutz 3, 62, 99). — Pindaro usitatissima est præpositio ἐς (Bossler 3).

4) Aeolicæ dialecto εἰς proprium fuisse, ἐς autem ab ea non plane esse abiudicandum, in Dorica ἐς maxime frequentatum esse, εἰς fere tantum metri causa usurpari; Ionibus formam ἐς familiarem fuisse et apud poëtas pro metri ratione et nonnumquam ob sonum vel alia ex causa etiam εἰς admissum; in vetere Atticismo ἐς potissimum valuisse usque ad Olympiadem 94. 2, in recentiore autem εἰς, sed quod scriptores posterioris ætatis veterem Atticam linguam affectare studebant, etiam priscam præpositionis ἐς scripturam receperunt (Wrede 16, 42, 48, 50, 52, 53, 59). — Nec dum tamen certæ regulæ repertæ sunt nec reperientur, quos secuti diiudicare certo possimus, ubi εἰς, ubi ἐς in scriptorum libris adhibita sint; cfr Krumbholz 32, Zosimi II. 50. 4 τῆς ἐνέδρας εἰς τοὐναντίον αὐτῷ περιστάσης cum I. 53. 1 ἐς τοὐναντίον ἀπέβη τοῖς ἱππεῦσιν τὸ βουλευθέν. — Sed cum dicit Krumbholz: „si quis antiqua Græcorum monumenta per omnia linguæ Græcæ tempora recognoscet, apud Atticos —

1. Locali sensu proprio cum verbis et substantivis, motum significantibus, coniungitur ad indicandum locum, in quem vel ad quem motus dirigitur:

ἀναβαίνειν εἰς I. 43. 1 τὴν μεσόγειαν; II. 5. 4; V. 41. 3 τὸ Καπιτώλιον; II. 49. 3 τὰς ἐπάλξεις; III. 13. 2 τὰ πλοῖα; III. 14. 3 τὸ τεῖχος; — διαβῆναι εἰς I. 5. 2 τὴν Ἀσίαν; I. 28. 1; IV. 3. 1; IV. 20. 3; V. 7. 2; V. 26. 3; V. 31. 3 τὴν ἕω(?)αν; VI. 4. 2 εἰς τὴν Ἰβηρίαν διέβη (cfr ibidem διαβάντες τὴν Πυρήνην); — ἐμβάς ἐς τὰς ναῦς II. 21. 3, εἰς τὰ πλοῖα III. 25. 4;

ἀναθορὼν ἐς τὸν ἵππον I. 40. 3;

ἀπανέστησαν εἰς τὴν Ἀμίδαν III. 34. 1;

ἀφικνεῖσθαι I. 19. 2 τὴν Ῥώμην; I. 25. 1; I. 64. 2; II. 24. 1, 3; II. 29. 1; III. 10. 4; III. 14. 2; III. 15. 3; III. 23. 3; IV. 11. 4; IV. 31. 1 εἰς Μακεδονίαν; V. 14. 4; V. 27. 3; V. 29. 5; V. 37. 3; V. 41. 1; III. 32. 1 εἰς τοῦτο τῆς ἱστορίας ἀφιγμένῳ τὸ μέρος — μοι;

δραμεῖν et compos. II. 25. 1; III. 20. 5; τὸ — φρούριον IV. 30. 4; — ἀποδρᾶναι III. 27. 2 τοὺς — τόπους; — παλινδρομῆσαι V. 19. 7;

εἰσβάλλειν I. 42. 1; τὸν Πόντον III. 14. 1 — ἐμβάλλειν II. 18. 5; III. 24. 2 διώρυχα;

ἐκδιδόναι III. 5. 2; III. 24. 2 τὸν Τίγριν;

ἐλθεῖν et compos. I. 5. 1 ἐπανελθὼν εἰς Βαβυλῶνα; I. 24. 2; I. 51. 1 εἰσελθόντων δὲ — εἰς τὴν Ἀντιόχειαν; I. 56. 2; II. 5. 4; II. 10. 2 εἴς τι χωρίον ἐλθόντα; III. 2. 1; III. 6. 2; III. 10. 2 ἐλθὼν δὲ εἰς Ῥαιτούς; III. 14. 2; III. 15. 3 εἰς Ζαραγαρδίαν πόλιν ἦλθεν; III. 16. 1; III. 17. 3; III. 19. 3, 4; III. 20. 1; III. 24. 2; III. 26. 4 ἐλθόντες δὲ εἰς τὸν Δοῦρον ποταμόν; III. 27. 1, 2; III. 28. 3; III. 30. 2, 3; IV. 6. 3 ἀνελθὼν δὲ εἰς τὸ — βῆμα; IV. 13. 2; IV. 48. 1; IV. 50. 1; V. 3. 1; V. 9. 1; V. 16. 1; V. 21. 6 εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπανελθεῖν; V. 29. 6 συνελθούσης δὲ τῆς γερουσίας εἰς

---

formam εἰς, apud recentiores plerumque multo superare alteram formam ἐς apparebit“, id in Zosimo non verum est.

τὰ βασίλεια; V. 31. 1; V. 34. 4 παρελθόντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν; V. 37. 2 εἰς τὸ πρόσω προελθών; V. 45. 2; VI. 2. 2; VI. 7. 3; — V. 46. 1 μὴ λαθεῖν τι τῶν εἰς τὸ ταμιεῖον ἐλθόντων;

ἰέναι III. 10. 1 ᾔει εἰς τὰς Ἄλπεις, et compos. I. 33. 2; I. 38. 1; I. 51. 2; I. 54. 2 εἰς μὲν τὴν Ἔμισαν εἰσῄει; II. 5. 1 εἰς τὴν ἑορτὴν συνιέναι; II. 29. 5; II. 30. 4; III. 6. 3 εἰς τὰ ὄρη κατῄεσαν; III. 10. 2; IV. 6. 3; IV. 13. 2; IV. 31. 1; IV. 59. 4; V. 6. 2; V. 11. 4; V. 46. 3; V. 49. 2;

παραγίνεσθαι III. 11. 2; III. 15. 2; III. 23. 1 εἰς περίβολον; III. 28. 2; III. 34. 3; IV. 1. 2; IV. 22. 4; V. 30. 1; V. 37. 3; V. 48. 2 εἰς τὴν Ἀρίμηνον;

περαιοῦσθαι III. 6. 3; V. 15. 3 εἰς τὴν Ἀσίαν;

πεσεῖν et compos. II. 15. 4; II. 23. 4; — II. 48. 1; V. 24. 5; V. 15. 1 συμπεσεῖν εἰς μάχην;

πλεῖν et compos. II. 23. 4; II. 24. 3 εἰς τὸν Ἐλαιοῦντα ἀπέπλεον; II. 25. 2; V. 8. 2; V. 11. 3; VI. 8. 3;

φεύγειν et compos. I. 20. 1; II. 10. 1; II. 23. 1 bis; II. 24. 3; III. 20. 3, 5; III. 24. 1; IV. 6. 5; IV. 20. 2; IV. 24. 2; IV. 30. 5; IV. 49. 3; V. 7. 1; V. 29. 9 εἴς τινα — τῶν Χριστιανῶν ἀπέφυγεν ἐκκλησίαν; VI. 4. 4;

φοιτᾶν IV. 29. 2;

χωρεῖν, ἀναχωρεῖν II. 26. 3 ἐς Νικομήδειαν ἐχώρει; — II. 12. 1; IV. 6. 5; V. 19. 2; V. 34. 5; VI. 4. 4.[1])

ἄγειν et compos. I. 1. 1; I. 7. 3; I. 48. 1; I. 61. 1 θρίαμβον εἰς τὴν Ῥώμην εἰσαγαγών; II. 1. 3; II. 14. 4; II. 27. 1; II. 31. 2; II. 43. 1; II. 46. 3; IV. 19. 1; V. 9. 1; V. 37. 4; V. 45. 3; VI. 8. 2;

ἀγείρεσθαι II. 35. 1; IV. 26. 8;

ἀναβιβάζειν I. 47; II. 9. 3; III. 18. 3; VI. 7. 1; — διαβιβάζειν II. 14. 2;

ἀφῆκαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν λίμνην V. 16. 3; — καθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν IV. 47. 1;

ἐνεγκών IV. 10. 1; — ἀπενεχθέν III. 34. 4;

---

[1]) Adde a poëtarum dictis sumtum III. 9. 6 Ζεὺς ὅταν εἰς πλατὺ τέρμα πέλῃ.

κομιζόμενος VI. 11. 1;[1])
μετατιθείς V. 31. 6;
μετοχετεύσαντες III. 19. 3;
πέμπειν, ἐκπέμπειν et alia compos. I. 19. 1; I. 68. 3; II. 24. 2; II. 25. 2; II. 28. 2; III. 5. 2; III. 6. 1; III. 14. 4; IV. 6. 4; IV. 26. 2; IV. 45. 4; V. 14. 1; V. 18. 1, 2; V. 44. 1; V. 46. 1; V. 47. 3; VI. 5. 2; VI. 8. 3; VI. 12. 1; — V. 25. 3 μετάπεμπτος εἰς τὰ βασίλεια γενόμενος;
στῆσαι, μεταστῆσαι V. 15. 5; II. 48. 3; V. 36. 1;
συναθροίζειν II. 18. 2; V. 41. 5; συναλισθῆναι I. 33. 3;
σωθῆναι, διασωθῆναι V. 45. 6; IV. 9. 4; V. 37. 5; VI. 2. 6;
ἄνοδος II. 29. 5; ἀποδημία IV. 16. 4; ἄφιξις V. 31. 1; V. 37. 4; διάβασις I. 31. 1; εἰσβολή V. 29. 5; εἴσοδος II. 50. 1; ἐκβολή V. 29. 2; ὁδός VI. 3. 3.

De adverbiis, quæ huc referri possunt, vide infra p. 124.

Ad hunc localem usum nonnulla accedunt exempla, in quibus εἰς adiunctum est verbis, quæ propriam motus significationem non habent: III. 12. 2 εἰς τὴν σφῶν πόλιν ἐκάλουν; V. 32. 3 μετακληθέντων εἰς τὰ βασίλεια τῶν στρατιωτῶν; II. 25. 2 εἰς τοὺς λόφους καὶ — — τὰς φάραγγας τὴν οἰκείαν ἔτασσε δύναμιν. Terminus usque ad quem, definitur II. 30. 4 ἀπολαμβάνοντα τὸν ἰσθμὸν ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν. Cum verbis videndi εἰς = ad, versus: II. 1. 3 ἀποβλέπων δὲ εἰς τὸ κεραυνόπλητον ἄλσος; IV. 33. 4 εἰς τὸν οὐρανὸν ἀποβλέπουσι.

Cum variis voculis coniunctum εἰς fere idem valet ac ἐν = in, apud[2]): I. 43. 2 ἐλῄζοντο χωρία. ἐς ἃ

[1]) II. 45. 3 ὅπως ἂν εἰς Σισκίαν οἱ ἐναντίοι καταλάβουσιν, „εἰς explicat significationem verbi“ L., Sylb., Reitem. — Mendelssohn εἰς non habet, recte.

[2]) Cfr huius usus exempla apud Herodotum IV. 146, 148 ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον; IV. 145 ἱζόμενοι δὲ ἐν τῷ Ταϋγέτῳ; V. 25 ἐνέτεινεν τὸν θρόνον ἐς τὸν ἵζων et ἐν τῷ κατίζων θρόνῳ (Lundberg 19); Polybium (Krebs 107); Ioh. Antiochenum (Rueger 18); — N. T. Marc. 13. 3 καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος; Ioh. 20. 19, 26 ἔστη εἰς τὸ μέσον; II. Thess. 2. 4 ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν — καθίσαι, et aliis locis.

δὴ τρισχιλίους ἀποβαλόντες εἰς τὴν — ἵππον ἐμπεπτωκότες; V. 29. 1 τὰς σκηνὰς εἰς Ἡμῶνα πόλιν ἐπήξατο (cfr IV. 20. 4 εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας); V. 18. 5 ἐπεὶ δὲ εἰς Θυάτειρα συνέμιξαν ἀλλήλοις; IV. 8. 1 συναντῶσί πως σφίσιν εἰς Θυάτειρα τὰ στρατεύματα; V. 22. 2 ἀντέσχε μὲν εἴς τινας μάχας ἡ Γαΐνου μερίς; III. 7. 2 μόνος εἰς τὰ δασύτατα κρυπτόμενος τῶν ὑλῶν (cfr III. 7. 4 ἐν γὰρ τοῖς — δρυμοῖς ἀπεκρύπτοντο); I. 4. 3 τὴν μάχην εἰς Ἄρβηλαν πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος; I. 10. 3 εἰς τὸν μεταξὺ πορθμὸν Βυζαντίου καὶ Χαλκηδόνος ἁλίσκεται; II. 23. 2 τοῦ δὲ ναυτικοῦ — — εἰς δὲ Μακεδονίαν ὁρμιζομένου; II. 23. 4 καὶ οἱ μὲν εἰς Ἐλεοῦντα — ὡρμίσθησαν, οἱ δὲ εἰς τὸν Αἰάντιον εἰσέπλευσαν λιμένα; V. 31. 1 ἐπειδὴ Στελίχων μὲν εἰς τὴν Ῥάβενναν ἦν; V. 26. 4 τῆς Ῥώμης εἰς ἔσχατον οὔσης[1]) κινδύνου συνταραχθείσης; — II. 29. 3 ταῖς εἰς τὰ βασίλεια γυναιξὶν συνήθης γενόμενος; IV. 11. 1 ἅμα τοῖς εἰς τὸν Ἴστρον φυλάττουσι στρατιώταις.

Locali notione figurate usurpatur V. 1. 3 ὁ μὲν πλοῦτος — εἰς τὴν Ῥουφίνου καὶ Στελίχωνος οἰκίαν εἰσέρρει, simil. V. 13. 1; — — IV. 20. 6 τῶν εἰς τὴν τοῦ βασιλεύοντος γνώμην ἀναβαλλομένων τὰ περὶ τούτου; — IV. 7. 2 λαβὼν δὲ εἰς ἔννοιαν.

Locali sensu raro Accusativis personarum præponitur II. 53. 3 εἰς Μαυρουσίους διαβῆναι; II. 54. 1 μετοικήσας δὲ εἰς Λετούς. Singulare est V. 45. 5 τούτων (βαρβάρων) ἐς τὸν βασιλέα κεχωρηκότων.[2])

---

[1]) L. et R. hunc locum sine οὔσης exprimunt. Mendelssohn (p. 249): „εἰς, non ἐν, propter hiatum posuit, sicut V. 31. 1,“ atque e quodam mscpto huc trahit οὔσης; in quo scribendo apographa errare potuerit (cfr Mend. p. 218, Reitem. p. 399), nam εἰς ἔσχατον κινδύνου quam usitatissima est phrasis Zosimi.

[2]) Locali notione præditum nec apud Xenophontem nec apud Thucydidem nec apud Polybium ullum exstat exemplum, ubi vocula ἐς nominibus singulorum hominum præposita est, contra apud Herodotum et Appianum multa huius usus exempla reperiuntur, sed rara sunt apud Aristotelem, Oratores Attic., Pindarum, Sophoclem (cfr Krumbholz 35, 36; Lundberg 18; Krebs 107; Hagfors 36; Lutz 9; Bossler 4; Männs II. 3).

Cum hoc usu cohæret is, quo aliquid ad aliquem translatum, alicui traditum, permissum esse significatur: IV. 36. 4 εἰς Κωνσταντῖνον ἦλθε ἡ βασιλεία; II. 18. 1 τῆς βασιλείας εἰς Κωνσταντῖνον καὶ Λικίννιον περιστάσης, simil. cum eodem verbo I. 8. 1; I. 18. 1; I. 65. 1; II. 29. 1; II. 55. 1; IV. 53. 1; V. 1. 1; V. 48. 1; V. 12. 2 ἐκ τῶν πρότερον ἐχόντων εἰς αὐτοὺς ἔρρει; V. 9. 7 φήμη δὲ ὅμως εἰς ἅπαντας ᾔει; — V. 35. 5 τῆς Στελίχωνος τελευτῆς εἰς αὐτοὺς ἐνεχθείσης; III. 9. 2 εἰς τὸ πλῆθος τὸ μελετώμενον ἐνεγκόντες; V. 2. 1 τὰ τιμιώτατα τῶν ὄντων αὐτῷ κτημάτων εἰς ἐκεῖνον μετενεγκών; IV. 14. 1 τὰ μὲν τῆς ἐξετάσεως εἰς Μόδεστον — — μετεφέρετο; — II. 33. 3 εἰς τούτους τε τὴν ἐξουσίαν — — μεταθείς; IV. 8. 1 τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπήν; IV. 44. 1 τὴν ἀρχὴν εἰς ἅπαντας διῃρῆσθαι; huc pertinet IV. 42. 2 τὸ πρακτέον εἰς ἀμείνονα βουλὴν ἀνετίθετο. Eodem modo huc referenda sunt V. 17. 4 ὥστε καὶ εἰς ὑπάτους ἀναρρηθῆναι ut etiam inter consules designaretur (L.); — III. 36. 1 ἡ ψῆφος εἰς ἕνα συνῄει.

2. Translato sensu εἰς Accusativis personarum præponitur ad significandum adversus, contra quem, raro autem erga quem aliquid fiat; quamquam significatio inimica aut amica non vi præpositionis sed voculis, quibus εἰς adiunctum apparet, continetur: I. 13. 3 οὐχ ὑβρίζων εἰς τοὺς ἐν τέλει μόνον; I. 54. 2 τινὸς εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα λόγους αἰσχροὺς ἀφιέντος; IV. 51. 1 τι ῥῆμα εἰς τὸν Πρόμωτον ἀπέρριψεν; V. 17. 4 διὰ τῶν εἰς Τριβίγιλδον ἀναφερομένων; III. 11. 5 λόγον δὲ ἀστειότατον εἰς αὐτούς τε καὶ πόλιν συνθείς; II. 47. 3 ὅσα Κώνστας εἰς αὐτοὺς ἐπαρῴνησε — καὶ — — εἰς τὸ πολίτευμα παρηνόμει; V. 37. 1 οὐ συγγνώμην αἰτοῦσαν ἐφ' οἷς εἰς Γρατιανὸν ἔπραξεν, cum eodem verbo V. 17. 5: IV. 31. 5; III. 34. 1; huc referendum est V. 51. 2 οὐκ εἶναι θεμιτὸν αὐτοῖς εἰς τὸν τοσοῦτον ὅρκον ἐξαμαρτεῖν;[1]) — IV. 50. 1 τοῖς — εἰς αὐτόν τε καὶ τὸ στρατόπεδον ἅπαν — γεγονόσι — πολέμοις; cum eodem verbo

---

[1]) Cfr Lysiam: ἐλαίας, εἰς ἃς ἐξῆν — ἐξαμαρτάνειν (Lutz 11).

V. 32. 7; V. 33. 2; — I. 18. 1 διὰ τὴν εἰς τὸν ἀδελφὸν ὕβριν ἀγανακτήσας, simil. V. 49. 1; I. 14. 1 ἀναμιμνήσκουσα τῶν εἰς ἕκαστον ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πάντας ἀδικημάτων; V. 38. 2 δίκην δὲ τῶν εἰς τὰ θεῖα δέδωκε δυσσεβημάτων ἀξίαν; IV. 40. 2 οὗτοι — — οὐκ εὐνοίᾳ τὰς εἰς αὐτοὺς ἀμείβεσθαι διενοοῦντο τιμὰς ἀλλὰ τῇ εἰς τὸν ἄρχοντα ὑπεροψίᾳ καὶ τῇ περὶ τοὺς στρατιώτας καταφρονήσει. Animus amicus erga aliquem hominem indicatur V. 2. 2 πᾶσαν ἀρχικὴν ἀρετὴν εἰς τοὺς ἀρχομένους ἐπιδεικνύμενος; IV. 18. 4 ὕμνον εἰς τοῦτον τὸν ἥρωα γράφων; I. 58. 4 ἡ μὲν εἰς Ῥωμαίους εὐμένεια; IV. 40. 8 τῆς εἰς Ῥωμαίους εὐνοίας; — V. 46. 3 τῆς εἰς θεοὺς θρησκείας; IV. 37. 4 τὴν εἰς τὰ θεῖα θρησκείαν ἀπαγορεῦσαι.

3. Quas in res, quem in rerum statum, quam in condicionem aliquis perductus, aliquid redactum sit, exprimitur: II. 18. 1 εἰς διαφθορὰν ἦλθον ἀλλήλοις; — εἰς τὴν ἀρχὴν ἐλθεῖν, παρελθεῖν, προελθεῖν III. 36. 1; I. 8. 1; I. 24. 1; IV. 35. 4; — προελθὼν εἰς: ἥβην IV. 26. 2; γῆρας V. 9. 3; — II. 7. 2 ἔδει γ' ἄρ' εἰς τὴν νῦν συνέχουσαν ἡμᾶς ἐλθεῖν τὰ πράγματα δυσκληρίαν; II. 13 μικροῦ δεῖν εἰς τὴν κατὰ τῆς πόλεως ἀπώλειαν ἦλθον; V. 41. 5 εἰς τὴν πενίαν τῆς πόλεως ἐλθούσης; — V. 40. 1 εἰς ἀλληλοφαγίαν ἐλθεῖν; I. 36. 2 εἰς λόγους ἐλθεῖν, similiter V. 40. 3; IV. 20. 1; — I. 28. 2 εἰς μάχην ἐλθεῖν; I. 50. 2 (Αὐρηλιανὸς) — ἐς μάχην ἀπήντα; II. 18. 1 εἰς μάχην συνῄεσαν; II. 15. 1 πόλεις — ἐς ὅπλα ἰούσας; I. 6. 3 εἰς μοναρχίαν παρῄεσαν; III. 1. 2 παιδείας εἰς ἄκρον ἥκουσα, similia V. 5. 2; IV. 15. 1; V. 17. 4; — I. 25. 2 εἰς μνήμην τῶν Δεκίου βασιλικῶν ἀρετῶν ἀνατρέχοντες; I. 40. 2 εἰς τοιάνδε ἐπιβουλὴν ἐμπίπτει, simil. I. 63. 1; — I. 13. 3 εἰς φόνους ἀκρίτους ἐχώρει; I. 12. 1 εἰς στάσεις ἐχώρουν; — IV. 58. 5 ὁρμήσαντες εἰς φυγήν, similia cum verbo τρέπειν I. 4. 1; I. 52. 2; II. 17. 3; III. 15. 6; III. 19. 2; — I. 50. 3; II. 16. 4; II. 18. 4; III. 29. 4; — — V. 17. 3 ἐξαίρων εἰς ὕψος; V. 18. 3 πρὸς ὕψος ἄρασα τοσοῦτον ἐς ὅσον οὐδὲ εἰς — ἀνεβιβάσθη, cfr simil. II. 21. 1; — III. 15. 2 εἰς τὸ κεφάλαιον ἑαυτὸν

ἐμβαλεῖν τοῦ πολεμοῦ; — III. 2. 2 τῶν — ἐφόδων εἰς ταύτην (μάχην) αὐτὸν ἑλκουσῶν; — I. 62. 2 εἰς μάχην προεκαλοῦντο; II. 38. 3 ἕκαστον εἰς τὴν τοῦ πραίτωρος ἀξίαν ἐκάλει, fere similia V. 50. 1; III. 18. 1; II. 27. 1; I. 62. 2; — IV. 56. 1 εἰς φιλίαν καὶ ὁμαιχμίαν ἐδέξατο; — V. 12. 2 κτῆμα — εἰς θατέρου τούτων μετετίθετο δεσποτείαν; — V. 18. 4 εἰς νεωτερισμὸν φέρεται — I. 5. 3 διαφθείρων εἰς τυραννίδα ἐξενεχθείη; IV. 33. 4 εἰς τοσαύτην κατενεχθέντος διαφθορὰν τοῦ πολιτεύματος; — I. 49. 2 εἰς εὐθύνας ἠγμένοι, simil. V. 2. 3; IV. 28. 2 τὴν τοῦ βασιλεύοντος εἰς ὅπερ ἐβούλοντο μεταφέροντες γνώμην; I. 1. 2 τὰ πράγματα — ἐς τὸ νῦν ὁρώμενον σχῆμα κατενεχθῆναι; — IV. 52. 3 μεταγαγὼν ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὑπονοίας εἰς ματαίους ὀνείρους; I. 12. 1 παρήγαγον εἰς βασιλείαν, similia sunt I. 17. 1; I. 20. 2; IV. 4. 3; — III. 11. 5; — IV. 9. 3; — locutio εἰς κρίσιν ἄγειν, nonnumquam fere finali sensu nitens, his locis reperitur I. 56. 2; III. 23. 4; IV. 52. 4; V. 10. 3; V. 35. 2; V. 44. 2; — I. 25. 2 τῶν εἰς τὰ πράγματα νεωτερίζειν εἰωθότων; — IV. 29. 1 τὸ μὲν στρατιωτικὸν — — εἰς τὸ μηδὲν περιίστατο, similia III. 32. 6; I. 3. 1. Cum verbis καταστῆναι, καθίστασθαι, καθιστάναι variis voculis, quæ statum quendam aut actionem significant, præpositum apparet[1]): εἴς τε τὸν ἐκ χειρὸς ἀγῶνα III. 25. 4; εἰς ἀμφίβολον IV. 34. 4; εἰς ἀνάγκην I. 69. 4; III. 7. 4; IV. 34. 2; IV. 50. 2; VI. 5. 2; εἰς θόρυβον III. 14. 3; εἰς μέγιστον κίνδυνον VI. 4. 3; εἰς κρίσιν V. 25. 3; ἐς κύκλωσιν II. 19. 2, simil. I. 53. 1 ἐμπεσόν; ἐς μάχην I. 49. 1; — εἰς μάχην ἀντικαθίστατο IV. 35. 4; — εἰς πεῖραν III. 33. 2; εἰς πολιορκίαν I. 33. 2; VI. 2. 3; ἐς πολιορκίαν I. 15. 1; εἰς τὴν πολιορκίαν V. 38. 1; — εἰς στάσιν ἀναστάντες IV. 47. 1; IV. 41. 1; — εἰς ἐσχάτην στενοχωρίαν III. 7. 6; εἰς ἐμφύλιον ταραχήν I. 64. 1; εἰς τοῦτο I. 7. 3; IV. 28. 1; ἐς φόβον I. 62. 1; I. 63. 2; εἰς χεῖρας III. 29. 2, similiter

---

[1]) Cfr similem us. Thucydid. (Golisch VI. 5, 6); Orat. Attic. (Lutz 12, 13); Ioh. Antioch. (Rueger 18).

I. 4. 1; II. 51. 3; IV. 7. 4; — III. 8. 2 cum verbis συμπεσών, ἰέναι, λαβών.

Ab illa significatione, de qua supra egimus, proxime abest ea, in qua εἰς c. Acc. de commutatione quadam ponitur: III. 32. 4 μεταστάντος δὲ αὐτοῖς εἰς μοναρχίαν τοῦ πολιτεύματος; II. 31. 3 τοὺς λέοντας νῦν εἰς εὐχομένης μεταβέβληται σχῆμα; V. 24. 8 εἰς χώματος δὲ σχῆμα τοῦ κάλλους μεταβληθέντος; — IV. 23. 2 εἰς τὸ ἀρρενωπὸν ἐκ τοῦ θήλεος ἀναγαγεῖν; II. 17. 1 εἰς ἡδονὴν τὴν ἀθυμίαν μετήγαγον; V. 14. 3 πάντως ἂν ἐξέβαινεν αὐτῷ τὸ βεβουλευμένον εἰς τέλος; — I. 63. 2 τεκόντων δὲ τούτων μῖσος, τὸ λειπόμενον εἰς ἐπιβουλὴν ἐτελεύτησεν; — locutio εἰς ἔργον ἐκβαίνειν, aliquid alicui succedere I. 19. 1; I. 21. 2; II. 29. 4; II. 45. 1; II. 48. 3; III. 15. 6; III. 17. 2; V. 17. 2; V. 38. 5; — simili notione reperiuntur εἰς ἔργον ἐλθεῖν, προελθεῖν, ἰέναι, ἄγειν IV. 38. 4; — V. 18. 5; V. 29. 8; — IV. 15. 2; — IV. 52. 2; V. 26. 2; V. 31. 6; VI. 12. 2.

Ad hunc usum accedunt exempla, in quibus de statu animi vel affectuum, in quem quis ducitur aut alios ducit, agitur: II. 43. 1 εἰς τὴν αὐτὴν ἦλθεν ἐπιθυμίαν, simile I. 34. 1; — I. 49. 2 εἰς ἔννοιαν ἦλθεν νεωτερισμοῦ, similia II. 51. 1; I. 66. 1; VI. 9. 1; — II. 29. 2 εἰς ὑποψίαν ἐλθεῖν; V. 50. 2 εἰς μετάμελον ἐλθών, similiter II. 30. 1; I. 13. 1 τραπέντα δὲ εἰς νεωτερισμόν, similia sunt I. 18. 3; V. 31. 3; IV. 23. 6; — VI. 10. 1 εἰς προδοσίας ἐμπεσὼν ὑποψίαν; — I. 25. 2 εἰς δέος καταστάς, simil. II. 8. 2; III. 7. 7; — III. 18. 1 εἰς ὀργὴν ἀναστάς, similia V. 49. 1; II. 29. 5; IV. 1. 1; — IV. 2. 1 εἰς τὸ κατ' αὐτῶν ἐξανίσταντο μῖσος, sim. IV. 51. 2; V. 23. 2; — IV. 15. 2 εἰς πᾶν εἶδος ὠμότητος πρόχειρον ὄντα; — IV. 56. 3 εἰς ὀργὴν ἐξενεχθέντες; — III. 9. 2 ἐξηρέθισαν ἅπαντας εἰς ὀργήν; — IV. 35. 4 ἀνήγειρε πλέον εἰς τὸ — ἔχθος; — IV. 16. 2 εἰς μῖσος τοίνυν ἅπαντας κινήσας, simil. IV. 35. 3; — animum non infestum his locis exprimit III. 18. 1 εἰς φιλίαν ἠξίουν ἐλθεῖν; — II. 51. 3 τῶν

στρατηγῶν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀνδρείας — — ἐπανελθόντων; — IV. 50. 2 εἰς τὸ ἀνδρωδέστερον καὶ ἐπίπονον καὶ τληπαθὲς ἀνεχώρει; — V. 46. 2 εἰς πᾶν ἀρετῆς εἶδος εὖ πεφυκώς; — IV. 41. 1 οὐδενὸς εἰς ἀρετὴν φέροντος; — III. 28. 4 τοῦ βασιλέως — — εἰς θάρσος τὰς τάξεις ἐγείροντος; — I. 15. 1 εἰς οἶκτρον ἐκ τῆς ὀργῆς αὐτοὺς μεταστῆσαι; — V. 31. 2 εἰς ἔλεον τὸν στρατηγὸν ἐπισπάσασθαι, simile II. 53. 3; — IV. 26. 7 ὡς ἂν εἰς τὴν — εὔνοιαν ἐπιδοῖεν; — V. 6. 1 εἰς εὐσέβειαν — ἐπικαλουμένη.

4. Sæpissime præpositio εἰς c. Acc. de effectu et consilio ponitur, ut significet quem ad finem, quo consilio aliquid fiat, factum sit[1]): α) III. 17. 4 ὕδωρ εἰς χρῆσιν τῶν ἐνοικούντων ὠχέτευον; I. 46. 2 γῆν λαβόντες εἰς γεωργίαν; II. 32. 1 εἰς οἰκοδομίας — δαπανῶν; III. 26. 2 πλοίων εἰς χρείαν αὐτοὺς καθιστάντος; V. 9. 6 γνώρισμα εἰς εἰκασίαν τι καταλιπεῖν τοῖς ὁδοιποροῦσι; I. 58. 3 Π. εἰς τιμὴν τῆς θεοῦ δῶρα — ἀφέντων, simil. I. 58. 2; — V. 46. 4 οὐκ ἀνέχεσθαι τῆς τιμῆς εἶπεν, εἰς ὕβριν πάντων φερούσης; I. 72 Καρῖνος — πρᾶγμα μὲν εἰς κοινὸν ὄφελος φέρον οὐδὲν εἰργάσατο; III. 33. 4 τοῖς — — εἰς ἱκεσίαν προσενεχθεῖσιν; V. 34. 6 σίτησιν εἰς οἰκεῖον παρελόμενος κέρδος. — — β) I. 14. 1 τοὺς στρατιώτας εἰς ἐπανάστασιν ἐρεθίζουσα; IV. 2. 1 τὸ ἄλογον πλῆθος εἰς τοιαύτας ἐρεθίζοντες ἐκβοήσεις; V. 32. 3 εἰς τὸν κατὰ Κωνσταντίνου παρεθάρσυνε πόλεμον; — II. 17. 3 συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον δυνάμεις; — II. 13 ἐκίνησε τοὺς στρατιώτας εἰς στάσιν, fere similia cum eodem verbo V. 17. 5; V. 23. 3; V. 31. 6; — II. 55. 2 εἰς τὴν κατὰ τοῦ Γάλλου σφαγὴν ἐπαίρουσι; — IV. 7. 4 τὴν στρατηγίαν εἰς τὸν κατὰ Προκοπίου προχειρισάμενος πόλεμον; — II. 41 ἔστειλε στρατιώτας — Κωνσταντίῳ συμμάχοντας εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, fere simil. II. 42. 5; V. 9. 7; II.

---

[1]) Cfr eundem usum apud Herodotum (Lundberg 19); Oratores Attic. raro (Lutz 15, 16); Polybium (Krebs 108, 109); Pindarum (Bossler 5, 6); Sophoclem (Männs II. 4); Aristotelem (Hagfors 38); Ioh. Antioch. (Rueger 18); latissime patentem apud Appianum (Krumbholz 40, 41).

42. 4 εἰς ἀναπλήρωσιν ἀποσταλέντες; III. 15. 4 Ὁρμίσδην εἰς κατασκοπὴν ἐκπέμπει, cfr sim. VI. 9. 1; II. 54. 2; — I. 64. 2 παρασκευασμένων εἰς πόλεμον, similia sunt V. 22. 1; IV. 25. 1; IV. 7. 4; II. 24. 1; II. 15. 1; — IV. 7. 3 ἔταττε μὲν ὡς εἰς πόλεμον τὰς δυνάμεις, similia sunt II. 4. 1; II. 38. 4; V. 19. 5; — III. 10. 1; — II. 26. 2; — IV. 30. 5 ἦν δὲ Ὁρμίσδου παῖς τοῦ κοινωνήσανος εἰς τὸν κατὰ Περσῶν πόλεμον, similiter V. 47. 1; — IV. 26. 8 ῥητῆς αὐτοῖς εἰς τοῦτο δοθείσης ἡμέρας, simil. VI. 8. 1; II. 55. 3 τοῖς δημίοις ἐκδίδωσιν εἰς σφαγήν, similia V. 18. 6; V. 28. 2: V. 50. 2; — III. 25. 2 εἰς ἔρυμα μὲν παραδείσου — ᾠκοδομημένον; — I. 34. 1 αἰχμαλώτων — ὑπουργησάντων εἰς τὴν τούτων δημιουργίαν; — IV. 23. 2 καὶ ὡς εἰς φυγὴν μόνον εἰσὶ γεγυμνασμένοι; — IV. 23. 3 εἰς ὅπερ ἠρέθησαν; — V. 47. 3 εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ τὸν βασιλέα προκαλέσοιντο τιμωρίαν; — II. 55. 1 εἰς τὰς κατ' αὐτῶν ἐτρέποντο διαβολάς; — III. 18. 5 ἐναπετέθη τοῖς πλοίοις εἰς ἀποτροφὴν τοῦ στρατοῦ; — IV. 42. 5 συνοῖσον εἰς ἐπικουρίαν τῷ βασιλεῖ, sim. IV. 39. 5; — I. 33. 1 τοῖς ἐπισταμένοις εἰς ναυτιλίαν χρησάμενοι, simile IV. 55. 2; — VI. 3. 1 εἰς τὴν τῶν τυράννων ὁρμῆσαι χειροτονίαν; IV. 23. 5 παρορμώντων εἰς τοῦτο; — V. 19. 4 μηδὲ ἀρκέσαι τὸν τόπον αὐτοῖς εἰς ἀποφυγήν, simil. I. 2. 2; V. 36. 2; V. 39. 3; — IV. 16. 5 Παίονες μὲν εἰς ἁρπαγὴν τοῖς βαρβάροις προέκειντο.[1]) — Singulare est VI. 12. 2 Ἀλλάριχος εἰς τὴν Ἀττάλου καθαίρεσιν εἶδεν.

Causalem vim, quæ haud procul ab instrumentali significatione abest, induisse videtur IV. 29. 1 τὰ χρήματα — — εἰς τὴν τῶν ἀρχόντων ἐκενοῦτο πλεονεξίαν.

Finali sensu præpositio εἰς infinitivis adiungitur: α) IV. 39. 5 εἰς τὸ αὐτομολῆσαι προτρέπων; II. 33. 4 ἐχόντων ὑποχειρίους εἰς τὸ δίκας ὑπέχειν; III. 22. 4 τῶν — εἰς τὸ τὴν μηχανὴν ἀποκρούσασθαι συστραφέντων; — I. 8. 1 τῆς δὲ γερουσίας εἰς τὸ διασκοπῆσαι τίνι δέοι παραδοῦναι τὴν ἀρχὴν ἀναβαλλομένης;

---

[1]) Cfr Krebs 109: vice prædicati fungitur.

I. 60. 2 τοῦ δὲ εἰς τὸ διασκέπτεσθαι τὸ πρακτέον ἀναβαλλομένου; IV. 55. 4 τοῦ δὲ βασιλέως εἰς τὸ διασκέψασθαι καὶ ἀποκρίνασθαι ἀναβαλλομένου; — III. 5. 2 ἤρκεσε — εἰς τὸ καὶ τροφῇ χρήσασθαι καὶ σπεῖραι τὴν γῆν; V. 16. 2 εἰς τὸ κωλῦσαι τοὺς πειρωμένους διαβαίνειν ἀρκοῦντας; V. 39. 4 ἐπήρκουν δὲ πολλοῖς εἰς τὸ μεταδιδόναι τῶν ἀναγκαίων; III. 34. 1 Νισιβηνοὶ δὲ ἀνακωχῆς εἰς τὸ μεταστῆναι τυχόντες; — I. 18. 3 τοὺς εἰς τὸ νεωτερίζειν ἐπιρρεπεῖς οἰκειούμενος; II. 48. 3 τόπον ἐπιτήδειον εἰς τὸ πληρῶσαι τὸ σπουδαζόμενον; V. 31. 5 καίπερ οὖσιν ἱκανοῖς εἰς τὸ δεῖσθαι τῆς τοῦ βασιλέως παρουσίας; — II. 37. 2 μὴ λαμβανέτω τις εἰς τὸ περὶ ἑτέρου τινὸς λέγειν τὴν πρόρρησιν. — β) I. 1. 2 ταῦτα γὰρ εἱρμόν τινα αἴτιον τοῖς ἐσομένοις εἰς τὸ τοιῶσδε δοκεῖν ἐκβαίνειν ἐπιτιθέντα; III. 20. 5 οἱ δὲ ἀπολυθέντες ἐκ τῆς στρατιᾶς εἰς τὸ κατασκοπεῖν καὶ βοηθεῖν. — γ) I. 23. 2 εἰς τὸ νεωτερίζειν τραπείς, simil. I. 40. 1; V. 41. 3 ἐτράπησαν δὲ εἰς τὸ θεραπεῦσαι; VI. 9. 3 εἰς τὸ τὰ Ὀνωρίου πράττειν ἐτράπη; I. 38. 2 ἐς τὸ νεωτερίσαι προήχθη; V. 29. 6 εἰς τὸ πολεμεῖν ἐφέρετο γνώμη;[1]) II. 47. 1 καταστήσας τοὺς στρατιώτας εἰς τὸ λέγειν τι βουλόμενον αὐτὸν ὑπομεῖναι; II. 48. 1 ἐξανέστησαν ἅπαντες εἰς τὸ πολεμεῖν; — III. 22. 7 οὕτω τε εἰς τὸ μὴ γεγενῆσθαί ποτε δοκεῖν περιέστη; — I. 37. 3 ἀρχῆς ἐς τὸ μηκέτι λοιπὸν εἶναι σαλευομένης.[2])

Præpositio εἰς cum casu ex adiectivis et substantivis finali notione pendet: II. 30. 1 εἰς πόλεως κατασκευὴν ἐπιτήδειον, similia V. 9. 2; II. 16. 1; II. 30. 2 καὶ ἐς βασιλέως οἴκησιν ἁρμοδίαν καταστῆσαι; V. 5. 4 ὡς ἑτοίμων ἁπάντων εἰς ἅλωσιν ἐσομένων; VI. 12. 2 Ἰοβίου — ταῖς διαβολαῖς (τὸν Ἀλλάριχον) ἑτοιμότερον εἰς τοῦτο κατασκευάσαντος; I. 40. 2 εἰς τὰ τοιαῦτα προχειρότατος; III. 18. 2 οὐκ ἀξιόχρεως ἑαυτοὺς εἰς φυλακὴν τῶν τειχῶν θεασάμενοι; — II. 23. 4 παρεδίδου τρόπον τινὰ τοῖς ἐναντίοις ἐς κατάδυσίν τε καὶ παντοίαν φθοράν; IV. 20. 6 παίδων ὡραίων εἰς αἰσχρότητα θήρας; II. 36. 1 πρόρρησις — περὶ τῆς εἰς ἀμείνονα τύχην ἐπιδόσεως

[1]) Non observatum a Krapp 72.

[2]) Cfr Krapp 23, 73.

— ἐδόθη; III. 33. 4 ὡς οὔτε δαπάνης εἰς τὴν πρὸς Πέρσας δεήσονται μάχην.

5. Ad quem vel ad quid aliquid spectet pertineat εἰς c. Acc. exprimit et idem quod Germanorum „in Hinsicht auf" valet: II. 36. 1 ὡς μηδεμίαν ἄλλην (πόλιν) εἰς εὐδαιμονίαν ἢ μέγεθος αὐτῇ παραβάλλεσθαι; II. 35. 1 ηὔξησε τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς μέγεθος πόλεως σφόδρα μεγίστης; IV. 57. 4 τὸ λεῖπον εἰς φρόνησιν αὐτῷ — ἀπέλιπεν αὐτόθι Ῥουφῖνον, ὕπαρχον ὄντα καὶ ἐς πᾶν ὁτιοῦν ἕτερον τῆς ἑαυτοῦ κυριεύοντα γνώμης; V. 40. 4 καὶ πᾶσι τοῖς εἰς ἀνθρωπίνην ἰσχὺν φέρουσιν ἀπογνόντες; II. 18. 2 τὴν φάλαγγα εἰς μῆκος ἐκτείνων, similia sunt III. 16. 1; IV. 25. 2; — IV. 39. 3; — III. 3. 5 ἀχθόμενος ἐφ' οἷς τό γε ἧκον εἰς αὐτούς; IV. 38. 4 συνδραμόντων δὲ εἴς τι ποσὸν ἀμφοτέρων; — I. 35. 1 διὰ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν; II. 18. 2 καὶ ἐς ἄποψιν ἄπειρον.

Ad quam quasi normam aliquid factum sit,[1]) εἰς c. Acc. indicat: I. 62. 2 γράμματα ἦν εἰς τύπον τῶν βασιλέως γραμμάτων μιμησάμενος; II. 31. 1 τὸν ἱππόδρομον εἰς ἅπαν ἐξήσκησε κάλλος, simil. V. 24. 5; III. 23. 2; II. 48. 5 τῶν εἰς μέγεθος καὶ κάλλος ἐξησκημένων πόλεων κατ' οὐδὲν διαλλάττουσαν ἀνέδειξεν.

Quas in partes aliquid divisum sit εἰς præpositione c. Acc. adiunctum verbis dividendi nonnumquam significatur[2]): I. 5. 1 τῆς ἀρχῆς εἰς σατραπείας διαιρεθείσης; II. 15. 3 εἰς δύο διελόμενος μέρη; II. 33. 1 μίαν οὖσαν ἐς τέσσαρας διεῖλεν ἀρχάς; V. 25. 1 (πλῆθος) εἰς τάγματα διανεμηθὲν λῃστικά. — Ad hunc usum referri possunt III. 28. 4 οἱ Πέρσαι συνταχθέντες εἰς πλῆθος; IV. 26. 3 νεολαίαν εἰς πλῆθος συνειλεγμένην τοσοῦτον, cf. III. 27. 1; — IV. 27. 3 καὶ ἰλάρχας καὶ λοχαγοὺς καὶ ταξιάρχους εἰς πλῆθος ἤγαγε τοσοῦτον.

6. Ad numerum fere verum indicandum εἰς c. Acc. usurpatur idemque valet atque latinum „circiter": I. 71. 3 τῶν μονομάχων ἐς ὀγδοήκοντά συ-

[1]) Simil. etiam apud Polybium reperitur (Krebs 109).

[2]) Cfr eundem, ab Atticis fere diversum, usum apud Polybium (Krebs 110).

στάντες; II. 22. 1 καὶ τριακόντοροι μὲν εἰς διακοσίας κατεσκευάσθησαν — ναῦς δὲ συνήχθησαν πλέον ἢ δισχίλιαι, πεζὸς δὲ στρατὸς ἐς δώδεκα μυριάδας; V. 26. 4 ἦν δὲ εἰς ἀριθμοὺς συνειλεγμένον τριάκοντα (στρατόπεδον); I. 44. 1 συναχθέντος δὲ τοῦ στρατεύματος ἐκ Παλμυρηνῶν — ἐς ἑπτὰ μυριάδας; II. 15. 1, 2 συνειλεγμένους, εἰς ἐννέα που μυριάδας πεζῶν καὶ ὀκτακισχιλίους ἱππέας — — Ῥωμαίων μὲν — εἰς ὀκτὼ μυριάδας αὐτῷ συνεμάχουν; V. 26. 3 ἐς τεσσαράκοντα συναγαγὼν μυριάδας; V. 42. 3 ἀνεμίγνυντο τοῖς βαρβάροις, εἰς τεσσάρων που μυριάδων πλῆθος συνειλεγμένοις.[1])

7. Adverbialiter usurpatur plurime in quibusdam locutionibus, quæ locali usu nituntur: I. 53. 1 ἐς τοὐναντίον ἀπέβη, simil. II. 50. 4; — II. 3. 1 εἰς χεῖρας ἐλθεῖν congredi cum aliquo, similiter III. 26. 5; III. 29. 1; III. 32. 3; IV. 25. 2; V. 19. 3; V. 37. 4; — III. 9. 4 εἰς τὸ ἔμφανες, εἰς ἐπήκοον πάντων, simil. V. 49. 1; — V. 32. 5 εἰς ἀνήκεστον; — I. 66. 1 ἐς τὰ μάλιστα, sim. IV. 54. 2; — V. 10. 2 εἰς τὰ μέγιστα; — V. 6. 5 εἰς ἅπαντα; — III. 3. 5 ἀπέβη τοῦτο ἐς δέον αὐτῷ; III. 35. 3 διαθεῖναι — ἐς δέον; — IV. 32. 2 εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν; — IV. 56. 3 εἰς τοσοῦτον ἐξέστησαν ἕως —, simil. V. 2. 3; — V. 7. 6 ἐς τοσοῦτον δὲ ἐπετώθασαν ὥστε —; — I. 56. 2 εἰς μέσον, similiter IV. 14. 1; IV. 28. 2; IV. 44. 1; V. 31. 4; V. 47. 1; VI. 2. 1; — I. 33. 1 εἰς τὸ πρόσω, simil. III. 10. 2; IV. 22. 3; V. 37. 2; — II. 44. 2, V. 35. 6 συνελθεῖν ἐς ταὐτό, II. 50. 4, III. 26. 4 εἰς ταὐτόν; II. 42. 5 εἰς ἓν συνελθόντες; I. 36. 1 εἰς τοὐπίσω ὑπέστρεψεν. — Eiusdem sensus sunt εἰς ἔσχατον (ἐλθεῖν, ἥξειν περιστῆναι) κινδύνου I. 8. 1; I. 15. 1; III. 8. 2; III. 33. 3; V. 6. 3; — III. 9. 1; — I. 29. 2; — εἰς ἔσχατον (ἐλθών, ἥκουσι, ἤγαγε) κακοῦ I. 37. 2; II. 48. 2; IV. 32. 1; II. 42. 1; — εἰς ἔσχατον κίνδυνον (ἀπαγαγεῖν) V. 13. 4, fere simile V. 30. 4; — εἰς ἔσχατον (ὠμότητος, ἀπωλείας) I. 6. 2; IV. 25. 4; εἰς ἔσχατον (ἐλθοῦσι, προϊών) I. 36. 2; V. 40. 1; — εἰς τοῦτο (τύχης, σχήματος) IV. 20. 5; IV. 59. 3, 4; —

[1]) Raro apud Oratores Attic. (Lutz 21); sæpissime apud Polybium (cfr Krebs 110).

εἰς τοῦτο I. 7. 3; — εἰς τοσοῦτον (μέγεθος τύχης, δέος; ὀργῆς, στενοχωρίας) I. 1. 1; I. 34. 3; III. 9. 4; VI. 11. 2; — εἰς τοσοῦτο II. 36. I.[1])

8. Temporali notione εἰς c. Acc. significat tempus vel temporis terminum, usque ad quod quid pervenit, porrigitur, differtur: I. 58. 4 εἰς ἐκείνους ἀφίκωμαι τοὺς χρόνους; III. 5. 3 οὔπω σχεδὸν εἰς πέμπτον καὶ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας ἐνιαυτὸν προελθών, similia IV. 17. 2; II. 20. 2; — II. 37. 2 τοῦτο τὸ λόγιον — λέγει, τὰ — ἐσόμενα κακὰ διὰ τὴν τῶν ἐπενεχθέντων αὐτοῖς ἐς τὰ μετὰ ταῦτα φόρων βαρύτητα;[2]) — IV. 12. 1 τῆς εἰς τό μέλλον ἀσφαλείας τῶν Κελτικῶν ἐθνῶν ποιήσασθαι πρόνοιαν; — huc referenda est locutio I. 64. 3 ὁ Πρόβος εἰς καιρὸν ἐπιθέσθαι διέγνω.

20. Ὡς (14).[3])

Cum Accusativis personarum coniuncta præpositio ὡς e verbis movendi pendens significat hominem, ad quem quis se movet vel movetur, idemque valet quod πρός c. Acc.: IV. 42. 4 ἐλθὼν οὖν ὡς τὸν Μάξιμον ὁ Δομνῖνος; IV. 58. 5 δεικνύντες — ὡς προσήκει Ῥωμαίους ὄντας ὡς τὸν βασιλέα ταῖς γνώμαις ἐπανελθεῖν; IV. 54. 2 Ῥιχομήρους ὡς τὸν βασιλέα Θεοδόσιον ἐκδημήσαντος; IV. 34. 4 ὃ δὲ ὡς Θεοδόσιον ἔδραμε; V. 4. 3 ὡς Ἀρκάδιον ἰέναι διενοεῖτο; V. 11. 3 εἰς τὴν Ἰταλίαν ὡς Στελίχωνα πλεῦσαι; V. 40. 3 οἱ δὲ πρέσβεις ὡς αὐτὸν ἀφικόμενοι; — VI. 5. 2 Βερηνιανὸς καὶ Δίδυμος ὡς Κωνσταντῖνον ἀχθέντες; IV. 33. 3 αὐτομόλους γὰρ ἔπεμπον ὡς αὐτόν, simil. V. 45. 5; — IV. 48. 5 ὡς ἑαυτὸν ἐκάλει.

---

[1]) Cfr huiusmodi locutiones apud Oratores Attic. (Lutz 14, 15); nonnullas etiam apud Polybium (Krebs 112).

[2]) Huc se refert ab oraculo sumtum II. 6. 1 εἰς ἐτέων ἑκατὸν δέκα κύκλον ὁδεύων.

[3]) Mommsen 12. — Cfr Aristotelem (Hagfors 43); Sophoclem (Männs II. 5); Ioh. Antiochenum (Rueger 20).

CONSPECTUS.

Significationibus et usu praepositionum Zosimi expositis, breviter de ratione Zosimea cum usu Atticorum, qui dicuntur, comparata disseram.

Frequentia praepositionum apud veteres rerum scriptores (apud quos omnino maior est quam apud oratores et philosophos) praeter Thucydidem, minor est quam apud recentiores. Zosimus autem mediam inter eos tenet viam. Polyprothesin enim vitare videtur, quo factum est, ut iteratis praepositionibus uti non soleat, nisi cum aut singulari pondere verborum contraria vel respondentia profert aut cum hiatum evitare vult aut ubi Attici quoque scriptores iteratas praepositiones usurpare solent.

Inter praepositiones Zosimi propria est ἅμα, quae apud Atticos trita non est, etsi apud Homerum varie usurpatur. — Xenophontem, qui solus inter scriptores Atticos prosae orationis praepositionem σύν latius in scriptis patere sinit, hac in re sequitur Zosimus. Ut in paucis aliis generibus dicendi (e. g. Acc. pl. βασιλεῖς), ita in nonnullis praepositionibus usurpatis Zosimus nonnihil ab Atticis, ut in notis huius libelli exposui, differt, maxime ubi Polybii (aut Dexippi) auctoritate movebatur aut ubi poëtarum dictionem imitabatur (cfr e. g. ὑπὸ καύματι II. 2. 1).

Varias praepositiones cum eisdem verbis coniunctas ad easdem res significandas adhibet, cfr ἐπί c. Dat. et πρός et περί c. Acc. e verbis affectuum pendentia; ἐπί, πρός, κατά, εἰς c. Acc. verbis movendi adiuncta; κατά c. Genit. et πρός c. Acc. eodem sensu usurpata, κ. τ. λ., quae vere propria Zosimi, tamen ne ab Atticis quidem plane aliena sunt, qua re quomodo primigenia praepositionum significatio saeculis vertentibus debilitata et obscurata

sit, optime illustratur. — Praepositio ἐπί c. Dat. temporali significatione ut apud Atticos usurpari non solet, ita ne apud Zosimum quidem, nisi in quibusdam locutionibus. Similiter περί c. Dat. rarum est (semel apud Oratores Atticos apparet, cfr Lutz 135), apud Zosimum περί c. Dat. non invenitur.

Perspicuum est Zosimum et rerum naturae contemplatione et sermone Graeco rerum scriptoribus, qui ante eum fuerunt, Atticis non dissimilem, hos bene novisse, ut etiam de praepositionibus a Zosimo usurpatis dici possit, quod omnino de genere dicendi Zosimi ait Photius patriarcha, ἔστι — εἰλικρινής τε καὶ καθαρός.